

Giới thiệu Tôi Không Phải Fan Của Cậu

Tương tự với Công Tử Hào Hoa Và Cô Nàng Lạnh Lùng, truyện Tôi Không Phải Fan Của Cậu là tác phẩm chứa đựng nhiều xúc cảm về tình yêu trẻ.

Truyện teen hay xoay quanh về nhân vật Băng Di: một tiểu thư nhà giàu, vốn rất bướng bỉnh và quậy phá. Vương tuần khải: nhóm trưởng nhóm nhạc nổi tiếng TF BOYS, một nây nam hoàn hảo. Hai người này gặp nhau sẽ ra sao và chuyện gì sẽ xảy ra, nếu muốn biết thì mời các bạn cùng đọc truyện nhé.

Băng Di tiểu thư, chủ tịch muốn gặp cô. Tiếng ông quản gia ở ngoài cửa phòng.

- Hazzzz, mới sáng ra mà(sáng gì nữa, mặt trời lên tới đỉnh đầu rồi kia kia), để tôi ngủ dậy rồi gặp cũng được mà... lại khò khò

- Nhưng chuyện này rất quan trọng, cô xuống ngay đi.

- Được rồi tôi xuống đây.(Hừ, lão quản gia đáng ghét, làm hỏng cả giấc mơ đẹp của mình)

Khó khăn lắm Băng Di mới có thể rời khỏi giường để lết thân xuống dưới tầng, vừa đi vừa ngái ngủ vừa lăm bầm chửi ông quản gia lăm điều, chuyện gì ông ta cũng nói là quan trọng được.

Bống, Âm

Ui da, đau quá, nhà nhiều tầng chi cho nó khổ vậy nè.

Ở dưới tầng ba của Băng Di cũng là chủ tịch tập đoàn C.E.O chỉ biết lắc đầu ngao ngán vì đứa con gái hậu đậu lại bướng bỉnh. Ông và vợ mình đã li thân hơn 9 năm nay, từ bé Băng Di đã được ba nuông chiều nên tính cách mới khó bảo như vậy. Ngay cả khi trở thành thiếu nữ 17tuổi đi nữa thì cái bản tính trẻ con, ngang bướng vẫn còn y nguyên.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Không Phải Fan Của Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Chương Lời Tác Giả

xin chào mọi người, mình là tu diệp thảo và cung là tiểu bang giải nên truyện này chỉ tập trung ke ve Khải ca thôi nhe. truyện này do mình nghĩ ra nên có gì ko dung su thật thì may bạn đừng để ý. Truyện cung ko có ý xúc phạm đến bất kì một cá nhân hay tập thể nào. nếu có gì sơ xuất hay quá lời thì xin lỗi và mong các bạn bỏ qua Đây là lần đầu mình viết truyện nên có gì sai sót mọi người cứ góp ý để mình còn sửa nhé

Chap 1: Được gặp Nam thần Cộc, cộc....

-Băng Di tiểu thư, chủ tịch muốn gặp cô. Tiếng ông quản gia ở ngoài cửa phòng.

- Hazzzz, mới sáng ra mà(sáng gì nữa, mặt trời lên tới đỉnh đầu rồi kia kia), để tôi ngủ dậy rồi gặp cũng được mà... lại khò khò

- Nhưng chuyện này rất quan trọng, cô xuống ngay đi.

- Được rồi tôi xuống đây.(Hừ, lão quản gia đáng ghét, làm hỏng cả giấc mơ đẹp của mình)

Khó khăn lắm Băng Di mới có thể rời khỏi giường để lết thân xuống dưới tầng, vừa đi vừa ngái ngủ vừa lăm bầm chửi ông quản gia lăm điều, chuyện gì ông ta cũng nói là quan trọng được.

Bống, Âm

Ui da, đau quá, nhà nhiều tầng chi cho nó khổ vậy nè.

Ở dưới tầng ba của Băng Di cũng là chủ tịch tập đoàn C.E.O chỉ biết lắc đầu ngao ngán vì đứa con gái hậu đậu lại bướng bỉnh. Ông và vợ mình đã li thân hơn 9 năm nay, từ bé Băng Di đã được ba nuông chiều nên tính cách mới khó bảo như vậy. Ngay cả khi trở thành thiếu nữ 17tuổi đi nữa thì cái bản tính trẻ con, ngang bướng vẫn còn y nguyên.

-Ba con xuống rồi.

Đang mải suy nghĩ thì nghe thấy giọng Băng Di nên ông giật mình. Ngược lên lại thấy bộ dạng của cô con gái mới ngủ dậy, giặt mình lần hai. Trời ơi, đây có đúng là một tiểu thư cành vàng lá ngọc không vậy???

-Ừa, ba sao vậy?

-À, không sao, tại ta thấy con hơi buồn cười.

-Hả???

Bây giờ Di mới có dịp nhìn lại mình trong gương, quần áo xộc xệch, nhăn nhúm, tóc tai bù xù, mắt thì cái nhắm cái mở. Hic, mất hết cả phong độ...

-Thôi, ba đừng chọc con nữa. Có chuyện gì ba nói nhanh nhanh để con còn đi ngủ.

-E hèm(lấy lại sự nghiêm túc), con chuẩn bị đi, cuối tuần này ta cho con về Trùng Khánh với mẹ con.

-Chẳng phải ba bảo tuần sau mới về sao?

-Ta cho con về đây học.

-Cái gì, vậy con phải chuyển trường. Ở đây con đang học tốt mà. (Giờ thì tỉnh ngủ luôn rồi)

-Ừm tốt, ngày nào cũng quậy phá mà là tốt à?

-Nhưng mà, ba, ba....

-Con đừng hỏi nhiều, ta quyết rồi, mẹ con cũng đồng ý rồi. Con ở đây gây chuyện, ta không quản nổi thì đem con về đây cho mẹ con quản.

Nói xong ông đứng dậy để Băng Di ở đó với hàng vạn câu hỏi vì sao.

Nặng nhọc lê bước về phòng, cô ôm chặt con minion trong tay mà thì thầm "vậy là tao sắp phải xa ba rồi, tao thực sự ko muốn xa ba một chút nào hết. Nhưng ko phải là tao ko yêu mẹ mà ở đó mẹ đã có ngoại, có người thân rồi, còn ở đây ba chỉ có mình tao là người thân thôi, tao đi rồi ba sẽ cô đơn lắm."

Ngoài kia có một người đã nghe hết lời tâm sự của Di, ông cũng đâu muốn để cô đi nhưng đó là mong muốn của Diệp Chi-mẹ cô.....

8H SÁNG TẠI SÂN BAY THƯỢNG HẢI.

-Ba à, con đi đây. Ba nhớ phải giữ gìn sức khỏe nhé, đừng làm việc khuya quá. Thịnh thoảng con sẽ về thăm ba, khi con về mà thấy ba gầy đi là con giận đó.

-Ta biết rồi con gái. Con phải nghe lời mẹ đó, đừng nghịch ngợm nữa, thường xuyên gọi điện cho ta.

-Thưa ba, con nhớ rồi.

Không cảm nổi nước mắt, cô ôm chặt lấy ba:

-Con yêu ba nhiều lắm

-Con gái yêu của ta.

-Con chào ba.

Băng Di kéo chiếc vali to đứng tiến về phía đường băng.

CHUYẾN BAY TỪ THƯỢNG HẢI TỚI TRÙNG KHÁNH ĐÃ CẤT CÁNH.

-Chủ tịch, chúng ta về thôi.

...Ở trên máy bay, Băng Di nhìn xuống ngắm lại khung cảnh Thượng Hải thêm một lần nữa: Tạm biệt Thượng Hải, tạm biệt ba.

Hơn 2 tiếng đồng hồ sau, máy bay hạ cánh. Ở sân bay Trùng Khánh, một cô bé tầm 17 tuổi mặc chiếc áo phông hình con gấu trúc với chiếc quần soccer bò, đội chiếc mũ phớt ngược ra sau, tay kéo cái vali màu nâu nhạt, trên vai đeo balo màu xanh dương đang bước đi rất tự tin trước ánh nhìn của bao nhiêu người.

-Tiểu Di!!!

-Mẹ

...Trên đường lái xe về, mẹ hỏi cô nhiều thứ lắm, nào là con sống với ba có tốt không, có được ba chiều chuộng không rồi đủ thứ chuyện khiến cô phải lần lượt trả lời hết các câu hỏi của mẹ đến đứt hơi luôn.

-Di à, con có thực sự muốn sống cùng mẹ ko vậy?

Tự nhiên mẹ hỏi cô một câu giống như cô ghét mẹ lắm ấy.

-Sao mẹ lại hỏi thế, nếu không muốn con đã không về đây rồi.

-Ừ, mẹ biết rồi, mẹ xin lỗi vì hỏi con câu đấy. Con gái đừng giận mẹ nhé.

Thấy mẹ cuống quýt xin lỗi mình, Băng Di phì cười nhưng trong lòng thương mẹ biết bao. Lúc cô 10 tuổi thì ba đi Mỹ, nên cô được về Trùng Khánh ở với mẹ. Sau 2 năm ba về nước, ông đón cô trở lại Thượng Hải. Kể từ đó đến giờ cũng đã lâu lắm rồi cô mới gặp lại mẹ. Mẹ cô chẳng thay đổi gì nhiều. Bà vẫn rất trẻ đẹp, tài giỏi.

Khi mới kết hôn và nhất là khi sinh ra cô, mẹ và ba sống rất hạnh phúc. Nhưng về sau, ba là chủ tịch một tập đoàn lớn nên công việc bẽ bộn, không thường xuyên quan tâm tới mẹ được. Lúc tập đoàn bắt đầu lớn mạnh thì cũng là lúc hai người quyết định ly thân, mỗi người ở một nơi. Mẹ thì về Trùng Khánh theo đuổi việc thiết kế thời trang, còn ba thì vừa quản lý tập đoàn vừa nuôi cô khôn lớn. Nói là ba chăm sóc cho cô thì ko đúng lắm vì từ nhỏ Di Di toàn được vú nuôi và đám người hầu lo cho từng thìa sữa tới miếng cơm, chứ có thấy ba nuôi lớn cô hồi nào đâu.

8 năm sau, ba trở thành một doanh nhân nổi tiếng thì mẹ cũng đã là chủ tịch của một công ty thời trang. Và đương nhiên Băng Di sẽ là thiên kim tiểu thư rồi. Thực ra, nếu không biết thì ra đường ai cũng nghĩ cô chỉ là một cô gái bình thường. Với cách ăn mặc và tính cách của mình, cô sẽ làm mọi người té ngửa nếu nói mình chính là tiểu thư của tập đoàn C.E.O

...Mẹ dừng xe trước một căn nhà 3 tầng trông khá cổ điển. Băng Di bước vào trong, không khỏi ngạc nhiên khi thấy ngôi nhà được trang trí, thiết kế cực kì đẹp mắt. Nó hoàn toàn khác với ngôi nhà sang trọng của ba, rất giản dị nhưng toát lên vẻ quý phái, thanh khiết giống hệt mẹ cô vậy.

-Con không thích ngôi nhà này sao? Mẹ hỏi cô

-Dạ không, tại con thấy nó được thiết kế đẹp quá nên mới ngạc nhiên thôi.

-Vậy mẹ đưa con lên phòng mới tham quan nhé.

Trước mặt Băng Di là một căn phòng sơn màu xanh dương nhạt, xung quanh tường dán toàn những nhân vật cô yêu thích và đặc biệt hơn nữa là trên giường có đến hơn chục con gấu bông khác nhau. Cô choáng ngợp vì căn phòng này giống như là thế giới riêng của cô vậy. Mẹ nhìn thấy cô vui như vậy cũng hạnh phúc lắm, đã lâu rồi mới thấy bà nở một nụ cười mãn nguyện.

Càng ngày Băng Di càng thấy yêu cái Trùng Khánh này hơn. Cô bắt đầu làm quen với mọi người ở gần đấy, ai cũng yêu quý cái cô nhóc bướng bỉnh mà lại rất tốt bụng ấy.

Sáng chủ nhật, Băng Di bị đánh thức bởi tiếng la hét của bọn trẻ ở khu phố. Lần đầu tiên trong đời cô thức dậy vào lúc 6h sáng, kì tích, kì tích. Bước ra ban công trước phòng, ngắm nhìn cảnh mặt trời đang từ từ nhô lên cao như một quả bóng bay khổng lồ, (trước giờ mình đã bỏ lỡ cảnh đẹp này sao???) Cô dang tay, hít thở bầu không khí trong lành, đón từng cơn gió mát rượi vào lòng.

Bỗng một tên con trai lọt vô tình vào tầm mắt của cô, nhà hắn chính là căn nhà đối diện nhà cô. Hắn đứng khoanh tay, ánh mắt lơ đãng đang nhìn cô, tự nhiên hắn cười để lộ ra hai chiếc răng khểnh rất dễ thương. “Hào soát” cô thầm nghĩ, nhưng mà nhìn tên này quen quen, gặp ở đâu rồi nhỉ? Cô nhăn mặt, cố nghĩ ra xem mình đã gặp hắn ở đâu.

-Á, VƯƠNG TUẤN KHẢI CỦA TFBOYS.

Tiếng hét của cô làm lũ trẻ đang đá bóng phải giật mình nhìn lên, cô cười xòa bảo bọn chúng: “cho chị xin lỗi, các e cứ đá bóng tiếp đi”. Chúng lại tiếp tục đá bóng, còn cô cứ đứng dụi mắt liên tục, mình có nhìn lầm không vậy ta, hay hôm qua chơi game nhiều quá nên hôm nay mắt có vấn đề rồi, nhưng mà rõ ràng.....Hắn lại nhìn cô, bật cười rồi đi vào.

Cô lao xuống nhà với tốc độ nhanh nhất có thể, gọi ngoại, gọi chị giúp việc cứ ầm ĩ cả lên. Cái giọng vàng anh của cô làm cho bà và chị giúp việc phải đau đầu, người đi bên ngoài cũng tưởng là có chuyện gì.

-Ngoại ơi, cái nhà đối diện nhà mình là của ai vậy ạ?

-Là của vợ chồng bác Vương đó con.

-Vậy ạ?Nhà họ có 1 cậu con trai đúng ko hả ngoại?

-Đúng rồi đó tiểu thư, cậu ấy vừa đẹp trai, học giỏi lại hát hay, là thành viên của nhóm nhạc nổi tiếng, có nhiều cô gái theo đuổi lắm.

Chị giúp việc nói xen vào, ca ngợi hết lời.

Băng Di: á khẩu luôn rồi (vậy là mình không nhìn lầm)

-Tiểu thư, cô bị sao thế, tự nhiên ko nói gì nữa?

-À, không...không sao hết, tôi lên phòng đây.

_____Băng Di's room_____

“Ồi trời ạ, cái tên đó chính là Vương Tuấn Khải sao? Vậy mà mình tưởng nhìn lầm chứ? Nhưng mà khoan đã, mình đâu phải fan của hấn nhĩ?”

Đảo mắt quanh phòng, toàn ảnh của Dịch Dương Thiên Tỹ.“Thiên Thiên, unnie chỉ yêu mình em, không cần tên Nam thần đó”

Bạn đang đọc truyện *Tôi Không Phải Fan Của Cậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Được Gặp Nam Thần

Chap 1: Được gặp Nam thần Cộc, cộc....

-Băng Di tiểu thư, chủ tịch muốn gặp cô. Tiếng ông quản gia ở ngoài cửa phòng.

- Hazzzz, mới sáng ra mà(sáng gì nữa, mặt trời lên tới đỉnh đầu rồi kia kìa), để tôi ngủ dậy rồi gặp cũng được mà...lại khò khò

-Nhưng chuyện này rất quan trọng, cô xuống ngay đi.

- Được rồi tôi xuống đây.(Hừ, lão quản gia đáng ghét, làm hỏng cả giấc mơ đẹp của mình)

Khó khăn lắm Băng Di mới có thể rời khỏi giường để lết thân xuống dưới tầng, vừa đi vừa ngái ngủ vừa lảm bảm chứ ông quản gia lảm điếu, chuyện gì ông ta cũng nói là quan trọng được.

Bống, Âm

Ui da, đau quá, nhà nhiều tầng chi cho nó khổ vậy nè.

Ở dưới tầng ba của Băng Di cũng là chủ tịch tập đoàn C.E.O chỉ biết lắc đầu ngao ngán vì đứa con gái hậu đậu lại bướng bỉnh. Ông và vợ mình đã li thân hơn 9 năm nay, từ bé Băng Di đã được ba nuông chiều nên tính cách mới khó bảo như vậy. Ngay cả khi trở thành thiếu nữ 17tuổi đi nữa thì cái bản tính trẻ con, ngang bướng vẫn còn y nguyên.

-Ba con xuống rồi.

Đang mải suy nghĩ thì nghe thấy giọng Băng Di nên ông giật mình. Ngược lên lại thấy bộ dạng của cô con gái mới ngủ dậy, giật mình lần hai. Trời ơi, đây có đúng là một tiểu thư cành vàng lá ngọc không vậy???

-Ừa, ba sao vậy?

-À, không sao, tại ta thấy con hơi buồn cười.

-Hả???

Bây giờ Di mới có dịp nhìn lại mình trong gương, quần áo xộc xệch, nhăn nhúm, tóc tai bù xù, mặt thì cái nhắm cái mở. Hic, mất hết cả phong độ...

-Thôi, ba đừng chọc con nữa. Có chuyện gì ba nói nhanh nhanh để con còn đi ngủ.

-E hèm(lấy lại sự nghiêm túc), con chuẩn bị đi, cuối tuần này ta cho con về Trùng Khánh với mẹ con.

-Chẳng phải ba bảo tuần sau mới về sao?

-Ta cho con về đây học.

-Cái gì, vậy con phải chuyển trường. Ở đây con đang học tốt mà. (Giờ thì tỉnh ngủ luôn rồi)

-Ủm tốt, ngày nào cũng quậy phá mà là tốt à?

-Nhưng mà, ba, ba....

-Con đừng hỏi nhiều, ta quyết rồi, mẹ con cũng đồng ý rồi. Con ở đây gây chuyện, ta không quản nổi thì đem con về đây cho mẹ con quản.

Nói xong ông đứng dậy để Băng Di ở đó với hàng vạn câu hỏi vì sao.

Nặng nề lê bước về phòng, cô ôm chặt con minion trong tay mà thì thầm "vậy là tao sắp phải xa ba rồi, tao thực sự ko muốn xa ba một chút nào hết. Nhưng ko phải là tao ko yêu mẹ mà ở đó mẹ đã có ngoại, có người thân rồi, còn ở đây ba chỉ có mình tao là người thân thôi, tao đi rồi ba sẽ cô đơn lắm."

Ngoài kia có một người đã nghe hết lời tâm sự của Di, ông cũng đâu muốn để cô đi nhưng đó là mong muốn của Diệp Chi-mẹ cô.....

8H SÁNG TẠI SÂN BAY THƯỢNG HẢI.

-Ba à, con đi đây. Ba nhớ phải giữ gìn sức khỏe nhé, đừng làm việc khuya quá. Tình thoảng con sẽ về thăm ba, khi con về mà thấy ba gầy đi là con giận đó.

-Ta biết rồi con gái. Con phải nghe lời mẹ đó, đừng nghịch ngợm nữa, thường xuyên gọi điện cho ta.

-Thưa ba,con nhớ rồi.

Không cảm nổi nước mắt, cô ôm chặt lấy ba:

-Con yêu ba nhiều lắm

-Con gái yêu của ta.

-Con chào ba.

Băng Di kéo chiếc vali to dùng tiền về phía đường băng.

CHUYẾN BAY TỪ THƯỢNG HẢI TỚI TRÙNG KHÁNH ĐÃ CẤT CÁNH.

-Chủ tịch, chúng ta về thôi.

...Ở trên máy bay, Băng Di nhìn xuống ngắm lại khung cảnh Thượng Hải thêm một lần nữa: Tạm biệt Thượng Hải, tạm biệt ba.

Hơn 2 tiếng đồng hồ sau, máy bay hạ cánh. Ở sân bay Trùng Khánh, một cô bé tầm 17 tuổi mặc chiếc áo phông hình con gấu trúc với chiếc quần soccer, đội chiếc mũ phớt ngược ra sau, tay kéo cái vali màu nâu nhạt, trên vai đeo balo màu xanh dương đang bước đi rất tự tin trước ánh nhìn của bao nhiêu người.

-Tiểu Di!!!

-Mẹ

...Trên đường lái xe về, mẹ hỏi cô nhiều thứ lắm, nào là con sống với ba có tốt không, có được ba chiều chuộng không rồi đủ thứ chuyện khiến cô phải lần lượt trả lời hết các câu hỏi của mẹ đến đứt hơi luôn.

-Di à, con có thực sự muốn sống cùng mẹ ko vậy?

Tự nhiên mẹ hỏi cô một câu giống như cô ghét mẹ lắm ấy.

-Sao mẹ lại hỏi thế, nếu không muốn con đã không về đây rồi.

-Ừ, mẹ biết rồi, mẹ xin lỗi vì hỏi con câu đấy. Con gái đừng giận mẹ nhé.

Thấy mẹ cuống quýt xin lỗi mình, Băng Di phì cười nhưng trong lòng thương mẹ biết bao. Lúc cô 10 tuổi thì ba đi Mỹ, nên cô được về Trùng Khánh ở với mẹ. Sau 2 năm ba về nước, ông đón cô trở lại Thượng Hải. Kể từ đó đến giờ cũng đã lâu lắm rồi cô mới gặp lại mẹ. Mẹ cô chẳng thay đổi gì nhiều. Bà vẫn rất trẻ đẹp, tài giỏi.

Khi mới kết hôn và nhất là khi sinh ra cô, mẹ và ba sống rất hạnh phúc. Nhưng về sau, ba là chủ tịch một tập đoàn lớn nên công việc bẽ bộn, không thường xuyên quan tâm tới mẹ được. Lúc tập đoàn bắt đầu lớn mạnh thì cũng là lúc hai người quyết định ly thân, mỗi người ở một nơi. Mẹ thì về Trùng Khánh theo đuổi việc thiết kế thời trang, còn ba thì vừa quản lý tập đoàn vừa nuôi cô khôn lớn. Nói là ba chăm sóc cho cô thì ko đúng lắm vì từ nhỏ Di Di toàn được vú nuôi và đám người hầu lo cho từng thìa sữa tới miếng cơm, chứ có thấy ba nuôi lớn cô hồi nào đâu.

8 năm sau, ba trở thành một doanh nhân nổi tiếng thì mẹ cũng đã là chủ tịch của một công ty thời trang. Và đương nhiên Băng Di sẽ là thiên kim tiểu thư rồi. Thực ra, nếu không biết thì ra đường ai cũng nghĩ cô chỉ là một cô gái bình thường. Với cách ăn mặc và tính cách của mình, cô sẽ làm mọi người té

ngừa nếu nói mình chính là tiểu thư của tập đoàn C.E.O

...Mẹ dừng xe trước một căn nhà 3 tầng trông khá cổ điển. Băng Di bước vào trong, không khỏi ngạc nhiên khi thấy ngôi nhà được trang trí, thiết kế cực kì đẹp mắt. Nó hoàn toàn khác với ngôi nhà sang trọng của ba, rất giản dị nhưng toát lên vẻ quý phái, thanh khiết giống hệt mẹ cô vậy.

-Con không thích ngôi nhà này sao? Mẹ hỏi cô

-Dạ không, tại con thấy nó được thiết kế đẹp quá nên mới ngạc nhiên thôi.

-Vậy mẹ đưa con lên phòng mới tham quan nhé.

Trước mặt Băng Di là một căn phòng sơn màu xanh dương nhạt, xung quanh tường dán toàn những nhân vật cô yêu thích và đặc biệt hơn nữa là trên giường có đến hơn chục con gấu bông khác nhau. Cô choáng ngợp vì căn phòng này giống như là thế giới riêng của cô vậy. Mẹ nhìn thấy cô vui như vậy cũng hạnh phúc lắm, đã lâu rồi mới thấy bà nở một nụ cười mãn nguyện.

Càng ngày Băng Di càng thấy yêu cái Trùng Khánh này hơn. Cô bắt đầu làm quen với mọi người ở gần đây, ai cũng yêu quý cái cô nhóc bướng bỉnh mà lại rất tốt bụng ấy.

Sáng chủ nhật, Băng Di bị đánh thức bởi tiếng la hét của bọn trẻ ở khu phố. Lần đầu tiên trong đời cô thức dậy vào lúc 6h sáng, kì tích, kì tích. Bước ra ban công trước phòng, ngắm nhìn cảnh mặt trời đang từ từ nhô lên cao như một quả bóng bay khổng lồ, (trước giờ mình đã bỏ lỡ cảnh đẹp này sao???) Cô dang tay, hít thở bầu không khí trong lành, đón từng cơn gió mát rượi vào lòng.

Bỗng một tên con trai lọt vô tình vào tầm mắt của cô, nhà hắn chính là căn nhà đối diện nhà cô. Hắn đứng khoanh tay, ánh mắt lơ đãng đang nhìn cô, tự nhiên hắn cười để lộ ra hai chiếc răng khểnh rất dễ thương. “Hào soái” cô thầm nghĩ, nhưng mà nhìn tên này quen quen, gặp ở đâu rồi nhỉ? Cô nhăn mặt, cố nghĩ ra xem mình đã gặp hắn ở đâu.

-Á, VƯƠNG TUẤN KHẢI CỦA TFBOYS.

Tiếng hét của cô làm lũ trẻ đang đá bóng phải giật mình nhìn lên, cô cười xòa bảo bọn chúng: “cho chị xin lỗi, các e cứ đá bóng tiếp đi”. Chúng lại tiếp tục đá bóng, còn cô cứ đứng dụi mắt liên tục, mình có nhìn lầm không vậy ta, hay hôm qua chơi game nhiều quá nên hôm nay mắt có vấn đề rồi, nhưng mà rõ ràng.....Hắn lại nhìn cô, bật cười rồi đi vào.

Cô lao xuống nhà với tốc độ nhanh nhất có thể, gọi ngoại, gọi chị giúp việc cứ ầm ĩ cả lên. Cái giọng vàng anh của cô làm cho bà và chị giúp việc phải đau đầu, người đi bên ngoài cũng tưởng là có chuyện gì.

-Ngoại ơi, cái nhà đối diện nhà mình là của ai vậy ạ?

-Là của vợ chồng bác Vương đó con.

-Vậy ạ?Nhà họ có 1 cậu con trai đúng ko hả ngoại?

-Đúng rồi đó tiểu thư, cậu ấy vừa đẹp trai, học giỏi lại hát hay, là thành viên của nhóm nhạc nổi tiếng, có nhiều cô gái theo đuổi lắm.

Chị giúp việc nói xen vào, ca ngợi hết lời.

Băng Di: á khẩu luôn rồi (vậy là mình không nhìn lầm)

-Tiểu thư, cô bị sao thế, tự nhiên ko nói gì nữa?

-À, không...không sao hết, tôi lên phòng đây.

_____Băng Di's room_____

“Ôi trời ạ, cái tên đó chính là Vương Tuấn Khải sao? Vậy mà mình tưởng nhìn lầm chứ? Nhưng mà khoan đã, mình đâu phải fan của hắn nhỉ?”

Đảo mắt quanh phòng, toàn ảnh của Dịch Dương Thiên Tỹ. “Thiên Thiên, unnie chỉ yêu mình em, không cần tên Nam thần đó”

Bạn đang đọc truyện *Tôi Không Phải Fan Của Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Chạm Mặt

Chap 2: Chạm mặt Hôm nay, Băng Di muốn đổi gió một tý nên đi bộ tới công viên ở gần đó chơi. Cũng đã gần 6h chiều nên công viên ít người hẳn, chỉ có mấy bác đi bộ qua đó với mấy người nữa. Mặc kệ, Di Di chạy lăng xăng qua khu vui chơi cho trẻ em rồi lại chạy qua chỗ cái hồ, ngồi xuống vệ cỏ xanh mướt và ngắm nhìn cảnh hoàng hôn. Cô rất thích cảnh hoàng hôn, vì khi đó mọi vật đều trở nên rất thơ mộng, huyền huyền ảo ảo dưới những tia nắng còn sót lại của mặt trời. Cả bầu trời bao gồm bao nhiêu màu sắc như hồng, tím, đỏ,... Mặt hồ cũng trở nên lung linh, ảo diệu hơn dưới ánh chiều tà. Chợt nghĩ ra một điều gì đó, cô lôi điện thoại ra chụp lấy mấy kiểu ảnh hoàng hôn thật đẹp rồi để luôn ở bên cạnh. Cô ngước lên nhìn ông mặt trời đang dần biến mất về phía chân trời kia. Muộn rồi, đi về thôi. Di Di đứng dậy mà ko hề biết mình để quên điện thoại.

Cô về rồi, thì ở chỗ đấy một người con trai xuất hiện, hẳn đã để ý tới cô từ lúc cô mới vào đây. Cúi xuống, cầm chiếc điện thoại lên, hẳn chợt bật cười: Di à, cậu thay đổi nhiều quá!!!

.....

-Di à, con về rồi thì vào phụ giúp mẹ một tay đi. Hôm nay nhà mình có nhiều khách lắm đó.

-Dạ, con biết rồi mẹ. Di Di phi thẳng vào bếp.

-Ừa, mẹ mời những ai mà làm nhiều món vậy?

-Có gì đâu, mẹ mời toàn mấy người ở khu phố này thôi mà.

-Hả???

-Sao vậy con?

-Dạ, ko sao mẹ.

“Nếu mà mời những người ở khu phố này thì kiểu gì cũng mời cả nhà của Vương Tuấn Khải cho mà xem. Mình phải thử xem cảm giác dk ăn com cùng người nổi tiếng như thế nào mới dk. HaHa. Nhưng mà ko biết hẳn có đến k nữa?”

Hầu hết những tất cả mọi người cũng đã đến đủ cả nhưng chỉ thiếu mỗi nhà hẳn. Mẹ bảo cứ vào ăn trước nhưng mọi người ai cũng nói muốn chờ nhà hẳn sang cho đông đủ. Nhà thì ở ngay đối diện mà đợi mãi cũng ko đến, mình đói muốn chết rồi đây này. Băng Di đứng dậy chạy vào trong bếp, định chụp ảnh mấy món ăn để đăng lên weibo thì “Ôi trời ơi, điện thoại mình đâu mất rồi”. Cũng may là lần này cô chưa hét lên, nếu ko chắc mọi người phải lần lượt vào bệnh viện vì đau đầu mất.

Cô chạy lên phòng, lục tung hết lên để tìm chiếc điện yêu quý. Nhưng mà điện thoại thì ko thấy chỉ thấy cái sạc điện thoại đã mất mấy hôm trước. “Điện thoại ơi, mày đang nõi chôn nào?”, lục tung lên lần nữa. Đang trong cơn hoảng loạn tìm điện thoại thì:

-Con đang làm gì trên đó đấy, xuống ăn com đi Di Di.

-Con xuống đây. “Mẹ đúng là, con đang bị mất điện thoại đây còn tâm trạng đâu mà ăn với uống”(lảm bảm)

-Cháu ngồi cạnh bác nhé. Vừa mới bước vào bàn ăn Băng Di đã bị một bác gái ko quen k biết kéo xuống ghế.

-Bác là?

-Bác là mẹ của Tuấn Khải.

-Dạ???Mắt mở to, miệng há hốc.

-Thôi cháu ăn đi.

-Cháu ăn món này nhé, để bác gấp cho.

Chẳng hiểu là chuyện gì đang diễn ra, mặt Di Di cứ nghệt ra cho đến khi cô cảm nhận dk có một tia lửa đang hướng về mình. Ngẩng đầu lên nhìn thì suýt nữa làm rơi bát com. Trước mặt cô, ko ai khác chính là Vương Tuấn Khải. “Ngày xui xẻo nhất đi mình”, cô nói thầm. Cả bữa ăn cô ko thể ăn uống một cách tự nhiên dk. Thứ nhất mất điện thoại làm sao nuốt trôi com. Thứ hai ở trước mặt là tên Nam thần cứ nhìn mình chăm chăm, đến thánh cũng ko ăn nổi chứ đừng nói là người bình thường như cô.

Sau bữa ăn, mẹ lại kêu cô đưa Tuấn Khải lên phòng chơi với lý do rất ư là chính đáng hai đứa bằng tuổi nhau mà. (“mẹ đang đùa với con sao”)

-Phòng cậu đây à? Hẳn mở lời trước làm Băng Di hơi giật mình.

-Ừm, làm sao?

-Giống phòng của một đại tiểu thư quá nhỉ?Cái giọng châm chọc đó làm cô tức muốn hộc máu.

-À, tại tôi đang tìm điện thoại nên mới bừa bộn vậy

-Cái này sao? Hấn cầm điện thoại giờ giờ trước mắt cô. “ Trời, đúng là cái điện thoại của mình mà”

-Trả tôi. Cô đưa tay với lấy chiếc điện thoại nhưng hấn lại càng giờ cao lên. Đành bắt lực nhìn điện thoại yêu quý rơi vào tay kẻ khác.

-Nam thần, anh trả điện thoại cho tôi đi. Giọng ngọt lịm, năn nỉ.

- Cậu thích Thiên Thiên à?Câu hỏi chẳng ăn khớp gì cả.

Miễn cưỡng trả lời: Ủ, tôi thích đó. Liên quan tới cậu à?

-Haha, phi công trẻ với bà già.

-Cậu nói ai là bà già hả? Tôi mới 17tuoi thôi đấy. Mà cậu cũng có đầy fangirl hơn tuổi mình đấy gì?

-Tôi cũng có nói gì đâu. Nếu cậu thích Thiên Thiên như vậy, đợi hôm nào em ấy qua đây, toi sẽ nói là có một bà chị rất thích em ấy.

-Tùy cậu. Giờ trả lại điện thoại cho tôi. Nghiêm túc đột xuất.

(Khải à, về thôi con. Tiếng mẹ hấn gọi ở dưới)

-Đây, trả cậu, ko lại khóc nhè ra đó tôi đỡ k nổi. Hấn đưa điện thoại cho Băng Di rồi chạy xuống. “Cậu nói ai khóc nhè, đồ Nam thần dở hơi”

Trong lòng thầm chửi rửa tên Tuấn Khải đáng ghét đó nhưng cũng ko quên cảm lấy “em yêu” của mình mà lướt lướt. Dù sao cũng may là hấn chẳng động chạm gì tới điện thoại của cô nếu ko thì.....mua đến.

Một lúc sau.....Di tỳ, ai ý kiến gì kia. Di tỳ.....(nhạc chuông tin nhắn đúng là độc nhất vô nhị). Đang trong thời gian “cày game” nên Di Di ko thêm để ý tới tin nhắn, tiếp tục con nghiện level. “Tên khốn nào dám làm phiền ta chơi game hả”

(30 phút trôi qua ko thấy tin nhắn trả lời lại, “tên khốn” kia cũng cực kì tức giận. Gọi điện thẳng luôn chứ ko thèm lịch sự nhắn tin nữa.)

Wǒ xiàng mǐng yún jù jué

Zài hē'àn zhī zhōng bèi yān miè

Jiāng huāng wú dōu róng jiě

Qīn shǒu zhōng jié shēn yuān de jiē xiàn... (á, bài này quen quen nha)

Băng Di đành miễn cưỡng chia tay với cái máy tính dẫu yêu, cầm điện thoại lên nghe mà lửa trong đầu bốc lên ngàn ngút, định cho cái tên “phá đám” kia một trận nhưng chưa kịp nói gì thì ở bên kia:

-Cậu đang làm cái gì mà ko trả lời tin nhắn của tôi? Một giọng nam cất lên, âm lượng khá to(đang ầm ức mà)

-Trả lời hay ko là việc của tôi, với cả cậu là tên khốn nào mà dám quát lên với tôi. Bên này cũng chẳng vừa, đáp trả lại ngay lập tức.

-Tên khốn nhà đối diện.

-Hả???Di Di nhìn vào màn hình điện thoại, trong đó có một dòng chữ ko mấy thiện cảm: Tuấn Khải đẹp trai.

-Này tên họ Vương đáng chết kia, cậu đã làm gì cái điện thoại của tôi, khai mau? Hóa ra, khi nhặt dk điện thoại của Di Di, Tuấn Khải đã tự ý lưu sdt của mình vào trong máy cô và còn lấy cả sdt của cô nữa

-Thế cậu ko định cảm ơn tôi vì đã trả lại điện thoại cho cậu à?

-Được rồi, cậu muốn tôi hậu tạ như thế nào?

-Mua cho tôi thứ mà tôi thích đi.

-Cậu thích cái gì?

-Cái gì cũng dk.

-Này nhưng cậu phải nói ra tôi mới biết chứ...này..này...alo.

Đập máy thì cũng phải báo một tiếng chứ. Định tống tiền mình sao mà đòi mình mua đồ cho. Tự dung trả lại điện thoại rồi bắt người ta cảm ơn. Đúng là cái đồ keo kiệt, muôn đòi đáng chết.

Chương 3: Đi Chọn Đồ

Chap 3: Đi chọn đồDi tỷ, ai ý kiến gì kia.....Di tỷ.....

-Ai lại nhắn tin vào lúc bạn tiểu thư đang ngủ chứ. Bỗng Di với cái điện thoại mở tin nhắn ra xem nhưng mắt thì vẫn nhắm nghiền.

-"Cậu ko định dậy để đi mua đồ hậu tạ tôi à?" từ Tuấn Khải "yêu quái"(mới đổi tên trong danh bạ ấy mà)

-Mua đồ cúng cho cậu thì có. Cô bức mình nói, ko ngừng nguyên rủa tên Nam thần phá đám

Di Di nằm lộn lộn trên giường một trận rồi mới có thể đứng dậy đi vào phòng tắm làm VSCN, miệng vẫn còn lầm bầm nói xấu hần. Xong xuôi cô thay đồ và đi xuống dưới nhà:

-Ngoại ơi, con ra ngoài đây.

-Thế ko ăn sáng à?

-Dạ thôi. Cô trả lời mà ánh mắt cứ chăm chăm vào bàn ăn một cách đầy luyến tiếc. Vì ai mà tôi phải khổ thế này?

Cô bắt taxi đi đến khu trung tâm thương mại lớn nhất ở Trùng Khánh. Lượn lờ hết bao nhiêu là quầy hàng nhưng vẫn ko chọn dk thứ gì. Vừa đói vừa mỏi chân, cô chẳng buồn tìm đồ cho hần nữa, mà chạy đi tìm xem ở đây có quầy ăn nào ko. Cũng may là khu mua sắm này có quầy ăn ở trên tầng 5. Cố gắng leo thang bộ lên tận tầng 5(thang máy đông quá nên phải đi thang bộ), cô có cảm giác như đang leo núi cũng ko mệt bằng. Vào quầy ăn, cô gọi một đồng hồ ăn ra và một mình đánh chén hết sạch. Tất cả những con người có mặt ở đó cứ tưởng cô bị bỏ đói hàng mấy năm nay nên mới có thể ăn nhiều đến thế. Mặc kệ, họ đâu có biết cô đã vất vả như thế nào, lúc này đói quá cô nghĩ mình sẽ ngất luôn tại cầu thang ấy chứ.

Ăn uống no nê, đã lấy lại dk sức mạnh, Di Di tiếp tục với công việc của mình. Đi hết cửa hàng này đến cửa hàng kia, chân đã mỏi nhừ thì cuối cùng cô cũng chọn dk một đôi giày nam trông khá đẹp và phong cách.

-Chị ơi, em lấy đôi giày này.

...Về nhà, cô nhắn tin cho hần nhưng đợi mãi mà ko thấy trả lời. Tức. Sau bữa tối, cô lên xem lại điện thoại, vẫn ko thấy trả lời lại. Cực kì tức. Vứt điện thoại sang một bên, cô lại cắm đầu vào máy tính mà chơi game. Đúng lúc đang chơi gay cấn nhất thì lại có tin nhắn. Chẳng quan tâm, chơi tiếp. Một lúc sau, thêm một tin nhắn nữa. Tí nữa đọc sau, chơi đã. Rồi thêm tận mấy tin nữa nhưng cô vẫn ko ngó ngang gì. Gần 12h đêm, Bỗng Di mới chịu tắt máy tính đi ngủ. "Ể, hình như là mình quên cái gì đó, à cái điện thoại". Mở máy ra xem, là tin nhắn của Tuấn Khải:

Cái đầu tiên: "Xin lỗi vì ko nhắn tin lại cho cậu ngay dk. Lúc đó, tôi đang trên máy bay tới Bắc Kinh". Đúng rồi, ngày 8/8 TF Boys có buổi fan meeting tổ chức tại sân vận động Bắc Kinh mà.

Cái thứ hai: "Này, cậu đang giận tôi sao mà ko trả lời."

Cái thứ ba: "Cho tôi xin lỗi, đừng giận nữa"

Cái thứ tư: "Thôi, tha cho tôi đi"

Cái thứ năm: "Cậu cũng giận dai đấy"

Cái thứ sáu: "Ko nhắn nữa. Tồn tiền điện thoại của tôi"

Ai thêm giận tên phá đám nhà cậu chứ. Cô định nhắn tin lại cho hần nhưng cũng muộn rồi, sợ làm phiền nên lại thôi. Nhưng cô đâu có biết rằng, giờ này Tuấn Khải vẫn trần trọc chưa ngủ, nghĩ cô giận mình thật.

Tối ngày 10/8

Bỗng Di đang xem hoạt hình ở nhà thì điện thoại báo có tin nhắn của hần: "tôi về rồi, ra công viên gặp tôi nhé"(t/g: đêm hôm hẹn con gái nhà người ta đi chơi sao Khải ca)

Lại muốn giờ trò gì nữa đây?Cô lên phòng lấy cái áo khoác ngoài và cũng ko quên cầm theo đôi giày đã mua từ mấy hôm trước.

-Tối rồi, con đi đâu vậy? mẹ hỏi.

-Con ra đây một chút rồi về, mẹ đừng lo.

Đến công viên, cô ngó nghiêng mãi mà ko thấy hấn đâu, định cho người ta leo cây hay sao đấy:

-Này. Hấn gọi

Quay người lại cô đã thấy hấn ở ngay sau mình từ bao giờ:

-Cậu định là ma dọa tôi à?

-Ko, tôi là Nam thần.

-Dk rồi Nam thần, cậu bảo tôi ra đây có việc gì?

-Ra ngắm sao.

-Cậu đang đùa với tôi đó hả?

-Chắc vậy. Mà cái túi đó là gì vậy?

-Tôi mua để trả ơn cho cậu. Đây, tặng cậu

-Trong này là cái gì? Hấn cầm lấy, tò mò hỏi.

-Giày!!!

-Tại sao cậu lại mua giày cho tôi?

-Để cậu đeo vào rồi tránh xa tôi ra.

(Hấn: vẫn đang giận sao mà nói lạnh lung thế?)

Nói xong, cô đi về. Tiếng hấn gọi:

-Con gái mà một mình đi vào ban đêm thì nguy hiểm lắm đấy.

-Nếu sợ tôi đã ko đến. Cô trả lời. Hôm nay trả đũa được hấn rồi. Vui quá.!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Không Phải Fan Của Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Quay Ngược Về Quá Khứ

CHAP 4: Quay ngược về quá khứ Tuấn Khải về nhà, lấy đôi giày ra xem rồi tự hỏi “cô ấy biết cỡ giày của mình cơ đấy”. Nhìn ngắm chán chê, cậu đem cất đôi giày và sau đó lên giường nằm, cánh tay vắt lên trán nghĩ về những chuyện hồi nhỏ của mình và Băng Di.

.....

-Tiểu Khải, bầu trời có nhiều sao thật đấy. Cậu thích ngôi sao nào nhất?Giọng nói trong trẻo của Băng Di vang lên, rất nhẹ nhàng

-Tớ thích tất cả luôn. Tuấn Khải trả lời.

-Ừm, to thích ngôi sao kia kìa, nó sáng nhất. Di phụng phịu.

Khẽ vuốt vào má Di Di, cậu cười nói: cậu mới là ngôi sao sáng nhất, đẹp nhất trong lòng tớ.

-Thật nhé, Tiểu Khải. Cậu phải hứa là k dk có ngôi sao nào khác sáng và đẹp hơn to đâu đấy!

-Tớ hứa.

...Những kỉ niệm của ngày xưa ùa về, cậu lại nhớ tới Băng Di. Trước đây hai người đã rất rất thân với nhau, lúc nào cũng như hình với bóng vậy. Thế nên hai bên gia đình đã nói đùa rằng sau này nhất định phải cho hai đứa lấy nhau mới đk. Cậu luôn mong chờ tới ngày ấy, tới ngày Băng Di sẽ trở thành cô dâu của cậu

Trong suốt thời gian ở bên cô, cậu hạnh phúc lắm. Cậu muốn là người bảo vệ, che chở cho cô. Còn nhớ lúc hai người 7 tuổi, cô bị bọn trẻ lớn hơn bắt nạt, cậu đã ko sợ gì hết lao ra đánh nhau với bọn chúng tới mức thâm tím mặt mày. Rồi có lần cô bị ngã xuống hồ, cậu chẳng suy nghĩ mà nhảy xuống hồ cứu cô lên mặc dù bản ko biết bơi. Và tất cả những chuyện khác nữa, bây giờ cậu vẫn còn nhớ như in thì cô lại quên hết sạch.

Nhiều lúc cậu oán trách ông trời vì đã để chuyện đó xảy ra với cô. Nếu ko có ngày hôm ấy thì có lẽ giờ này cô đang ở bên cạnh cậu rồi.

...7 năm về trước, tại công viên có một cô bé và cậu bé khoảng 12 tuổi:

-Tớ sắp phải về Thượng Hải rồi, Tiểu Khải à! Giọng cô bé buồn buồn

-Sao cơ???Cậu bé kêu lên, vẻ sững sốt.

-Ba tớ đi Mỹ về rồi, ba sẽ đón tớ.

-Thế bao giờ cậu đi?

-Cuối tuần này

-Nhanh vậy sao???

-Ừ. Trước khi đi tớ có cái này tặng cậu. Cô bé đưa cho cậu bé một con lật đật hình con hổ.

-Con lật đật này tên là Tiểu Hổ, tớ rất thích nó nhưng bây giờ tớ đưa nó cho cậu. Để lúc nào buồn hay nhớ tớ, cậu sẽ có nó ở bên cạnh. Tớ cũng mong cậu giống con lật đật này, có khó khăn tới mấy đi nữa vẫn có thể tự đứng lên và tiếp tục cố gắng. Rồi cô bé chạy đi thật nhanh, ko để cho cậu bé thấy mình đang khóc. Cậu bé cầm con lật đật trong tay, cứ đứng đó như người mất hồn. Cậu bé đó là Vương Tuấn Khải, còn cô bé kia ko ai khác chính là Triệu Băng Di...

Sau khi trở về Thượng hải, thỉnh thoảng Di Di cứ như đang trông ngóng một điều gì đó. Cô bé luôn miệng nằng nặc đòi ba cho về Trùng Khánh, vì cô rất nhớ Tiểu Khải. Nhưng vì công việc quá bận, ba bỏ ngoài tai những lời nói của cô.

Một ngày, khi cô đang một mình đi dạo thì chợt thấy một người con trai rất giống Tuấn Khải ở bên kia đường. Chẳng để ý tới xe cô nườm nượp trên đường, cô cứ thế chạy qua và ko ngừng gọi: Tiểu Khải, Tiểu Khải

Mặc cho mọi người ở đó la hét thế nào, cô cũng ko nghe thấy, tiếp tục đuổi theo cái hình dáng kia. Và một chiếc xe oto lao đến:

A.....sau tiếng hét cô ngã đi, xung quanh chỉ là một màu đen tăm tối.

Cô đk đưa vào bệnh viện, cả bố mẹ đều rất lo lắng cho cô. Mẹ oán trách ba đã chăm sóc cô ko cẩn thận, để cô một mình chạy qua đường. Còn ba chỉ biết im lặng, trông chờ vào ca phẫu thuật.

Ca phẫu thuật cho cô rất thành công nhưng theo như chuẩn đoán của bác sĩ thì cô bị tổn thương nặng ở vùng đầu, rất có thể khi tỉnh dậy sẽ mất hết trí nhớ. Nghe tin này ba mẹ rất sốc, nhưng dù sao cô tỉnh lại đk thì cũng tốt.

Ở phòng bệnh, cô nằm đó, mắt nhắm nghiền. Cô mơ thấy Tuấn Khải đang cười với mình, đang gọi tên mình:

-Di Di à!

-Tiểu Khải.....

Cô mỉm cười,chạy lại chỗ cậu đứng. Bỗng, vụt. Mọi hình ảnh đều biến mất, màn đêm bắt đầu bao trùm lấy cô, như muốn bắt cô đi. Hoảng sợ, cô cất tiếng gọi ba mẹ...

-Con tỉnh rồi sao Băng Di? Tiếng mẹ ghen ngào xen lẫn vui mừng

Từ từ mở mắt ra, cô thấy mình đang ở trong một căn phòng và xung quanh toàn mùi thuốc sát trùng.

-Mẹ, mẹ. Thấy mẹ, cô bật dậy ôm chặt lấy bà, khóc nức lên

-Con, con vẫn nhớ mẹ sao?Tốt quá rồi!!!

Khi cô đã hồi phục, ba mẹ thay nhau hỏi cô những chuyện xảy ra trong quá khứ. Cô đều nhớ và kể rất rành mạch nữa. Buột miệng, mẹ hỏi cô về Tuấn Khải. Nghe thấy hai từ Tuấn Khải cô chợt giật mình rồi hỏi lại mẹ: Tuấn Khải là ai vậy mẹ?Con biết người này à?...

“Qua tình trạng của Băng Di hiện giờ cho thấy sức khỏe của cô bé đã rất ổn định. Còn về phần cô bé ko nhớ ra một số chuyện là do cú va chạm mạnh

khi bị tai nạn. Vì thế nên phần kí ức quan trọng đã bị mất đi. Có lẽ những chuyện hai vị hỏi cô bé nằm trong phần kí ức đó nên cô bé mới ko nhớ ra.”
Bác sĩ Trần kết luận.

Sau vụ tai nạn đó, ba mẹ ko hề nghe thấy Băng Di nhắc tới Tuấn Khải thêm một lần nào nữa. Cô đã thực sự quên cậu rồi.

.....

Ngay cả trong mơ cậu cũng ko nghĩ là Băng Di chẳng còn nhớ một chút gì về cậu, ngoài việc biết cậu là Vương Tuấn Khải, trưởng nhóm TF Boys.

Chưa bao giờ cậu thôi nghĩ về cô cả. Ngay đến khi thành người nổi tiếng, có bao nhiêu cô gái theo đuổi, cậu cũng vẫn nhớ đến cô. Nhớ nụ cười hồn nhiên, giọng nói trong trẻo của cô.

Khi biểu diễn bài Sủng Ái, cậu nghĩ nếu cô là bạn gái cậu thì nhất định cậu sẽ mãi mãi cung chiều cô. Những lúc có chuyện gì buồn cậu đều đem Tiểu Hổ ra mà ngắm. Càng nhìn Tiểu Hổ cậu càng nghĩ đến cô nhiều hơn. Đôi khi cậu tự hỏi rằng: “Băng Di à, có lúc nào cậu nhớ đến tớ ko”. Và cậu biết câu trả lời là ko, vì đối với cô, cậu bây giờ là một Nam thần, là sự mơ mộng của biết bao cô gái. Là một ngôi sao tỏa sáng nhất trong số những ngôi sao đang tỏa sáng kia. Với cô, cậu chính là như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Không Phải Fan Của Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Bất Ngờ Ở Trường Mới

Chap 5: Bất ngờ ở trường mới - Triệu Băng Di, cô có định dậy ko đấy?Chị giúp việc đang làm một công việc hết sức cao cả là đánh thức nàng tiểu thư mê ngủ này dậy.

-Chị à, 5 phút nữa thôi!

-Vậy thì tôi thông báo cho tiểu thư biết, còn đúng 2 phút nữa là cổng trường sẽ đóng. Chắc hẳn cô ko muốn đi học muộn vào.....Chưa kịp nói hết câu thì chị giúp việc đã đứng tim khi thấy một bóng người vừa chạy qua mặt mình.

Cố gắng chuẩn bị mọi thứ nhanh nhất có thể. Băng Di lao xuống nhà với tốc độ ánh sáng, giọng ý ới “Chào mọi người, con đi học”

Mẹ và ngoại đều rất ngạc nhiên: sao hôm nay nó dậy sớm thế nhỉ?

Chị giúp việc đặc ý: Tiểu thư ơi là tiểu thư, cô bị lừa rồi. Còn tận 30phút nữa mới vào học mà.

Cô chạy một mạch đến trường Bát Trung, đứng ngoài cổng trường mà thở dốc. Ô, vẫn chưa đóng cổng trường à?Trường 7h vào học rồi, này giờ mình chạy chỉ mất 2phút thôi sao.

-Bạn ko vào trường còn đứng đây làm gì vậy?Một cô bạn thấy Di Di hơi lạ nên hỏi thăm.

-À, bây giờ to vào.

“Chị giúp việc chị lừa tôi sao. Làm tôi bỏ cả bữa sáng mà chạy như điên tới đây. Phen này chị chết chắc rồi” Lúc này, cô mới nhận ra mình bị chị giúp việc cho ăn một đồng “thịt lừa”.

Vào trường, cô còn phải tới phòng giám hiệu để hoàn tất thủ tục nhập học. Cô đk chuyển vào lớp 11A5.

...Reng...reng...(bắt đầu tới giờ học)

-Các em trật tự, chúng ta có bạn mới. Thấy tiếng cô chủ nhiệm nhắc, cả lớp im lặng ánh mắt đổ dồn về phía “học sinh mới”

-Em hãy tự giới thiệu về mình. Cô giáo yêu cầu.

-Xin chào, tớ tên là Triệu Băng Di. Rất vui đk là thành viên của lớp, mong rằng các bạn sẽ đối xử tốt với tớ. Cách chào hỏi này của cô làm cho cô giáo và tất cả h/s tại đây thấy khó hiểu. Duy nhất chỉ có một người ko thêm đề ý tới, tâm hồn ko biết đang ở nơi chốn nào.

-Em sẽ ngồi cạnh bạn nam bàn số 4 dãy trong cùng nhé. Chỉ nghe có thể, toàn bộ số nữ sinh trong lớp đều nhìn cô bằng ánh mắt ghen tị. Mới chuyển đến đây mà đã đk ngồi cạnh Nam thần rồi sao, số cô ta cũng đỏ thật. (T/g: ko ngồi ở đây thì ngồi ở đâu?Cả cái lớp có chỗ chỗ đó là còn trống, ko cho người ta ngồi đây chẳng lẽ bắt người ta đứng ngoài hành lang để học). Ổn định lại lớp, cô Phương bắt đầu bài giảng.

Vui vẻ bước lại chỗ ngồi đk sắp xếp, Băng Di cảm thấy ngôi trường này có nhiều điều thật thú vị. Và cái thú vị đầu tiên chính là đây.....

-Chúng ta kết bạn nhé. Cô quay sang cậu bạn cùng bàn, tỏ ý muốn làm quen.

Cậu ta rời mắt khỏi quyển sách, ngược lên nhìn cô và trên môi vẽ một đường cong tuyệt mỹ làm cho biết bao trái tim thổn thức.

-Vương Tuấn Khải! Cô khẽ kêu lên.

-Chào cậu.

Cả giờ học, cô ko thể tập trung vào bài giảng đk. Lý do thì rất đơn giản, vì đối. Cô mong đến giờ nghỉ trưa thật nhanh để còn đưa cái gì vào bụng, cô đang đói gần chết rồi đây.

Bên cạnh, hẳn tuy có chăm chú vào quyển sách nhưng cứ một lúc lại liếc sang nhìn cô. Trông cô thật dễ thương, đôi mắt lấp lánh, cái mũi thanh tú, cặp môi hình trái tim đỏ mọng. Những lúc như thế này, cô giống hệt một thiên thần

Bạn đang đọc truyện *Tôi Không Phải Fan Của Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Cảm Giác Được Gần Cậu

Chap 6: Cảm giác được gần cậu Cuối cùng thì cái giờ phút quan trọng cũng đến-giờ nghỉ trưa. Vì chưa làm quen được với ai (ngoài hẳn) nên Băng Di đành phải một mình xuống căng tin ăn trưa.

-Hay là cậu ăn trưa với tôi đi. Hẳn lên tiếng khi thấy trong lớp chỉ còn hai người

-Cậu mơ à? Phải ngồi chung bàn với cậu là đủ lắm rồi, ko có chuyện ăn trưa cùng đâu nhé.

-Thì thôi vậy! Nhưng nếu là cô gái khác chắc chắn là sẽ đồng ý luôn đấy. Cậu ko thấy tiếc vì đã bỏ lỡ cơ hội hiếm có này sao?

-Tôi biết trong lòng nhiều người cậu luôn là số 1. Còn riêng tôi là ngoại lệ, tôi ko phải fan của cậu. Băng Di trả lời, nhấn mạnh 5 chữ cuối.

-Tùy cậu, k thích thì tôi đi ăn với người khác. Hẳn đúc tay vào túi quần, bỏ xuống căng tin.

Cô ở lại tìm cái bút đánh rơi rồi mới xuống. Vừa mới bước vào căng tin, trước mắt cô là cảnh tượng ko mấy hay ho. Một nữ sinh ăn mặc sang chảnh, phấn son lòe loẹt đang đánh mắng một học sinh nữ yếu ớt, theo sau cô ta là ba đứa con gái khác cũng nổi bật ko kém. Nhìn cô gái đó bị đánh tới mức môi bật máu, khuôn mặt lằn đỏ rất đáng thương, nhưng trong căng tin ko một ai can ngăn cả. Con giận dữ của Băng Di kéo tới, cô hét lên:

-Mau dừng lại ngay. Đánh thế là quá đủ rồi. Cô chạy lại đỡ cô bạn kia lên, hỏi xem có làm sao ko.

-Mày là ai mà dám xen vào chuyện của tao? Cô ta đây nghiêng.

Cả căng tin chứng kiến cảnh này, bắt đầu bàn tán. Thì ra đứa con gái đó là Kim Nhật Hạ con gái của chủ tịch tập đoàn đá quý Kim Triệu Luân, nữ hoàng của cái trường này. Vì thế đâu có ai “gan to bằng trời” mà động vào cô ta. Mọi h/s ai cũng thấy thật ko may cho Băng Di là người mới, ko biết chuyện này nên mới hành động như vậy. Cả người đang bị đánh kia nữa, lỡ tay làm đổ nước ngọt vào giày cô ta nên mới ra nông nỗi này.

-Cái cậu đây tôi phải hỏi cậu chứ? Cậu nghĩ bản thân mình là ai mà có quyền hành hạ người khác.

Cô ta cười khinh bỉ, đẩy Di Di ngã xuống đất. Tuấn Khải nhìn cảnh này, cậu muốn đứng lên cho Kim Nhật Hạ một bài học vì động đến người cậu yêu. Nhưng thẳng bạn thân đã giữ cậu lại.

-Bốp...Di Di đứng dậy tát thật mạnh vào mặt cô ta.

Cô ta ôm mặt, trừng mắt lên: Mày...mày dám đánh tao, chán sống rồi hả?

-Phải, tôi đang muốn chết đây này. Băng Di trả lời, dìu nữ sinh kia lên phòng y tế, bình thân đi qua mặt Kim Nhật Hạ. “Nhất định tao sẽ trả thù” cô ta nói đủ để cho Băng Di nghe thấy, hai tay nắm chặt. Những h/s ở đây ngừng ngàng, thầm lo cho hai cô gái kia sẽ ko đk yên với cô ta.

...Tại phòng y tế, Di Di bảo Mộc Miên(tên của cô bạn lúc nãy) cứ ở lại đây nghỉ ngơi, đừng nên về lớp, balo để cô tới lấy hộ. Nếu bây giờ Kim Nhật Hạ mà gặp lại Mộc Miên thì sẽ lại có chuyện xảy ra.

-Kim Nhật Hạ là người rất quá đáng, cậu ta sẽ ko bỏ qua chuyện lần này đâu. Mộc Miên lo lắng cho Băng Di vì khi này cô cũng nghe thấy lời cảnh báo đó.

-Cậu yên tâm đi, tớ biết cách đối phó mà. Quả nhiên ko hổ danh là Đại Tỷ bang Black(hồi còn ở Thượng Hải, Di Di dẫn đầu một bang hội nổi tiếng lẫy lừng trong thế giới đêm).

-Tớ lên lớp nhé. Cô chào Mộc Miên rồi đành vác cái bụng trống không về lớp. Sáng nhin, buổi trưa tưởng đk ăn ngon ai ngờ lại gặp chuyện này, lại nhin tiếp.

Giờ tan học, cô chạy qua lớp 11A2 lấy balo cho Mộc Miên. Băng Di một mực đòi đưa Mộc Miên về, vì cô sợ Kim Nhật Hạ vẫn còn ở gần đây. Vừa mới ra tới cổng trường, mắt cô đã hoa lên, đầu choáng váng:

-Cậu có sao ko Di?Mộc Miên vội đỡ lấy cô.

-To ko sao. Chúng ta về thôi.

-Hay cậu để tớ tự về cũng đk mà. Nhà to ở gần đây thôi

Đúng lúc này thì hần và bạn hần cũng từ trong trường đi ra. Thấy cô xanh xao, gục vào người Mộc Miên, hần cuống lên:

-Cô ấy làm sao?

-Cậu ấy.....Mộc Miên lần đầu được nói chuyện với người nổi tiếng nên áp úng.

-Cậu trả lời nhanh lên. Hần quát.

-Cậu ấy mệt. Chắc là do đã nhin ăn sáng và ăn trưa.

-Tôi sẽ đưa cô ấy về.

-Còn bạn tôi thì sao?Băng Di ko đồng ý

-Khải, cậu cứ đưa cô ấy về đi. Còn tôi sẽ đưa bạn cô ấy về. Lâm Hoàng Long lên tiếng (Lâm Hoàng Long là một trong hai người bạn thân của Vương Tuấn Khải, đẹp trai,gà lăng ko khác gì hần, là Nam thần thứ 2 của trường Bát Trung)

Tuấn Khải đeo cái balo ra đứng trước rồi đỡ Băng Di lên lưng mình. Lúc này cô đã thật sự gục trên vai cậu. Khoảng cách giữa họ thật gần. Để tránh fan của mình, Tuấn Khải cống cô đi đường tắt về nhà. Anh nghe thấy tim mình đập rất nhanh. Cảm giác này thật hồi hộp đến lạ thường.

“Cô bé hay khóc ngày nào đã trở nên tự tin và mạnh mẽ đến vậy rồi sao. Nhưng dù có thế thì trong lòng tớ cậu vẫn là nàng tiểu thư nhút nhát mà tớ cần phải bảo vệ và cưng chiều thôi. Tớ tin sẽ có một ngày cậu nhớ ra tất cả. Di Di à, tớ thích cậu mất rồi”.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Không Phải Fan Của Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Với Cậu, Tôi Là Gì?

Chap 7: Với cậu, tôi là gì? “Trời ơi, muộn học mất rồi” Băng Di vất chân lên cổ chạy một mạch đến trường nhưng vẫn ko kịp. Chỉ tại cái tính ham ngủ nên mới khổ như thế này. Biết thế lúc sớm cô nghe lời chị giúp việc có phải tốt ko. Hối hận quá mất. Bây giờ chỉ còn nước lại “đàm phán” với bác vệ thôi. Năn nỉ tới gãy cả lưỡi mà cô cũng chỉ nhận đk một câu: “Đi học muộn thì phải chịu”.

Quá tuyệt vọng, cô định quay về nhà ngủ tiếp thì một “ý tưởng” chợt lóe lên. Trong 36 kế của Triệu Băng Di đây, trèo tường đúng là thượng sách. Nghĩ là làm, cô ném balo vào trước, sau đó chạy lấy đà bật thật mạnh lên tường rồi nhảy xuống. “Haha, chẳng có ai phát hiện cả. Bác bảo vệ ơi, ai bảo đi học muộn thì ko được vào trường chứ?”. Băng Di đi lại nhặt balo mà mừng thâm trong bụng, cười đắc thắng. Nhưng cái gì thế này, một tên con trai ko biết từ đâu chui ra đã đứng trước mặt cô từ bao giờ.

-Cậu đi học muộn à? Tên con trai đó hỏi cô.

-Ừm

-Nhảy tường vào nữa?

- Thấy rồi còn hỏi.

- Cậu tên gì, học lớp nào?

- Băng Di, 11A5. Cậu là ai mà điều tra tôi ghê thế.

- Tôi ư? Hội trưởng hội h/s. Cậu ta trả lời, mặt tỉnh bơ.

- Ra vậy, chắc tôi phải theo cậu lên phòng giám thị rồi nhỉ?

- Ko cần. Cậu cứ về lớp đi.

- Cậu tha cho tôi thật hả? Mắt cô sáng như sao khi nghe đk câu này.

Cậu ta gật đầu.

- Cảm ơn nhé. Tôi sẽ báo đáp cho cậu sau.

Nhìn cô chạy đi, cậu ta khẽ mỉm cười. Người con trai đó tên là Ân Thành, hotboy siêu lạnh lùng của khối 12, lúc nào cũng như tảng băng. Chuyện Ân Thành vừa cười là cực kì hiếm. Nhưng cũng dễ hiểu thôi, trái tim lạnh giá kia đã tan chảy vì vẻ tình nghịch của Băng Di rồi.

... Vào lớp, tranh thủ lúc cô giáo đi ra ngoài Băng Di phi thật nhanh về chỗ ngồi. May mà cô giáo ko biết chứ nếu ko cô đã bị đuổi ra khỏi lớp, can cái tội vào học muộn đến nửa tiếng. Đúng là đk một phen hú hồn, chắc từ giờ chưa thói ngủ nướng rồi.

- Đi học sớm quá nhỉ? Vừa mới gặp cô, Tuấn Khải đã chăm chọc.

- Êy, cậu nói đều tôi đó à? Tôi đi học muộn thì đã sao chứ? Cô lườm hần.

- Tất nhiên là chẳng sao. Có điều khi nãy thầy giám thị kiểm tra, tôi tưởng cậu nghỉ nên đã báo cáo.....

- Cái gì? Cậu có bình thường ko đấy Vương Tuấn Khải. Cô hét lên rõ to, làm cho cả lớp phải quay lại nhìn, nhất là những ánh mắt hình viên đạn từ fangirl của hần.

- Tôi đùa đấy, đâu cần phản ứng quá như vậy. Hần nở nụ cười ranh ma (chỉ ranh ma với cô thôi, còn với người khác là "tỏa nắng" đó)

Băng Di tức hần tới mức ko thể nói thêm một câu nào nữa. Trong giờ học, cô nghĩ ra đủ trò để trả thù hần nhưng hần đều biết mà tránh đk. Hần đúng là đồ phá đám mà, hết phá lúc cô chơi game, cô ngủ rồi lại phá tan cả niềm vui bé nhỏ của cô. "Hừ, cậu sinh ra để làm cái gì hả" cô lẩm bẩm chửi hần.

Đến giờ nghỉ trưa, cô chạy thẳng tới 11A2 gọi Mộc Miên xuống căng tin. Lúc đi có gặp Kim Nhật Hạ như muốn ăn tươi nuốt sống cô. Chẳng quan tâm, cô và Mộc Miên vẫn vui vẻ trò chuyện.

- Anh Tuấn Khải kìa, cả anh Hoàng Long nữa. Họ đẹp trai quá.

- Vương Tuấn Khai, em yêu anh.

- Tuấn Khải, nhìn em đây này.....

- Kìa chẳng phải thiếu gia Ân Thành sao?

.....

Cả ba Nam thần cùng xuất hiện một lúc nên cái căng tin như sắp nổ tung bởi tiếng la hét của các fan. Ngày nào cũng phải xem cảnh này nên Băng Di thấy đau đầu. Ba người kia có gì đặc biệt đâu chứ.

... Đang vô tư ngồi ăn trưa với Mộc Miên, bỗng có người tới tìm cô. Cả căng tin sừng sốt, người tìm cô chính là Ân Thành, đại thiếu gia của tập đoàn VIVID. Ân Thành kéo cô ra sau trường:

- Còn nhớ tôi chứ?

- Anh là người lúc sáng đã giúp tôi. Cô trả lời.

- Tôi tên Ân Thành, học lớp 12A1. Rất vui đk biết em.

- Ừm

- Em chỉ dùng mỗi từ đó để đáp lại thành ý của tôi sao? Ân Thành tiến tới, ghé sát vào mặt cô khiến nó đỏ bừng. Cô đẩy anh ta ra rồi chạy về lớp. Lần đầu tiên cô đối mặt với một người con trai với khoảng cách gần tới vậy.

Buổi tối, khi cô đang học bài thì nhận đk tin nhắn của Tuấn Khải: ra ngoài gặp tôi. Mở cửa ban công ra, nhìn xuống dưới cô thấy hắn đứng ở đó. Ko hiểu hắn tìm cô có việc gì nên cô vội đến đó:

- Cậu rảnh rồi quá nhỉ Nam thần. Băng Di có ý định chọc tức hắn

- Tôi ko có thời gian để đùa. Cậu với Ân Thành sao lại biết nhau? Hắn quát lên với cô.

- À, tôi chỉ mới biết anh ta lúc sáng thôi.

- Lúc sáng, mà thân mật tới vậy cơ đấy!

Sự thật là khi nhìn thấy Băng Di bị Ân Thành kéo ra ngoài, Tuấn Khải đã đi theo. Và Tuấn Khải đã nhìn thấy hai người đứng rất sát vào nhau, nên cậu mới nghĩ họ đang có tình cảm với nhau.

- Thân mật ?Tôi ko hiểu. Di Di lắc đầu

Hắn nhìn thẳng vào mắt cô, giận dữ hỏi: Với cậu, tôi là gì chứ?

Bạn đang đọc truyện *Tôi Không Phải Fan Của Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Quá Khứ Và Hiện Tại

Chap 8: Quá khứ và hiện tại

Trở về nhà, Tuấn Khải buồn bã lên phòng nằm, câu nói của Băng Di cứ ám ảnh lấy cậu: "Cậu có quyền để hỏi tôi câu này sao". Đây đâu phải tính cách của Băng Di. Trước kia chưa bao giờ cô làm cậu giận cả. Nhưng mà tại sao hôm nay cô có thể nói câu đó với cậu. Cậu biết Băng Di đã mất hết mọi kí ức về cậu nên mới đóng giả thành người quen mới của cô. Đến bao giờ cô mới nhớ ra, cậu vẫn luôn tin rằng điều này sẽ đến sớm thôi. Việc học rồi cả việc biểu diễn ko thể làm cậu thấy mệt vì cậu luôn cố gắng vì cô. Còn bây giờ, cậu thực sự đã mất kiên nhẫn rồi, chắc cậu sẽ từ bỏ việc chờ đợi cô. Đang chìm đắm trong những dòng suy nghĩ, cậu nhận đk điện thoại từ chị quản lý:

- Alo, em nghe này.

- Khải à, em chuẩn bị đi nhé, ngày mai nhóm sẽ tới Bắc Kinh để quay một show truyền hình.

- Dạ, em biết rồi. Em chào chị.

Tuấn Khải đứng dậy đi sắp đồ. Cậu đang rất rối bời. Một là tiếp tục đợi cô. Còn hai là cậu sẽ ko làm như vậy, đồng nghĩa với cậu nhường cô cho kẻ khác.

- Tiểu Khải, mẹ vào đk chứ? Tiếng mẹ ở ngoài cửa phòng.

- Mẹ vào đi. Cậu ra mở cửa cho mẹ

- Mẹ nhìn thấy con và Băng Di cãi nhau. Hai đứa có chuyện gì à?

- Đâu có, mẹ

- Con ko muốn nói thì mẹ ko ép. Nhưng Khải này, nếu con thích con bé tới như vậy thì con chỉ có thể chọn Băng Di của hiện tại thôi. Vì Di Di đã chẳng còn như ngày xưa nữa. Tính cách có phần thay đổi thì đó vẫn là Băng Di mà. Chỉ cần con chịu đối diện với sự thật thì mọi chuyện sẽ trở nên đơn giản.

- Như vậy mẹ muốn nói là...

- Con hiểu ý mẹ đúng ko. Giờ để mẹ giúp con chuẩn bị đồ.

....Chỉ còn cách chọn Băng Di của hiện tại tức là cậu phải quên đi hình ảnh của một Băng Di dịu dàng ngày trước. Nếu ko thì cậu sẽ mất cô ấy. Cần gì phải mệt mỏi chờ đợi quá khứ quay về trong khi cậu hoàn toàn có thể lựa chọn tương lai. Chấp nhận con người mới của Băng Di dù có khó đến đâu đi chăng nữa thì chỉ cần cố gắng chắc chắn cậu sẽ làm đk. Như vậy cậu mới có thể giữ cô ở bên cạnh mình. Cách đó là duy nhất.

Lấy máy điện thoại nhắn tin cho Băng Di: đừng giận tôi nhé, chúng ta làm bạn lại.

Cậu khẽ hát: Xiao xiao de nianji hai bu dong shenme shi ai

Que bei ni tian tian de xiao gei dabai

Ni zhazhe dada de yanjing name ke'ai

Shouhua de shou wang na'er bai

Mei yitian shangke xiake duhui you ni de peiban

Mei yi miao neirong wo du hen xihuan

Jie bu kai de jihe tu'an

He ni hong de lian

Daodi you doushou ge da'an

Băng Di

Nhận đk tin nhắn của hần cô vui tới mức phát khóc luôn. Lúc này cô nói như vậy chủ ý là để trả thù lại vụ hần chọc tức mình ở lớp. Ai ngờ hần lại giận thật. Cô đã lo sợ chắc từ giờ hần ko thêm nhìn mặt cô nữa. Cả buổi tối cô chỉ nghĩ tới hình ảnh của hần. Chẳng hiểu sao cô sợ hần giận mình tới vậy. Mỗi khi nhìn vào cặp mắt đào hoa của hần cô cảm thấy bối rối. Như vậy là sao nhỉ? Ánh mắt đó có phần rất quen thuộc, nhưng cô lại ko nhớ ra!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Không Phải Fan Của Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Tf Boys

Chap 9: TFBoys Kết thúc buổi ghi hình, TFBoys đk đưa đi ăn tối rồi quay về khách sạn để nghỉ ngơi. Ngồi trên xe, Tuấn Khải mất chăm chăm vào cái điện thoại, đợi tin nhắn của Băng Di. Lúc này cũng là đã hết giờ học rồi mà sao cô vẫn chưa nhắn tin trả lời lại. Hay là mãi chơi với tên Ân Thành kia, quên luôn việc mở điện thoại ra xem rồi. Hình như cậu đang ghen thì phải.

Thấy đại ca hôm nay có vẻ ít nói hơn mọi khi Vương Nguyên quan tâm: -Anh đang mệt à? Có cần vào bệnh viện kiểm tra ko? Nguyên nhíu đùa nhá thật.

- Chắc là đúng rồi, anh ấy như vậy từ sáng. Thiên Tỳ xen thêm một câu

-Anh ko sao. Hai đứa đừng lo. Tuấn Khải trả lời.

Mặc kệ cho Vương Nguyên và Thiên Tỳ đùa nghịch với nhau. Cậu nhắm mắt lại, đầu ngả ra đằng sau ghế, suy nghĩ về những chuyện đã xảy ra.

Tới khách sạn, nhóm rất bất ngờ khi thấy bao nhiêu là fan đang chờ sẵn ở đó, tưởng đây là địa điểm bí mật cơ mà. Khó khăn lắm các anh chị quản lý và bảo vệ mới có thể đưa cả ba về phòng một cách an toàn. Nằm vật xuống giường, cậu cảm thấy hơi đau đầu, còn hai con người kia vẫn vui vẻ trêu chọc nhau.

Tuấn Khải đi tắm trước, Thiên và Nguyên ở ngoài ngồi đợi, mỗi người làm một việc.

-Ting...Ting

Vương Nguyên và Thiên Tỳ nghe thấy cùng quay lại nhìn nhau rồi ngó sang cái điện thoại của Tuấn Khải. Cái tính táy máy lại nổi lên, Nguyên chạy lại định lấy ra đọc thử thì Tỳ ngăn lại.

-Đọc một chút thôi mà. Mắt Vương Nguyên long lanh nấn nỉ làm cho Thiên Tỳ mềm lòng.

“Tôi đi học về lâu rồi. Nhưng tại điện thoại hết pin nên bây giờ mới trả lời tin nhắn của cậu đk. Với cả tôi ko đi cùng Ân Thành đâu, cậu khỏi phải lo” từ

Băng Di.

Hai người đang đoán thử xem Băng Di là ai thì Tuấn Khải đi ra. “Cắt mau” Thiên Tỳ nháy Vương Nguyên.

.....
-Hai đứa này, anh có chuyện muốn hỏi. Tuấn Khải gọi Thiên Tỳ và Vương Nguyên ra. Trông cậu lúc này thật nghiêm túc.

-Anh có gì thì nói đi, bọn em nghe đây. Nguyên nhi và Thiên thiên đồng thanh.

-Nếu anh có bạn gái thì hai đứa thấy sao?Chỉ là nếu thôi.

-Thì tốt chứ sao nữa!Vương Nguyên vỗ vào vai Tuấn Khải.

-Anh thích ai rồi à? Thiên Tỳ hỏi trúng “tím đen” của cậu.

-Là chị Ngọc Kì phải ko Khải ca? Nguyên nhanh miệng đoán mò

-Ko!

-Chứ vậy là ai? Cậu bị hai “tiểu đệ” tra hỏi tới cùng.

-Cô ấy tên là Băng Di.

-Là người vừa nhắn tin cho anh sao? (Nguyên ơi cậu “vạch áo cho người xem lưng” đấy à.)

- Cái gì! Tuấn Khải mở điện thoại ra xem, đúng là Băng Di nhắn tin thật

-Bọn em xin lỗi vì đã lén đọc tin nhắn của anh. Thiên thiên và Nguyên nhi hối lỗi.

-Anh ko giận đâu. Nhưng hai đứa có giận anh vì chuyện anh có bạn gái ko?

-Đấy là chuyện tốt, giận làm sao đk. Em và Thiên Tỳ ủng hộ anh hết mình luôn.

-Anh tỏ tình với chị ấy chưa. Thiên Tỳ hỏi.

-À, chưa.

-Anh phải tỏ tình đi chứ. Mà chị ấy có thích anh ko vậy?

-Anh ko biết.

-Đương nhiên là phải có thích rồi. Anh Tuấn Khải đẹp trai thế này cơ mà.

_____Băng Di_____

Ngày hôm nay đi học, cô cảm thấy trống vắng. Thiếu hân, cô hơi buồn. Cô thường nói hân nghỉ đi cho rộng chỗ nhưng khi hân nghỉ thật thì cô lại mong hân mau chóng đi học trở lại. Thỉnh thoảng cô quay sang nhìn cái chỗ ngồi của hân. Nếu là mọi khi, hân cô sẽ bị hân chọc tức bằng nụ cười “thiên thần”đó, nhưng hôm nay thì ko. Cô đang nhớ hân, chắc là như vậy rồi.

Cô cũng ko biết là mình có thích hân ko nữa. Những lần bị hân trêu chọc cô tuy có tức thật nhưng cũng thấy vui vì hân ko lơ cô đi. Khi thấy hân cười với người con gái khác, cô cảm thấy rất rất khó chịu. Cô bắt đầu quan tâm tới hân nhiều hơn. Tại sao cô lại trở nên như vậy?Khó hiểu thật.

T/g: chap này ko hay lắm, mong mọi người thông cảm!!!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Không Phải Fan Của Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Tôi Về Rồi

Chap 10: Tôi về rồi Những ngày thiếu hấn, Băng Di mong hấn về kinh khủng. Lúc nào cũng chỉ ôm lấy cái máy tính để đọc tin tức về TFBoys. Thật ko ngờ cũng có ngày người ko bao giờ quan tâm đến cái tên Vương Tuấn Khải như cô cũng có khi ngắm ảnh của hấn.

Hấn là người có số lượng fan nhiều nhất trong nhóm, riêng fangirl thì nhiều vô kể. Đã là nữ Tứ Diệp Thảo rồi thì ai chẳng chết mê chết mệt với vẻ đẹp Nam thần của hấn chứ. Cô cũng đâu phủ nhận điều này, nhưng lí do cô ko thích là fan của hấn thì hết sức ngớ ngẩn: chỉ cần nhìn thấy hấn thôi là đâu cô lại luôn luôn nghĩ về hấn. Cô chẳng hề muốn như thế chút nào nên tuy là Tứ diệp thảo nhưng cô đâu có thích hấn. Còn bây giờ thì khác. Cô thích hấn, ko phải tình cảm fan hâm mộ dành cho thần tượng mà là một thứ tình cảm gì đó rất khó nói ra

....Sáng, cô đi bộ tới trường. Nhìn sang ngôi nhà đối diện, cô thờ dài. Hình ảnh hấn cứ mãi lẩn quẩn ở tâm trí cô, chẳng chịu chui ra. Cô muốn quên nhưng đâu có đk.

-Băng Di!!!

Đang đi cô nghe thấy có người gọi tên mình. Cô vui mừng, thầm nghĩ đó chính là hấn. Nhưng khi quay lại, Ân Thành đứng trước mặt cô:

-Anh đến đây làm gì?

-Đến để đi học cùng em

-Cùng em ???

-Sao?Em thấy phiền à?

-Ko.

-Vậy thì mau đi thôi. Đường đường là hội trưởng hội h/s tôi ko muốn phải nhảy tường vào đâu.

Trên đường, hai người trò chuyện rất thân thiết. Ân Thành luôn cố làm cho Băng Di cười. Vì khi nhìn cô cười, anh cảm thấy rất vui. Anh đã tìm hiểu toàn bộ số thông tin về cô, cô là bang chủ bang Black, phải chuyển trường tới 5,6 lần vì quá quậy phá. Mặc dù như vậy, anh vẫn thích cô.

Nhưng Băng Di thì lại hoàn toàn ngược lại. Đi bên cạnh anh mà cô mong muốn là đi cạnh hấn. Cười với anh nhưng cô chỉ nghĩ tới hấn. Rốt cuộc là cô bị gì đây?

Vào trường, tất cả mọi h/s đều nhìn cô với con mắt kì lạ. Ân Thành vốn nổi tiếng là một đại thiếu gia lạnh lùng cho nên dù có hàng đồng con gái xếp hàng chạy theo anh thì anh cũng chẳng mấy may nhìn qua một cái. Vậy mà hôm nay việc anh đi học cùng Băng Di làm cho ai cũng phải mất chữ o miệng chữ a. Kim Nhật Hạ (người có hôn ước với Ân Thành) nhìn thấy cảnh này, trong lòng đầy tức giận, chỉ muốn lao đến giết chết Băng Di nhưng cô ta kìm lại đk.

.....

-Băng Di,mày đứng lại đó. Kim Nhật Hạ chưa thấy Ân Thành xuống căng tin nên định cho Băng Di một bài học.

Cả căng tin hướng mắt về Băng Di và Kim Nhật Hạ, chắc chắn kiểu gì cô ta cũng sẽ làm cho Băng Di phải thấy xấu hổ và chuyển khỏi đây. Họ nín thở theo dõi hai người.

-Chuyện gì?

-Mày đk lắm. Đã dám đánh tao rồi mà còn định cướp cả anh Ân Thành của tao sao?

-Xin lỗi. Nhưng tôi ko giống cậu, là loại người chẳng biết suy nghĩ mà đi cướp bạn trai của người khác

-Mày bảo tao chẳng biết suy nghĩ sao?

-Tôi đâu nói thế. Là cậu tự nhận đó chứ.

Kim Nhật Hạ vung tay muốn tát cho Băng Di một cái nhưng cô ta đã bị Băng Di giữ lại. Cô ta giật tay ra khỏi tay Băng Di gầm lên:

-Tao sẽ cho cả nhà mày phải đi ăn xin.

-Cứ việc. Để tôi chống mắt lên xem nhà ai sẽ đi ăn xin trước.

-Mày là cái thứ gì mà nói như vậy hả?

-Cậu ấy là tiểu thư của tập đoàn C.E.O. Một giọng nói vang lên làm cho tất cả sững người lại. Đó chẳng phải là , là Vương Tuấn Khải sao. Hấn trở về từ lúc nào vậy. Đúng là ở Trùng Khánh này ngoài những người quen biết mẹ cô ra thì hấn là người duy nhất biết cô là tiểu thư. Cô vẫn chưa muốn nói ra

điều này mà sao hần lại nói chứ. Đúng thật là!

-Cậu vừa nói gì? Kim Nhật Hạ hạ giọng xuống, bắt đầu lo lắng.

-Tôi nói Triệu Băng Di chính là con gái của chủ tịch Triệu Kiểm và chủ tịch Điệp Chi. Cậu ko biết à?Hần nhắc lại thêm một lần nữa.

Nghe xong câu này, mặt cô ta tái mét. Nếu Băng Di là như Tuấn Khải nói thì nhà cô ta chỉ còn nước ra đường mà sống mất. Một lời nói của bố cô- Triệu Kiểm thôi cũng đủ làm cho công ty nhà họ Kim phá sản. Nghĩ đến đây, Kim Nhật Hạ vội quỳ xuống dưới chân Băng Di cầu xin cô tha thứ. Để giả bộ đáng thương, cô ta cố rặn ra vài giọt nước mắt. Biết là cô ta đang giả vờ, nhưng Băng Di ko muốn kéo dài cảnh tượng này nên bỏ đi.

Băng Di ghét nhất những lời bàn tán nên để tránh, cô chạy ra sân bóng rổ mặc dù mình chẳng làm gì sai. Hần đuổi theo cô, thấy cô đứng ở sân bóng một mình, chợt nghĩ ra cách đứng đằng sau kéo tay cô một cái thật mạnh. Mất đà, cô xoay người lại ôm chặt lấy hần. Nhận ra mình đang ở trong vòng tay của “tên phá đám”Vương Tuấn Khải, Băng Di cố gắng thoát ra. Nhưng dù làm thế nào, hần vẫn ko chịu buông cô ra đã thế còn ôm chặt hơn. Vậy là cô đành ngoan ngoãn ở trong vòng tay của hần như một chú mèo con.

-Lâu lắm rồi mới gặp lại cậu. Nhớ cậu quá mất thôi. Hần nói nhưng vẫn ôm chặt lấy cô.

-Bỏ tôi ra đi. Cô năn nỉ hần

-Một lúc nữa thôi mà. Tôi nhớ cậu lắm cậu biết ko?

-Biết. Nhưng cậu bỏ tôi ra đi, nếu mọi người nhìn thấy sẽ hiểu lầm đó.

-Càng tốt. Tôi thích họ hiểu lầm

-Cậu có còn bình thường ko đấy?

-Đk ôm cậu thì đương nhiên là ko bình thường rồi.

Băng Di hết cách với cái con người này rồi. Lúc nào cũng làm cô tức muốn học máu ra ngoài. Cuối cùng thì hần cũng chịu bỏ cô ra. Hần ôm cô chặt tới mức cô sắp ngạt thở đến nơi rồi.

Hần nhìn cô rồi trêu chọc: Tôi đã hôn cậu đâu mà mặt cậu đỏ thế? Bây giờ cô mới nhận ra, mặt mình đã nóng ran, hệt như quả cà chua. Cô ngại ngùng, chẳng biết nói gì, làm hần đk thế trêu tiếp:Hay là tôi hôn cậu nhé. “Cậu đi mà hôn mấy fangirl của cậu ấy”cô chống chế, đánh vào bụng hần.

-A!Đau quá. Hần ôm bụng nhăn nhó

-Hừ. Đừng có giả vờ, tôi đánh nhẹ thế còn gì.

-Triệu Băng Di, cậu nên nhớ là cậu học võ nhé. Tôi đau thật đó.

-Vậy thì tôi xin lỗi. Cậu đau lắm sao?Cô tin hần, tưởng hần đau thật nên quay sang dỗ dành. Ai ngờ đâu, hần nhân cơ hội ôm cô thêm một lần nữa.

-Bỏ raaaaaaaaaaaaaaaaaaaa

-Vì nhớ cậu nên tôi đã bỏ cả chuyện đi chơi cùng Vương Nguyên và Thiên Tỷ về đây . Nên cậu phải cho tôi đền bù lại cho tôi chứ.

(Thực ra là quay chương trình xong trước 2ngay nên đk về sớm thôi mà Khải ca. Với cả Vương Nguyên, Thiên Tỷ cũng về rồi,lấy đâu ra chuyện đi chơi nào. Anh lảm lý do quá đây Khải à)

Bạn đang đọc truyện *Tôi Không Phải Fan Của Cậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Năm Tay

Chap 11: Năm tay Băng Di gọi hần là tên phá đám đúng là ko sai một chút nào. Sáng chủ nhật cũng chẳng để cô ngủ yên. Hần gọi điện cướp đi giấc ngủ yêu quý của cô đã dành, lại còn bảo cô đến trường vào cái ngày ai ai cũng đk nghỉ này nữa. Cô bức mình nhưng vẫn phải dậy vì hần đang đợi ở dưới nhà. Mới nhìn thấy hần, cô đã muốn chạy đến đánh hần một trận cho bõ tức nhưng mẹ và ngoại cũng ở đó nên cô đâu có dám hành động.

Hai người tới trường, hần xin bác bảo vệ cho vào rồi dẫn cô ra phía khu nhà kho cũ. Cô thắc mắc ko hiểu hần định làm cái gì, hỏi đến bao nhiêu câu thì hần cứ im lặng, tiếp tục kéo cô đi.

-Đây rồi! Hắn gọi cô lại chỗ mấy cái cây con mọc ở sát cạnh nhà kho. Cô nhìn ngắm chúng một lúc rồi chột nghĩ ra:

-Những cây này chính là cây dâu tây?

-Ừm

-Nhưng sao ở đây lại có cây dâu tây nhỉ?

-Thế thì tôi mới đưa cậu tới đây. Tôi là người đầu tiên phát hiện ra chúng đó. Hắn khoe khoang.

Băng Di rất thắc mắc, muốn biết tại sao lại có dâu tây mọc ở đây. Thấy chúng có vẻ thiếu nước, cô chạy đi lấy nước đem về tưới cho chúng. Cô chăm chú nhìn mấy cây dâu tây mà ko thấy chán. Trong đầu hình dung ra những trái dâu tây chín đỏ mọng, lúc liu trên cây. Thấy cô như vậy, hắn cười thầm, vì những cây dâu tây đó do chính hắn đem trồng mà. Biết cô rất thích cây cối nên hắn đã nghĩ ra trò này để có thời gian ở bên cạnh cô nhiều hơn.

Lúc chuẩn bị về thì trời mưa to. Cô và hắn đành ở lại chỗ nhà kho đợi tạnh mưa. Nhưng ông trời giống như đang chiều theo lòng hắn vậy, cứ để mưa mãi ko chịu tạnh. Cô đứng chỗ bậc cửa, đưa tay ra hứng những giọt nước mưa tinh nghịch. Mưa, thường làm cho lòng cô thấy buồn

-Cậu thích trời mưa à?Hắn hỏi

-Ko. Mưa dễ làm người ta buồn. Đôi khi thì nó lại giúp ta quên đi mọi muộn phiền. Tùy vào tâm trạng vui hay buồn thôi.

-Trời nắng vẫn tốt hơn, phải ko?Hắn nói với cô như là đang tự nói với mình. Những ngày mưa là những ngày mà hắn nhớ cô nhiều nhất. Nắng hay mưa ko quan trọng, nhưng hắn vẫn thích nắng hơn. Nắng xóa tan mọi ưu tư, suy nghĩ mỗi khi cơn mưa đi qua. Nắng tượng trưng cho sự tươi sáng còn mưa lại rất âm ỉm.

Đùa nghịch, nói chuyện mãi mà mưa cũng vẫn nặng hạt. Thời tiết thật khác thường! Hai người buồn ngủ rồi ngủ lúc nào ko hay. Khi tỉnh dậy, Băng Di thấy mình đang ngủ trên vai hắn. Còn hắn dựa đầu vào bức tường cạnh đấy. Hắn ngủ, đôi mi khép lại, trông hắn giống một bạch mã hoàng tử. Cô muốn đứng dậy, nhưng bàn tay đã bị hắn giữ chặt. Hắn đang giả vờ ngủ hay ngủ thật mà lại có thể nắm tay cô chặt đến thế. Cho dù là thế nào đi nữa, hắn sẽ mãi nắm tay cô, ko để cô rời xa.....Khoảnh khắc này làm cô nhận ra giữa mình và hắn đã có một mối liên kết nào đó từ lâu.

T/g: chap này hơi ngắn!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Không Phải Fan Của Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Giận Dỗi Và Hiểu Lầm

Chap 12: Giận dỗi và hiểu lầm Châu Ngọc Kì là cô bạn thân duy nhất của Tuấn Khải và Hoàng Long. Ở trường Bát Trưng, chuyện này ko ai là ko biết. Đặc biệt Ngọc Kì tỏ ra rất quan tâm tới Tuấn Khải và cậu cũng ngược lại. Thế nên có nhiều lời bàn luận rằng hai người đang bí mật hẹn hò với nhau. Tuấn Khải đã lên tiếng phủ nhận điều này nhưng riêng Ngọc Kì thì khác, cô thích Tuấn Khải từ lâu rồi, cô luôn mong muốn đk trở thành bạn gái của cậu.

Từ ngày Băng Di chuyển về đây, Tuấn Khải bỏ mặc Ngọc Kì, chỉ quan tâm tới Băng Di. Lúc đầu, Ngọc Kì nghĩ vì họ ở gần nhà nhau nên mới thân thiết như vậy. Nhưng càng về sau, Kì Kì đã lờ mờ nhận ra tình cảm mà Tuấn Khải dành cho Băng Di. Làm sao cô có thể để mất Tuấn Khải dễ dàng như vậy, cô đã theo đuổi cậu từ lâu rồi. Cô nhất định phải dành lại Tuấn Khải từ tay Băng Di.

Sáng hôm nay, hắn nghỉ học vì phải đến phòng tập chuẩn bị một buổi biểu diễn sắp tới của nhóm. Lại phải đi học một mình, Băng Di đi xe buýt chứ ko đi bộ như mọi khi nữa. Chỉ thiếu hắn một ngày thôi, lòng cô đã thấy trống trải vô cùng.

Cô vào lớp, vứt cái balo xuống bàn, mệt mỏi mà ngủ thiếp đi. Đúng lúc đấy, một h/s nữ lại lay cô dậy và nói rằng có người muốn gặp cô. Chính đôn lại trang phục, cô đi ra ngoài.

-Cậu làm ơn tránh xa Tuấn Khải ra đk k?Thì ra người tìm cô chính là Ngọc Kì, lớp trưởng11A7. Lời nói của Ngọc Kì làm cô hơi bất an, nhưng vẫn cố trấn tĩnh mình lại tự tin mà trả lời.

-Tại sao tớ lại phải làm như thế?

-Cả cái trường này ai cũng biết Châu Ngọc Kì tớ là bạn gái của Tuấn Khải. Vậy mà bây giờ cậu lại thân thiết với cậu ấy thì chẳng khác nào bảo rằng Tuấn Khải “bắt cả hai tay”. Tớ biết cậu là thiên kim tiểu thư, kẻ hèn hạ như tớ ko có quyền nói những lời này với cậu. Nhưng mà vì Tuấn Khải, tớ có thể

làm tất cả. Tổ cầu xin cậu hãy tránh xa cậu ấy ra, đk ko?

-Tổ.....Băng Di nghe Ngọc Kì nói xong thì hoàn toàn đánh mất tính cách dừ dằn thường có của mình. Cô chỉ mới nhận ra rằng cô thích hần thôi mà, cần gì phải bắt cô chịu đựng chuyện này chứ. Ở hai khoe mắt cô, nước mắt cứ trực trào ra, cổ họng nghẹn lại. Ngọc Kì nhìn cô như vậy thì thấy vui lắm, xung quanh những lời bàn tán ngày càng nhiều.

-Cô ko cần phải làm vậy đâu. Ân Thành bắt ngờ xuất hiện làm cho đám đông sợ hãi, chẳng dám xì xào một câu nào nữa. Anh tiến tới trước mặt Ngọc Kì:

-Ngọc Kì, tôi nói cho cô biết Băng Di là người của tôi. Nên tôi cấm cô đừng có động đến cô ấy, ko thì đừng trách.

Ân Thành nhìn thẳng vào mắt Ngọc Kì mà nói. Cái ánh mắt lạnh lùng đến đáng sợ của anh làm cho Ngọc Kì “mặt cắt cũng ko còn giọt máu nào”.Rồi mặc cho Ngọc Kì đứng chôn chân ở đó, anh bảo Băng Di đi theo mình ra sau trường:

-Cám ơn anh!Băng Di lên tiếng, nhưng mặt cúi gằm xuống đất cố giấu đi đôi mắt đã đỏ hoe.

-Tại sao em lại như vậy?Bình thường em đâu có sợ thứ gì!Ân Thành nhìn cô, trong lòng ko khỏi xót xa.

-Em có biết tôi thích em nhiều lắm ko hả?Anh đưa tay nâng mặt cô lên,hỏi một cách nhẹ nhàng. Nhưng cô gạt tay anh ra, trả lời một cách thẳng thắn

-Em chỉ có thể coi anh là anh trai. Người em thích là Vương Tuấn Khải.

Băng Di nói xong bỏ vào lớp, để Ân Thành lại đó. Lần đầu tiên anh rung động trước một cô gái và cũng là lần đầu tiên anh biết đau là gì. Lời nói của cô giống một nhát dao cửa mạnh vào trái tim anh.

Trở về lớp, biết mình ko thể tiếp tục ngồi học với tâm trạng này, cô lấy balo rồi chạy thật nhanh ra khỏi cổng trường. Cô ko về nhà mà cũng chẳng biết mình sẽ đi tới đâu. Vừa đi cô vừa khóc, những giọt nước mắt bị kim nén nay cứ dấp cứ thế tuôn ra. Cô thật sự chẳng hiểu nổi bản thân mình nữa, một con người vốn đã mạnh mẽ như cô nhưng giờ lại khóc nức nở vì một chuyện ko đâu. Cô bắt mình đừng khóc nữa thì lại khóc nhiều hơn, khuôn mặt cô ướt đầm những giọt nước mắt mặn chát.

Mưa....

Con mưa ập xuống như hòa chung với nước mắt của cô. Cứ để cho nước mưa thấm vào người lạnh buốt, cô vẫn bước đi. Cô còn nhớ lần mưa trước, cô có hần bên cạnh để có thể ngủ gục trên vai hần. Còn bây giờ, chỉ mình cô lặng lẽ trong màn mưa. Tự nhiên cô thấy buồn ngủ rồi ngất luôn xuống đường. Một người con trai vội vàng chạy đến, đỡ cô lên. Người đó là Ân Thành.

Anh nhìn thấy cô bỏ về nên đã lo lắng mà đi theo cô. Nhìn người mình thích đau khổ vì một người khác, trái tim anh như muốn vỡ ra. Dù chỉ mới biết Băng Di nhưng ko hiểu sao anh lại thích cô nhiều đến thế. Có thể lời mẹ nói là đúng, càng lạnh lùng thì lại càng dễ dàng rơi vào lưới tình. Anh ko thể đứng nhìn Băng Di như vậy, anh ko muốn để cô về bên người khác. Nhưng anh biết người cô thích là Vương Tuấn Khải. Như vậy thì đã sao?Anh có lợi thế hơn cậu ta rất nhiều mà. Phải,anh đã định nhường Băng Di lại cho cậu ta nhưng cậu ta lại ko chịu giữ lấy thì anh cũng sẽ giành lại.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Không Phải Fan Của Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Sẽ Không Thể Mất Cậu

Chap 13: Sẽ không thể mất cậu! Tối đó, Băng Di sốt rất cao. Ba mẹ, ngoại rồi ai cũng lo lắng cho cô, duy chỉ có hần là chưa biết chuyện này. Hần vẫn nghĩ rằng cô đang mong hần về từng ngày từng giờ.

Vài ngày sau, hần kết thúc luyện tập thì cô cũng khỏi ốm. Những ngày xa cô, hần nhớ cô kinh khủng, chỉ mong muốn đk gặp lại cô. Hần vừa về đã sang nhà tìm cô, nhưng chị giúp việc lại bảo cô ko có nhà. Hần nhắn tin, gọi điện thoại cho cô thì đợi mãi cũng chẳng ai trả lời. Đã có chuyện gì xảy ra, hần nóng lòng mong gặp cô.

Đi học, hần nhìn thấy cô ở cổng trường, vội chạy đến kéo tay cô lại:

-Cậu biết tôi nhớ cậu thế nào ko?

Cô cười, rồi lạnh lùng gạt tay mình ra. Hần đơ người, chưa hiểu tại sao cô lại làm như vậy thì một cảnh tượng diễn ra. Cô đi đến chỗ Ân Thành cười rất tươi với anh, hai người trông thật tình tứ. Hần vẫn ko tin vào mắt, cố nghĩ đó chỉ là hiểu lầm. Vào lớp, hần chủ động bắt chuyện với cô trước nhưng cô im lặng, giả vờ như ko nghe thấy gì. Chẳng lẽ, cô dám bỏ hần đi theo Ân Thành. Đầu thế như thế đk, hần sẽ ko để chuyện đó xảy ra.

Giờ nghỉ trưa, thường thì cô sẽ đi ăn cùng Mộc Miên nhưng hôm nay lại khác, Ân Thành qua lớp rủ cô đi ăn. Hắn tức giận, muốn lao ra giữ cô lại nhưng vì hình tượng của mình hắn lại thôi. Ngọc Kì cũng vào trong lớp, kéo tay hắn xuống căng tin.

Băng Di và Ân Thành ngồi ăn ở cái bàn ngay cạnh hắn. Thình thoảng cô nhìn sang thấy hắn đang vui vẻ nói chuyện cùng Ngọc Kì, cô lại càng tin những lời Ngọc Kì nói là thật. Hắn đã có bạn gái rồi mà đi đùa giỡn với tình cảm của cô sao. Thấy cô ko chịu ăn, chỉ nghĩ tới hắn Ân Thành nhắc cô:

- Em mau ăn đi, đừng lười ăn thế chứ

- Thừa thiếu già, em sẽ ăn ngay đây. Băng Di giọng trêu chọc Ân Thành(cái tính này là nhiễm từ hắn đây mà) Anh cười nhẹ, khẽ xoa đầu cô: Ngoan!

Ở bàn bên kia, chứng kiến cảnh này, hắn nắm chặt cái thìa trong tay chọc chọc vào hộp cơm Ngọc Kì chuẩn bị. Hắn đang ghen, à cả tức giận nữa.

- Com tớ làm ko ngon à? Ngọc Kì quay sang hỏi

- Ko!

- Thế sao cậu ko ăn?

- Ko muốn ăn

- Tại sao?

- Ko thích(T/g 3 ko rồi đây Khải ca)

- Vì hai người họ sao? Ngọc Kì chỉ tay sang bàn ăn của Băng Di và Ân Thành.

Hắn im lặng, môi mím chặt. Ngọc Kì thấy vậy cũng chẳng thể nói thêm gì nữa. Cô đang vui mừng vì việc Ân Thành và Băng Di thân thiết sẽ giúp cô làm cho Tuấn Khải nhanh chóng ghét Băng Di hơn.

Nhìn cảnh Ân Thành chạm tay vào tay cô, hắn chẳng thể nào chịu đựng thêm đk nữa. Đứng lên, hắn đi thẳng tới chỗ cô, kéo cô đi ra ngoài mà ko cần quan tâm có hàng nghìn con mắt đang nhìn mình.

- Cậu bỏ tay tôi ra đk rồi đây. Băng Di nói với hắn.

- Cậu và Ân Thành đang làm cái trò gì vậy?Hắn dẫn giọng

- Chúng tôi đang hẹn hò đó. Cô trả lời lạnh tanh

- Cái gì?

- Sao?Nếu biết rồi thì cậu cũng nên giữ khoảng cách với tôi một chút.

- Trong lòng cậu chưa hề có tôi phải ko?

- Phải.

Cô quay người đi về phía căng tin. Những giọt nước mắt lại rơi trên khuôn mặt cô. Đã cố gắng ko khóc nhưng khi đối diện với hắn cô lại trở nên mềm yếu. “Tuấn Khải, xin cậu đừng làm tôi tổn thương nữa”. Cô đã quyết định quên hắn rồi, mà tại sao lại ko làm đk. Cô chỉ đang tự lừa dối bản thân nên mới đồng ý làm bạn gái Ân Thành.

....Hắn thật sự ko tin vào những lời cô đã nói. Cô đâu phải người như vậy, chắc chắn trong thời gian hắn nghỉ học đã có nhiều chuyện xảy ra. Hắn sẽ ko dễ mất người con gái mà mình yêu thương. Tuy trong lòng hắn đang rất đau khổ, nhưng hắn vẫn tin người Băng Di thích chỉ có một mình hắn. “Băng Di à, hãy cho tớ thêm một cơ hội nữa”.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Không Phải Fan Của Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Lời Hứa

Chap 14: Lời hứa Mộc Miên đã kể cho Tuấn Khải nghe tất cả những chuyện xảy ra ở trường trong thời gian cậu nghỉ học. Cậu đã hiểu ra lí do khiến Băng Di trở nên lạnh nhạt với mình. Nhưng có điều, cậu ko tin Ngọc Kì là người gây ra việc này. Cậu mong những lời Mộc Miên nói về Ngọc Kì là sai,

vì Ngọc Kì vốn là người bạn cậu tin tưởng và yêu quý mà.

Để làm rõ mọi chuyện, cậu quyết định hẹn đến nhà Ngọc Kì. Vừa nhìn thấy Tuấn Khải, Ngọc Kì rất vui mừng cứ nghĩ cậu đã ghét Băng Di rồi.

-Cậu đến đúng lúc quá, tớ đang định mang bánh tự làm qua cho cậu.

-Tớ hỏi cậu đã nói những gì với Băng Di? Tuấn Khải ko vòng vo, hỏi thẳng Ngọc Kì.

-Tớ.....tớ....Ngọc Kì nghe cậu hỏi đến chuyện này thì lúng túng, đoán cậu đã phần nào biết chuyện.

-Cậu mau trả lời đi. Tuấn Khải ko kiềm chế nổi sự tức giận nên hét lên với Ngọc Kì.

-Phải, tớ đã nói với Băng Di là tránh xa cậu ra đó. Thì sao?

-Tại sao cậu lại làm như vậy hả?

-Vì tớ thích cậu, thích cậu nhiều lắm.

-Thế nên cậu đã cố tình gây ra hiểu lầm giữa tớ và Băng Di phải ko? Đã vậy, tớ cũng nói cho cậu biết, người tớ thích là Băng Di.

-Ko thể như thế đk. Tớ đâu có điểm gì thua kém Băng Di. Chẳng lẽ bởi vì cô ta là tiểu thư nên cậu mới thích? Ngọc Kì vừa khóc vừa hỏi Tuấn Khải. Tình cảm cô dành cho Tuấn Khải cũng nhiều lắm chứ, cậu thể đối xử với cô như vậy.

-Cậu ko hiểu đâu!

Tuấn Khải nói xong, lạnh lùng đi về. Bây giờ, cậu đang rất giận Ngọc Kì nhưng cũng thương hại. Cậu biết là Ngọc Kì thích mình, nhưng cậu chỉ coi Ngọc Kì là bạn thôi. Người cậu thích chỉ có duy nhất một mình Băng Di. Đáng lẽ ra, trước khi theo đuổi Băng Di cậu phải nói rõ với Ngọc Kì thì Băng Di cũng ko bị tổn thương.

Về tới nhà, cậu ngạc nhiên khi thấy Vương Nguyên và Thiên Tỉ đang ngồi xem phim trong phòng khách nhà mình.

-Sao hai đứa lại ở đây? Cậu hỏi hai kẻ ‘lạ mặt’

-Khải ca ơi là Khải ca, còn ba ngày nữa là tới buổi biểu diễn của chúng ta rồi. Anh ko nhớ sao? Vương Nguyên kêu trời kêu đất vì đại ca dạo này như người ở trên trời rơi xuống vậy.

-À, anh quên mất. Xin lỗi nhé!

-Anh vừa đi đâu về đó? Thiên Tỉ vào vấn đề chính

-Chắc là đi chơi với chị Băng Di ấy mà? Vương Nguyên chẳng để cho Tuấn Khải trả lời mà dò xét ngay và luôn.

-Anh với chị ấy sao rồi, có tiến triển gì ko? Hai đứa em bắt đầu tính tò mò.

-Băng Di đang giận anh.

-Sao? Vương Nguyên và Thiên Tỉ cùng đồng thanh.

Tuấn Khải kể lại tất cả cho Vương Nguyên và Thiên Tỉ nghe.

-Anh giải thích với chị ấy là đk mà. Thiên Tỉ đưa ra ý kiến

-Vấn đề là ở chỗ chị Băng Di đâu cho Khải ca cơ hội giải thích. Cậu ngốc thật đấy. Vương Nguyên cốc đầu Thiên Tỉ, ra vẻ mình giỏi về mấy việc này lắm

-Ui, đau. Tớ có làm gì cậu đâu mà cậu đánh tớ. Thiên Tỉ oán trách.

-Hai đứa nghĩ cách giúp anh đi, đừng có cãi nhau nữa.

30 phút sau

-A, đúng rồi. Bóng đèn lóe sáng trên đầu Vương Nguyên.

-Đó, như thế. Vương Nguyên thì thầm với Thiên Tỉ và Tuấn Khải.

Thời gian qua, Băng Di luôn cố giữ khoảng cách với hắn. Nhìn thấy ánh mắt buồn bã của hắn, lòng cô đau nhói. Cô muốn khóc thật to trước mặt hắn, muốn nói rằng cô thực sự thích hắn. Nhưng lòng tự kiêu của một người con gái không cho cô làm vậy, hắn đã có bạn gái rồi mà. Cô là một người mạnh mẽ, nhưng ko hiểu sao giờ đây cô lại yếu đuối đến vậy. Hắn đến bên cạnh cô rồi nhẹ nhàng ra khỏi cuộc đời cô như một cơn gió thoảng qua. Cô đã từng nghĩ hắn là một ngôi sao rất xa vời, ko thể nào chạm tới đk, cho dù đã tới rất gần...

...Mới sáng sớm, Băng Di đã bị Mộc Miên đánh thức:

-Dậy mau. Tớ đưa cậu đi chơi.

-Ummmm, hôm nay là thứ 4 mà. Cậu ko định đi học sao?Giọng ngái ngủ nhưng vẫn nghĩ đến việc học.

-Nghỉ một buổi có sao đâu. Dậy đi, nhanh lên!

Mộc Miên đưa Băng Di đến một nơi mà hồi còn nhỏ cô đã đến rất nhiều lần. Tới nơi, cô không tin vào mắt mình nữa. Cô đang đứng trước một đồi hoa bồ công anh đẹp như trong phim vậy. Cô mãi nô đùa, chạy nhảy giữa đồi hoa mà ko hề biết có người đã trốn đi từ lúc nào.

-Nhường cô nương kia lại cho cậu nhé, tớ về đây. Mộc Miên trao trả lại trách nhiệm cho Tuấn Khải.

-Cảm ơn cậu nhé!

Tuấn Khải lặng lẽ bước tới gần Băng Di. Hắn đứng ngay người nhìn cô đùa nghịch với mấy bông bồ công anh. Kì niệm ngày xưa lại ủa về. Đúng lúc đó, Băng Di cũng quay người lại và nhìn thấy hắn

-Tuấn Khải, sao cậu lại ở đây?Mộc Miên đâu?

-Tôi tới tìm cậu.

-Tìm tôi. Nhưng mà Mộc Miên đâu?

-Cậu ấy về rồi.

-Vậy thì tôi cũng về đây. Băng Di định đi về thì hắn giữ tay cô lại. Cứ thế này, cô sẽ lại khóc mất, cô ko thể giả vờ thêm đk nữa.

-Bỏ tay tôi ra, tôi đã nói tôi là bạn gái Ân Thành rồi mà.

-Cậu đừng nói dối. Tôi ko tin đâu.

-Tin hay ko tùy cậu. Giờ thì để tôi về.

-Khoan đã. Tôi có điều muốn nói với cậu.

-Điều gì?

-Tôi thích cậu. Hắn cố gắng nói thật rõ ba chữ mà bao lâu nay vẫn giữ kín trong lòng với Băng Di.

-Cậu nói là cậu thích tôi sao?

-Đúng. Thích từ rất lâu rồi.

-Nhưng còn Ngọc Kỳ?

-Người tôi thích chỉ có mình cậu thôi.

-Thật sao?Những giọt nước mắt hạnh phúc xen lẫn giận hờn chảy trên mặt cô. Liệu đây có phải là sự thật ko, nếu đây là giấc mơ thì cô cũng chẳng muốn tỉnh dậy nữa. Hắn thấy cô khóc thì cuống cả lên, lo lắng lau nước mắt cho cô, luôn miệng xin lỗi. Cô khẽ bật cười vì hành động ngốc nghếch này của hắn.

-Cậu có giận tôi ko vậy?Hắn hỏi cô

-Tất nhiên là có giận rồi. Cậu đã làm tôi buồn mà.

-Vậy thì để chuộc lỗi, tôi tặng cái này cho cậu nhé. Hắn giơ ra một chiếc dây chuyền hình cỏ bốn lá rất đẹp

-Tôi hứa sẽ mãi mãi ở bên cạnh cậu, Băng Di. Hắn đeo chiếc dây chuyền vào cổ cô

-Cầm cậu ko đk tháo ra đâu đấy.

-Tại sao?

- Vì khi cậu đeo cái này cũng giống như cậu đồng ý cậu là của riêng tôi.

-Đồ hâm.

-Vương Tuấn Khải là đồ hâm. Cô lấy tay bắc thành loa, hét thật to.

-Cậu dám nói tôi hâm?

-Sao nào? Cô vênh mặt lên.

-Giỏi lắm!

Hắn kéo tay cô chạy khắp đồi hoa làm cô mệt muốn chết. Những bông hoa bồ công anh ở đây chứng kiến cảnh này cũng vui lắm chứ nhỉ. Đây là nơi có rất nhiều kỉ niệm đẹp của hai người và cũng là nơi mà hắn chọn để tỏ tình với cô. Nếu cô nhớ ra mọi chuyện cũ thì tốt biết bao!

(xiao xue li ba pang de pu gong ying

shi ji yi li you wei dao de feng jing

wu shui cao chang chuan lai chan de sheng yin

duo shao nian hou yei hai shi hen hao ting

jiang yuan wang zhe zhi fei ji ji cheng xin

yin wei wo men deng bu dao na liu xing

ren zhen tou jue ding ming yun de ying bi

que bu zhi dao dao di neng qu na li

yi qi zhang da de yue ding / na yang qing xi / da guo gou de wo xiang xing

shuo hao yao yi qi lv xing / shi ni ru jin / wei yi jian chi de ren xing

yi qi zhang da de yue ding / na yang zhen xin / yu ni liao bu wan de ceng jing

er wo yi jing fen bu qing / ni shi you qing / hai shi cuo guo de ai qing) .

Bạn đang đọc truyện *Tôi Không Phải Fan Của Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Tôi Đang Ghen.

Chap 15: Tôi đang ghen. Vậy là từ giờ Băng Di đã trở thành bạn gái của Vương Tuấn Khải rồi sao. Cô vẫn chưa thể tin rằng đây là sự thật. Cho dù cô ko là fan nhưng cô vẫn thấy hạnh diện vì cái danh nghĩa này. Có biết bao người con gái muốn đk gặp hắn một lần thôi cũng ko thể mà cô lại đk hắn dành hết tình cảm cho thì đương nhiên là phải vui rồi

Nói như thế thôi chứ thực ra làm bạn gái hắn cũng thật rắc rối. Nhiều lúc hắn quan tâm đến cô một cách quá đáng. Nào là ko cho cô thức khuya, ko cho cô ăn nhiều đồ lạnh, còn chẳng cho cô chơi game nữa. Cô biết là hắn làm như vậy lo cho sức khỏe của cô thôi nhưng mà đây đều là thói quen thì làm sao thay đổi đk.

Buổi sáng nào giống nhau, hắn luôn luôn cùng cô đi học rồi về cùng về với cô. Chỉ có những khi bị fan bám theo nhiều quá thì hắn mới bắt đắ dĩ mà ngồi lên xe anh quản lí. Nhưng đó chỉ là trường hợp hiếm khi thôi, vì dù fan có đông tới đâu đi chẳng nữa hắn vẫn “vô tư” cầm tay cô đi về. Hắn đúng thật là một con người cứng đầu cứng cổ mà. (T/g: vậy chắc cô dễ bảo nhĩ???)

.....

-Tối ngày mai cậu sẽ tới buổi biểu diễn của TFBoys chứ? Hắn hỏi cô trong lúc hai người đứng ở trong thư viện trường.

- Chắc là có. Cô trả lời nhưng mắt vẫn chăm chú vào quyển sách.

- Hay là sáng mai cậu cùng tôi tới nơi biểu diễn trước nhé.

- Cùng cậu sao?

-Ừ.

- Thôi, để tôi đến sau đi. Cậu tới đó còn phải chuẩn bị mà, tôi đi cùng làm gì?

- Chẳng lẽ cậu ko muốn gặp Thiên Tỷ và Vương Nguyên sao? Hẳn lợi dụng lòng hâm mộ của cô để lôi kéo.

- Để tôi xem đã. *Tư tưởng bắt đầu bị lung lay*

Hắn giật lấy quyển sách cô đang đọc, nói tiếp: Còn đk nói chuyện với hai em ấy nữa. Tốt quá còn gì?

- Thì đi. Cô ậm ờ trả lời.

Sáng hôm sau, cô nghỉ học cùng hắn tới sân vận động lớn nhất ở Trùng Khánh cũng là nơi tổ chức buổi biểu diễn. Khi đi vào khu vực hậu trường, tất cả mọi người ở đây đều nhìn cô với ánh mắt khó hiểu, sau đó là nụ cười ko rõ nguyên nhân. Ai cũng như thế khiến cô phải quay sang hỏi hắn. Nhưng hắn im lặng cười trừ, nụ cười này rõ ràng nói lên hắn biết lí do.

Hắn đưa cô vào phòng dành riêng cho TF Boys rồi bỏ đi đâu mất. Cô lăm bắm nguyên rửa hắn xong mới mở cửa phòng bước vào:

- A, em chào chị. Vương Nguyên vừa nhìn thấy Băng Di đã chào đón một cách nồng nhiệt nhất có thể.

- Vương Nguyên! Cô nhấc mắt nhìn Nguyên nhi nhà ta.

- Cậu chào hay đang quát chị ấy vậy? Thiên Ti lúc này mới rời mắt khỏi cái điện thoại, quay sang lườm Vương Nguyên.

- Em chào chị. Thiên Ti từ tốn.

- Chào hai em. Cô vui vẻ đáp lại.

- Chị là Băng Di, bạn gái anh Tuấn Khải ạ? Vương Nguyên chạy lại ngồi cạnh cô, bắt đầu dò hỏi.

-Ồ thì...Cô ngưng ngừng ko thể trả lại.

-Chị ko cần phải giấu đâu. Anh Tuấn Khải kể hết với bọn em rồi. Vương Nguyên lại tiếp tục.

- Vậy sao?

- Thế nên từ giờ chị sẽ là chị dâu của bọn em. Nên chị cứ nói chuyện thoải mái đi, ko cần phải ngại đâu.

- Nguyên! Cậu làm chị ấy đỏ mặt rồi kia. Thiên Ti nhắc.

- Sao? À, em xin lỗi chị dâu nhé. Vương Nguyên vẫn hồn nhiên nói.

- Mọi người đang nói chuyện gì mà vui thế? Hắn lù lù xuất hiện.

- Bọn em đang nói chuyện với chị dâu.

Thấy Tuấn Khải, Vương Nguyên biết ý đứng lên nhường chỗ cho hắn. Hắn quay sang nhìn cô rồi phì cười, ghé sát vào tai cô nói nhỏ: “má cậu đỏ hết rồi kia”.

Bây giờ, cô đang rất rất hối hận vì đã đến đây với hắn. Nếu biết trước sẽ gặp phải mấy chuyện như thế này cô ở nhà cho rồi. Nhưng dù sao cô cũng có một niềm an ủi duy nhất, đó là được gặp TF Boys đặc biệt là Thiên Tỷ.

Không khí trong phòng bắt đầu trở nên ồn ào hơn. Vương Nguyên và Thiên Tỷ thay nhau bắt chuyện với cô. Vương Nguyên vốn đã hoạt bát nên khi nói chuyện thường khiến cô có những lần phải đau đầu vì ko biết trả lời ra sao. Còn Thiên Tỷ thì quả nhiên xứng danh mỹ nam an tĩnh, chỉ im lặng lắng nghe, nhưng khi mở miệng nói đùa thì luôn làm cô và Vương Nguyên cười nghiêng ngả. Bộ ba này cười đùa, vui vẻ bao nhiêu thì ở góc đằng kia có một con người bị bỏ rơi, đang gặm tím mặt.

Hắn vờ ngồi nghịch điện thoại nhưng mắt thì liên tục nhìn cô. Khuôn mặt hắn ko thể nào giấu đk sự tức giận. À, ko phải giận là ghen mới đúng. Cô chẳng nói chuyện với hắn đã đành, lại còn dám cười nói cùng người khác. Gì nữa đây, cô cũng chẳng thèm nhìn hắn một cái chứ, hình như cô quên mất cô là bạn gái của hắn rồi thì phải. Cả hai đứa trẻ kia nữa, biết là chị dâu tương lai rồi mà ko biết giữ khoảng cách gì hết. Ba người đang làm Lão Vương bình tĩnh này mất hết bình tĩnh rồi đấy.

-Băng Di, đi ra ngoài cùng tôi. Hấn quyết tâm tách cô ra.

-Để làm gì? Cô vẫn ngỡ ngàng, chẳng hiểu hấn lại có vấn đề gì nữa

-Cứ đi rồi khác biết. Đừng hỏi nhiều

Hấn bắt cô đi theo mình tới phòng thay đồ. Ở đó chẳng có ai ngoài cô với hấn. Tóm lại thì hấn định làm gì đây, dọa chết cô à. Mắt hấn nhìn chăm chăm vào cô, cũng chẳng nói cái gì. Hai người cứ như thế trong vòng 10phút, cô ko thể chịu đựng cái con người này thêm một giây phút nào nữa:

-Cậu bị làm sao đấy. Tự nhiên kéo tôi vào đây rồi ko nói gì là sao?

-Tôi bị gì à? Tôi đang ghen đấy, cậu biết ko?

-Sao???Cô mở to mắt nhìn hấn.

-Tôi nói là tôi đang ghen.

Hấn cứ thể bước sát lại gần, cô càng lùi ra đằng sau. Cho đến khi cô bị hấn dồn vào tường:

-Cậu nên nhớ cậu là bạn gái tôi nên đừng để tôi chứng kiến cảnh này một lần nữa. Hấn cúi thật sát vào mặt cô mà nói, giữa hai người chỉ cách nhau tầm 1cm nữa là chạm rồi.

-Nhưng đó là Vương Nguyên và Thiên Tỹ.

-Dù là ai đi nữa, tôi cũng ko thích họ động đến cậu.

Hấn bỏ ra ngoài rồi, cô vẫn đứng im ở đó, ko nhúc nhích. Hòn phách của cô bị hấn làm cho bay đi tận đâu rồi. Vừa nãy có đúng là Vương Tuấn Khải ôn nhu như mọi ngày ko vậy. Bình thường hấn hào soái, tỏa nắng rực rỡ nhưng khi nãy hấn thay đổi 1800 độ. Người thì đầy mùi sát khí, hấn như sắp ăn tươi nuốt sống cô đến nơi rồi. Mà hấn nói hấn đang ghen sao. Thật ko tin nổi hấn là người có thần kinh tốt mà cũng biết ghen sao?Con người hấn khi ghen trở nên thật đáng sợ.

(T/g: miêu tả đoạn này hơi quá. Mọi người thông cảm)

Bạn đang đọc truyện *Tôi Không Phải Fan Của Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Đó Có Phải Là Hôn

Chap 16: Đó có phải là hôn Gần đến giờ biểu diễn nên ai cũng bận cả. Tất cả mọi người đều chạy đi chạy lại, lo chuẩn bị cho buổi biểu diễn của TFBoys thật tốt. Hấn cũng ko trừu đùa cô nữa mà đang ngồi trong phòng trang điểm. Còn riêng cô cứ ngồi một chỗ quan sát. Nhìn tới mức mỏi mắt cô đứng lên đi tới phòng trang điểm. Vì là người đặc biệt nên cô đương nhiên đi vào rồi. Cô chỉ thấy Vương Nguyên và Thiên Tỹ ở đó chứ ko thấy hấn đâu hết. Nhưng thôi quan tâm làm gì, cô lấy máy điện thoại ra, quay lại mấy cảnh TFBoys đang trang điểm rồi đi ra ngoài. Cô định đi tìm hấn, thì lại thấy ngoài sân khấu có vẻ ồn ào nên ra xem. Ôi trời, fan của TFBoys cũng đông thật. Cả cái sân vận động rộng thế này mà cũng ko chứa nổi tất cả fan. Băng rôn, khẩu hiệu, poster,...và nhiều thứ khác đều đi các fan chuẩn bị chu đáo. Chắc là do nhìn kĩ quá nên cô thấy cả Kim Nhật Hạ và Ngọc Kì cũng có mặt ở đây. Việc hai người họ đến cổ vũ cho TFBoys thì ko nói nhưng điều làm cô ngạc nhiên là tại sao họ lại đi cùng nhau chứ. Ở trường, cô chẳng bao giờ thấy họ thân thiết với nhau cả. Nếu đây mà là Thượng Hải thì cô đã sai bọn đàn em tìm hiểu rồi, đỡ phải thắc mắc.

-Chị Băng Di.

-Thiên Tỹ. Em gọi chị à? Đang mải suy nghĩ nên cô ko biết Thiên Tỹ đã ở cạnh mình từ bao giờ.

-Chị đang nghĩ gì à?

-Đâu có.

-Vậy thì thôi. À mà anh Tuấn Khải tìm chị này giờ đó. Anh ấy bảo em nếu thấy chị thì bảo chị đến phòng thay đồ gặp anh ấy.

-Ừm, chị sẽ tới đó.

Cô đi tới phòng thay đồ mà trong lòng hơi hoang mang vì chẳng biết hấn gọi cô tới đó làm gì. Cô vẫn chưa quên đi cái quá khứ “đau khổ”lúc sáng

Băng Di cứ thế xông thẳng vào phòng mà quên mất ba chữ dán ở ngoài cửa: phòng thay đồ. Vừa mở cửa ra thì:

-Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa. Cô hét lên, bỏ chạy ra ngoài

Cái gì vừa diễn ra trước mặt cô vậy. Cô vào đúng lúc hấn đang thay áo sao. Đúng là xấu hổ ko chịu nổi mà. Sau vụ này ko biết hấn sẽ nghĩ ra trò gì để trọc tức cô nữa đây. Mà hấn cũng hay thật, đang thay đồ thì cũng phải biết khóa ở bên trong vào chứ. Biết cô sẽ đến nên cố tình khoe body hả.(T/g: cô vào phòng mà ko thèm gõ cửa còn trách nữa)

.....

TFBoys xuất hiện trên sân khấu. Bên dưới, các fan ko ngừng hò reo, cổ vũ. Tất cả mọi người đều nói thật to:TFBoys, TFBoys. Hấn thay mặt các thành viên trong nhóm cảm ơn fan và nói rõ ý nghĩa của buổi biểu diễn này.

Sau đó, đương nhiên là hát rồi. Đầu tiên là bài Tình yêu xuất phát, xong đến Heart, Vòng xoay vui vẻ, Cẩm nang tôi luyện thanh xuân, Biểu tượng may mắn, Tín ngưỡng chi danh và cuối cùng là ca khúc mới nhất của nhóm Sủng ái.

Chất giọng ngọt ngào của Vương Nguyên bắt đầu bài hát. Rồi tới cái giọng trầm ấm đó của hấn vang lên. Trên khuôn mặt hấn có những giọt mồ hôi rơi xuống, có lẽ là tại nhảy nhiều. Riêng đôi mắt của hấn chỉ chăm chăm nhìn về phía cô. Ánh mắt đầy sự yêu thương, hấn nở một nụ cười thật tươi để lộ hai cái răng khểnh cực kì đáng yêu.

(Wo zhi xiang gei ni gei ni chong'ai

Zhe suan bu suan bu suan ai

Wo hai hai hai gao bu ming bai

Kuai le de shi xiang gen ni fenxiang

Nanguo xiang gei ni jianbang

Di yi ci wei yi ge ren jinzhang

Wo hao xiang dui ni dui ni zhong ai

Cai duan duan ji ge libai

Xinqing huai yinwei ni buzai

You yi dao quang nuan nuan de sa xialai

Ren bu zhu de xiao qilai

Yinwei ai)

Hát đến đoạn này, hấn lấy tay làm thành một hình trái tim hướng thẳng về chỗ cô ngồi. Ánh mắt hấn vẫn ko rời khỏi cô. Hấn đang tưởng tượng ra người con gái ở trong bài hát chính là cô.

Trái tim cô đập rộn ràng khi thấy hành động này của hấn. Dù xung quanh mấy người khác có nói hấn đang nhìn họ nhưng cô biết trái tim đó, ánh mắt đó là dành cho cô.

.....Kết thúc buổi biểu diễn, cô muốn tự mình đi về nhà hấn lại ko cho. Hấn bắt cô ngồi lên xe anh quản lí cùng với hấn.

Chỉ còn một đoạn nữa là về tới nhà, lại ko có fan đi theo nên hấn bảo cô xuống đi bộ về. Cũng đã muộn nên trên đường chỉ có mình cô với hấn. Cô ko chịu đi cẩn thận mà cứ lẩn ra cả giữa đường, vừa đi vừa nhảy đếm bậc 1,2,3. Hấn thấy cô như vậy thì chỉ biết cười, tại cô giống y trẻ con vậy.

Một chiếc xe máy bất chợt lao đến. Cũng may hấn kịp kéo cô lại chứ ko thì đời cô coi như hết rồi. Cô ngã vào ngay trong lòng hấn. Mặt cô lại nóng ran, đây là lần thứ hai hấn ôm cô. Cô khẽ đẩy hấn ra, chạy lên phía trước. Hấn đuổi theo, kéo tay cô lại.

Hấn xoay người cô về phía hấn, cứ nhìn vào đôi mắt đang mở to của cô. Đưa bàn tay lên che lấy môi của cô, rồi hấn từ từ ghé thật sát vào. Bây giờ, giữa môi cô với môi hấn chỉ cách nhau bởi bàn tay của hấn. Cô hoàn toàn bất động trước hấn, toàn thân cứng đơ. Mắt cô chớp chớp, rồi mới giật mình quay người ra đằng sau, ko dám nhìn thẳng vào hấn nữa.

-Cậu ngượng sao? Hấn hỏi cô, nói cô quay lại.

Lắc đầu

-Vậy cậu ngẩng đầu lên đi.

Lắc đầu x2

- Chắc là mặt cậu đang đỏ nên ko dám ngẩng lên chứ gì.

Hắn cầm tay cô đi về. Thịnh thoảng hắn lại cười một mình.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Không Phải Fan Của Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Lo Lắng

Chap 17: Lo lắng Đúng là xấu hổ ko chịu nổi mà. Khuôn mặt Băng Di cứ đỏ bừng lên, ko sao trở lại bình thường đk. Tất cả là tại tên xấu xa Vương Tuấn Khải kia. Cô sẽ ko để hắn yên thân sau chuyện này đâu. Nhưng làm sao thế này. Cái cảm giác khi này vẫn còn trong người cô. Chỗ này, tại sao nó lại đập nhanh đến thế. Còn ở đây nữa, hắn đã động đến môi cô rồi sao.

Nhắm mắt vào xong lại mở mắt ra. Cô chẳng thể nào ngủ được. Mọi chuyện xảy ra tối nay cứ như một giấc mơ vậy. Trái tim và nụ hôn đó của hắn làm cô hồi hộp. Cô đang hạnh phúc. Ko, là cô đang lo lắng, thực sự lo lắng cho hắn. Cô vẫn chưa xác định được mối quan hệ giữa cô và hắn là gì. Đó có phải là tình yêu hay chỉ là một bài toán chưa tìm ra đáp số. Còn hình tượng của hắn nữa, cô ko muốn là người phá hủy nó. Cô chẳng biết là mình có nên tiếp tục mối quan hệ mơ hồ này ko nữa. Hắn đang nghĩ gì, tại sao hắn có thể hành động như vậy.

.....Di tỷ.....Di tỷ.....

Là tin nhắn của hắn, hình như hắn vẫn chưa đi ngủ thì phải. “Đừng lo lắng, tôi sẽ luôn ở bên cạnh cậu. Nhớ lời hứa của tôi chứ? Giờ thì ngủ đi, nhớ mơ về tôi đó.” Hắn có thần giao cách cảm với cô sao mà biết cô còn đang thức, lại biết cô đang lo cho hắn nữa. Lời nói này có ý nghĩa nào nữa ko?

.....

“Thật ko để cho người ta ngủ yên sao. Vẫn còn sớm mà đã bắt dậy đi học rồi. Tha cho tớ đi Mộc Miên. Hôm qua tớ đã mất ngủ đấy. Bây giờ buồn ngủ lắm, cậu tha cho tớ đi” Tiếng lòng của Băng Di cũng ko hề thay đổi được yêu cầu sắt đá của Mộc Miên. Sáng nào cũng bị Mộc Miên qua gọi đi học nên cô chẳng được ngủ nướng thêm một giờ một phút nào nữa. Đành phải rời khỏi chiếc giường thân yêu để dậy đi học mà trong lòng ko nỡ làm thế chút nào.

- Cậu đi nhanh chút đi Băng Di. Mộc Miên ngán ngẩm nhìn cô bạn yêu quý đang ở tình trạng chạy đua với ốc sên.

- Tớ buồn ngủ lắm.

- Cậu thôi đi, ngủ nhiều thế rồi còn kêu gì nữa.

- Nhiều đâu mà nhiều. Cậu ko biết tớ bị mất ngủ sao?

- Cậu cũng biết mất ngủ à?

- Tớ cũng là người. Mà sao dạo này cậu như bà chằn vậy, trước đây cậu hiền lành, nữ tính lắm cơ mà?

- Ko như thế thì làm sao giữ được Hoàng Long.

Từ nãy đến giờ mãi cãi nhau với Mộc Miên mà cô ko biết hắn đã đi sau mình từ khi nào. Hắn là Nam thần hay là Ma thần mà cứ thích dọa người như vậy.

- Á, Vương Tuấn Khải. Thôi, hai người cứ đi từ từ nhé, tớ đi trước đây.

Mộc Miên nhìn thấy Tuấn Khải thì vui lòng nhường Băng Di lại. Nhanh chân chạy lên trước, để mặc cho cô đi cùng hắn.

- O, cậu đi đâu đấy.

- Vương Tuấn Khải, cậu đuổi bạn tôi đi đấy à? Cô quay sang nhìn hắn, ko khỏi tức giận.

- Thế tôi ko phải bạn cậu à? Hắn giả nai.

- Ko. Cô phồng miêng lên mà trả lời.

-Nhìn mà muốn hôn quá đi.

-Cậu....

-Làm sao? Chuyện hôm qua cậu quên nhanh thật đó.

Cô im lặng ko nói gì. Sao hẳn toàn lợi dụng chuyện đó mà bắt nạt cô vậy. Nhìn cái bộ dạng đắc ý của hẳn mà cô tức ko chịu nổi. Nhưng mà gì thế này, mặt cô lại đỏ rồi. Có mỗi chuyện này thôi mà cũng đỏ đk.

-Cậu và Vương Nguyên có một điểm rất giống nhau đó.

-Là gì?

-Dễ xấu hổ.

-Ai nói vậy chứ?

-Tôi nói đấy. Đúng quá còn gì, lúc nào cũng đỏ ửng lên. Nhìn thấy yêu lắm.

-Sao?

Hắn cười nhưng ko nói gì. Có lẽ hẳn hiểu cô đang nghĩ gì. Cô lo lắng cho hình tượng của hẳn. Khoảng cách giữa cô và hẳn đang ngày càng gần lại. Nếu chuyện này bị phát hiện thì ko biết cái gì sẽ xảy ra nữa. Cô thì ko sao, nhưng chắc chắn hình tượng của hẳn sẽ bị ảnh hưởng rất nhiều. Cô chẳng biết mình nên làm gì nữa. Tiếp tục mối quan hệ này hay sẽ dừng lại.

-Đừng lo cho tôi. Hẳn nhẹ nhàng nói với cô

-Tôi lo hồi nào?

-Bây giờ.

-Nhưng mà,... cậu ko sợ sao? Cô ngập ngừng hỏi hẳn

-Ngốc, đến khi nào cậu mới chịu tin tôi?

.....

T/g: mọi người cho mk chút nhan xét về truyện đk k ặc. Mong m.n comment nhieu nhieu vào để mk có sức mà viết típ.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Không Phải Fan Của Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Lời Thách Thức

Chap 18: Lời thách thức Đến trường, mọi người ko khỏi bàn tán khi thấy cô đi với hẳn. Những fangirl của hẳn trước đây đã ghét cô rồi, giờ trông thấy cảnh này còn ghét hơn. Cứ thế này thì chuyện giữa cô và hẳn sẽ bị phát hiện mất. Nhưng mà có vẻ hẳn chẳng lo lắng gì cả, vẫn bình thản bước vào lớp.

-Họ biết rồi sao? Cô nhìn ra ngoài xong quay lại hỏi hẳn.

-Chưa. Mà cũng sắp biết,

-Vậy phải làm sao?

-Làm sao gì chứ. Biết thì kệ họ, cậu quan tâm làm gì.

Hắn nói xong thì lấy sách ra đọc, coi như chẳng có chuyện . Nhưng trong lòng cũng đã đoán chắc kiểu gì những chuyện như thế này chẳng xảy ra . Dù có như thế đi nữa, hẳn sẽ bảo vệ cô tới cùng.

Nhìn hẳn mà cô thấy ghét, cái con người này lúc nào cũng bình tĩnh như vậy sao. Chẳng thể hiểu nổi hẳn đang nghĩ gì trong đầu nữa. Cô thờ dãi, đứng dậy đi ra khỏi lớp. Đi tới đâu là những lời bàn tán theo cô tới đó. Giả vờ như ko biết cô qua 11A2 tìm Mộc Miên thì lại chạm mặt Ân Thành.

-Em đi đâu vậy? Ân Thành đứng trước mặt cô

-Em đi tìm Mộc Miên. Cô trả lời nhưng ánh mắt hướng về chỗ khác, cô ko dám nhìn thẳng vào cái ánh mắt lạnh lùng mà ẩn trong đó là sự yêu thương của anh.

-Vậy sao?

-Ừm. Cô khê gặt đầu.

-Em gặp tôi một lát đk ko?

-Đk ạ.

Anh kéo cô xuống căng tin. Trong đầu cô hàng loạt những suy nghĩ cứ đan xen vào nhau. Cô biết anh thích cô nhưng cô ko thể đáp lại tình cảm đó của anh. Nhưng làm vậy, cô sợ anh sẽ bị tổn thương. Thời gian qua, anh đã rất tốt với cô chẳng khác gì hân.

-Tôi biết người em chọn sẽ là Tuấn Khải mà.

-Chắc anh giận em lắm phải ko?

-Đâu có.

-Em xin lỗi. Thật sự xin lỗi anh.

-Em đâu có lỗi gì. Tại tôi là người đến sau thôi.

-Đến sau ?

-Em gặp Tuấn Khải trước tôi. Nhưng chẳng lẽ từ lúc gặp tôi tới bây giờ em ko hề có một chút tình cảm gì với tôi sao?

-Ko thể phủ nhận em ko có tình cảm với anh.

-Vậy tại sao em ko chọn tôi?

Cô ko biết mình sẽ trả lời câu hỏi của anh ra sao. Lí do để cô ko chọn anh, cô cũng chẳng biết nữa. Cô luôn coi anh như một người anh trai, và cô ko muốn mất anh. Anh cũng quan trọng đối với cô. Nhưng cô đâu thể ích kỉ như vậy, bên cạnh cô đã có hân rồi mà. Cô nên để anh rời xa mình thì hơn.

-Em mau trả lời đi, tại sao em ko chọn tôi. Anh nhắc lại câu hỏi.

-Anh Ân Thành. Kim Nhật Hạ nhìn thấy Ân Thành thì chạy lại ôm lấy cổ anh. Cô thấy ngạc nhiên trước hành động này của cô ta. Đây là trường học chứ đâu phải ở ngoài mà cô ta có thể tự nhiên như thế đk. Dù thế nhưng hôm nay cô ta lại là cứu tinh của cô. Phải nhân lúc này đi ra khỏi đây đã.

-Hai người gặp nhau thì cứ nói chuyện đi. Tôi về lớp đây.

Anh giật tay cô ta ra, quay lại nhìn bằng ánh mắt khinh bỉ rồi cũng bỏ đi. Anh đâu có thời gian để nói chuyện với cô ta. Người anh luôn luôn nghĩ tới chỉ có Băng Di thôi. Nhất định anh phải có đk trái tim của cô, cho dù phải tranh giành với đàn em của mình.

...Giờ nghỉ trưa, hân phải lên phòng của hội học sinh. Chắc là họp chuẩn bị cho buổi dã ngoại của trường vào tuần sau. Hân là hội phó mà, đương nhiên là phải phụ trách mấy việc như thế này rồi. Càng tốt, ko đi cùng hân, cô sẽ chẳng phải nghe mấy lời khó ưa từ fan của hân.

Cô vui vẻ xuống căng tin. Lấy đồ ăn xong, cô đem lại ngồi ăn với Mộc Miên. Hai người đang vừa ăn vừa nói chuyện thì:

-Bọn tớ ngồi cùng đk ko? Kim Nhật Hạ và Ngọc Kì cầm khay cơm ngồi cạnh Băng Di, ra vẻ thân thiết. Mộc Miên ko nói gì, ngẩng lên nhìn Băng Di. Cô ngồi dịch vào trong, miễn cưỡng nói:

-Tùy.

Cả bốn người ngồi chung một bàn ăn nhưng chẳng ai nói một câu nào. Nhật Hạ liếc qua chỗ Ngọc Kì rồi lên tiếng phá tan sự im lặng :

-Băng Di này, chủ nhật tớ mời cậu qua nhà tớ chơi nhé. Cả Mộc Miên nữa.

-Tôi ko rảnh. Cô trả lời lạnh nhạt.

-Cậu đừng như thế chứ. Chuyện trước đây chỉ là hiểu lầm thôi,bây giờ tớ muốn làm bạn với hai cậu cũng ko đk sao?

-Đúng đấy. Mọi chuyện ko tốt đó coi như cho qua hết. Cậu cũng đâu phải người hẹp hòi, đúng ko Băng Di? Ngọc Kì để thêm. Ánh mắt ko rời khỏi chiếc vòng cổ Băng Di đang đeo.

-Chỉ đơn giản thế thôi à? Mộc Miên hỏi có ý châm chọc.

-Ý cậu là gì? Cậu vẫn chưa hết ghét tớ sao? Tớ đã xin lỗi cậu rồi mà. Cậu và Băng Di ko thể bỏ qua cho tớ đk à? Nhật Hạ tỏ vẻ đáng thương

-Mấy chuyện cũ đó tôi đã quên từ lâu rồi. Nhưng để chúng ta làm bạn đk với nhau thì hơi khó đấy. Băng Di từ nãy im lặng giờ mới chịu nói.

Cô đứng dậy bỏ đi. Mộc Miên thấy thế cũng chạy theo cô, bỏ mặc hai người kia. Kim Nhật Hạ và Ngọc Kì rất tức giận, nhưng cũng chẳng dám làm gì. Đặc biệt Ngọc Kì, cô ta đoán chắc chiếc vòng cổ mà Băng Di đeo là của Tuấn Khải. Đã có lần Tuấn Khải kể với Ngọc Kì rằng sẽ tặng vòng cổ này cho người mình thích. Thật ko ngờ nó lại được tặng cho Băng Di. Hồi trước, Ngọc Kì đã từng ảo tưởng rồi chiếc vòng đó sẽ là của mình. Nhưng cô ta sẽ đòi lại mọi thứ sớm thôi.

.....

Buổi họp thì ra cũng chỉ là để phổ biến về chuyến dã ngoại sắp tới của trường. Là hội phó, chắc cậu cũng có nhiều việc để làm. -Tôi có chuyện muốn hỏi cậu? Lúc chuẩn bị về cậu bị Ân Thành giữ lại.

-Anh muốn hỏi em cái gì vậy hội trưởng? Vì Ân Thành là hội trưởng, lại là đàn anh nên cậu rất kính trọng anh.

-Cậu thật sự thích Băng Di chứ?

-Đương nhiên là có rồi.

-Vậy Băng Di cũng thích cậu sao?

-Anh hỏi như thế vì anh cũng thích Băng Di phải ko? Cậu ko trả lời mà hỏi ngược lại anh, cậu cũng đoán ra việc này mà.

-Cậu biết rồi à?Thế thì cũng tốt.

-Từ giờ chắc chúng ta ko thể làm anh em nữa rồi nhì? Anh nói thêm.

-Anh em thì vẫn là anh em. Nhưng ko thể thân nhau như trước được. Giọng cậu có chút buồn bã.

-Tôi rất muốn biết cuối cùng Băng Di sẽ chọn ai. Cậu hay là tôi?

-Anh đang muốn tranh giành Băng Di từ em phải ko?

-Ko phải tranh giành, mà là cạnh tranh công bằng.

-Chỉ vì một người con gái thôi sao?

-Phải.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Không Phải Fan Của Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Tai Nạn

Chap 19: Tai nạn

Đã lâu lắm rồi kể từ khi rời xa Thượng Hải, hôm nay Băng Di mới đi dạo một mình trên những con đường ở Trùng Khánh. Giống như hần đã từng nói thì Trùng Khánh đẹp như chính cái tên của nó.

Từ khi về đây, mọi chuyện đến với cô nhanh như một đoạn phim ngắn vậy. Trong đó chứa đầy những bất ngờ mà ngay cả chính bản thân cô cũng chẳng ngờ được. Thời gian cứ thế trôi nhanh khiến cô chẳng kịp nhìn lại những chuyện đã qua. Cô có ý nghĩ rằng cuộc sống của mình đã được sắp xếp bằng một câu chuyện nào đó đã được viết lên giấy. Diễn biến của nó như đã được ai biết trước. Mở đầu là việc ba đột nhiên quyết định cho cô về Trùng Khánh ở với mẹ. Sau đó chẳng biết vì lí do gì mà nhà cô lại đối diện với nhà hần. Rồi cô lại trở thành bạn gái của cái tên "đáng ghét Vương Tuấn Khải đó". Đây đã là cái kết cho cuộc sống vốn yên lặng nhưng nay lại bị xáo trộn của cô chưa. Từ khi hần xuất hiện, cuộc sống của cô có nhiều những thay đổi mà ngay cả cô cũng không nhận ra.

Có lẽ là do mãi suy nghĩ nên cô chẳng biết mình đã đi những đâu. Chỉ biết mình đang đứng trước một công ty thì phải. Mà sao trước cửa công ty này đông người thế nhì, họ là fan sao. Khoan đã, nếu cô đoán không nhầm thì đây là công ty quản lý của TFBoys, TF Entertain thì phải. Còn những người

kia chắc là fan của TFBoys rồi. Hắn nói với cô sáng nay cả nhóm sẽ tới công ty nên fan ở đây là vì lý do đó.

Cô nhìn đám đông một lúc rồi cũng cố gấn xen vào. Cái thân hình nhỏ bé của cô bị xô đẩy làm cô suy t thì nghệt thờ. Cô cũng đã hiểu sức mạnh của fan khi muốn nhìn thấy thần tượng lớn tới mức nào.

- "A, Tuấn Khải kia. Ở chỗ ban công tầng 2 đó." Một fan nhìn thấy hắn thì hét lên làm cho tất cả người khác nhìn lên chỗ hắn mà hét theo.

- Tuấn Khải! Tuấn Khải!

Băng Di nghe thấy hai từ Tuấn Khải thì giật mình nhìn lên. Đúng lúc đó hắn cũng nhận ra cô, ánh mắt hắn cứ chăm chăm xoáy lấy cô. Trên môi hắn bỗng nở một nụ cười đẹp đến chết người, làm biết bao trái tim fan girls thổn thức theo. Hình như hắn cười với cô thì phải. Sau mấy giây đơ người trước hắn, cô chạy một mạch ra khỏi đám đông toàn fan của TFBoys đó. Đằng sau là tiếng hét, sự vui mừng của fan và cả ánh mắt nhìn theo đầy nhớ nhung của ai đó nữa.

Cô ngại khi phải nhìn vào cặp mắt của hắn. Trong mắt hắn có một điều gì đó chỉ có cô mới nhận ra được. Mỗi lần nhìn thẳng vào cặp mắt đấy, cô có cảm giác hắn muốn nói với cô một chuyện gì đó nhưng lại cố giấu đi làm cô thấy khó hiểu. Thế nên khi này cô bỏ chạy để tránh ánh mắt hắn cứ nhìn cô.

-A! Đang mãi nghĩ linh tinh nên Băng Di va phải một tên con trai khác.

-Xin lỗi,xin lỗi.....*đơ 2s*Anh Ân Thành. Cô vội vàng xin lỗi người mình vừa va phải rồi mới nhận ra người đó chính là Ân Thành.

- Em không sao chứ? Ân Thành nhẹ nhàng hỏi cô.

-Em ko sao? Em đi trước đây, chào anh nhé.

Cô bước đi thật nhanh để tránh mặt Ân Thành trước khi anh kịp giữ cô lại. Cô không muốn chạm mặt anh nhưng lại cứ vô tình gặp anh như vậy. Tại sao ông trời không hiểu cho cô, luôn để cô và anh nhìn thấy nhau.

Đi được một đoạn, Băng Di mới đi chậm lại. Cô thở dài vì không biết hôm nay là ngày gì mà cô toàn gặp những chuyện chẳng đâu vào đâu. Chắc cô phải tìm một chỗ nào đó để ngồi nghỉ thôi chứ cứ lang thang trên đường thế này toàn là mấy chuyện ngoài suy nghĩ của cô.

- Bắt giúp tôi con cún đó với.

Một người phụ nữ kêu lên như thể muốn nhờ cô giúp, tay chỉ vào chú cún con đang chạy lung tung trên đường.

-Này, đứng lại đi.

Cô cũng tốt bụng giúp người phụ nữ kia đuổi chú cún con nghịch ngợm vẫn đang chạy vô tư trong khi cô và chủ nhân của nó đã mệt hết hơi.

- Ôi trời ơi, nó chạy sang đường rồi. Người phụ nữ đó hét rõ to, lo lắng cho chú cún con đang ở giữa dòng xe cộ đông đúc.

Băng Di nhìn thấy thế nhưng vẫn tiếp tục đuổi theo mặc cho sự nguy hiểm đang tới gần mình. Các loại xe cộ vẫn đi lại nườm nượp, không hề có ý tránh cô hay chú cún con kia cả. Nếu lúc đó cô nhận ra có người đang cố gắng bảo vệ mình thì cô sẽ không lao ra đường như vậy. Nhưng đó là nếu.....

-Băng Di, nguy hiểm lắm.

Nghe thấy tiếng hét, cô quay người lại thì cũng là lúc một chiếc xe ô tô đang lao đến chỗ cô đứng với tốc độ rất nhanh. Cô đứng bất động mặc cho chiếc ô tô sắp đâm vào mình, vì đầu cô lúc này rất đau. Cảnh tượng này giống hệt với cảnh tượng năm xưa khiến đầu cô đau đến không chịu nổi.

"Mình sẽ chết sao" một ý nghĩ bỗng vụt qua tâm trí cô. Sau ý nghĩ đó, cô cảm thấy có người đẩy mình ra và.....Âm.

Băng Di từ từ mở mắt. Cô vẫn còn sống sau tai nạn vừa rồi sao. Không thể nào, người cô không có lấy một chút vết thương. Hình như khi này có người cứu cô thì phải, cô cố lục lại trí nhớ. "Anh Ân Thành" cô khẽ kêu lên. Ân Thành đã cứu cô nhưng anh ấy đâu rồi.

Ở kia, chỗ Ân Thành nằm đầy những máu. Băng Di gượng đứng dậy, đi lại phía anh nằm. Hai mắt anh nhắm nghiền, dù cô có lay gọi anh như thế nào anh cũng không tỉnh dậy. Sâu trong tâm trí, anh vẫn nghe thấy tiếng gọi và cả tiếng khóc của Băng Di nhưng anh chẳng thể mở nổi mắt ra. Anh đang dần chìm vào một thế giới khác.

- Ân Thành. Anh mau tỉnh dậy đi. Làm ơn tỉnh dậy đi. Băng Di gọi anh nhưng vô ích.

.....(TRONG BỆNH VIỆN).....

Ân Thành được đưa vào phòng cấp cứu nên Băng Di không biết tình trạng của anh sao rồi. Cô thực sự rất lo lắng cho anh, vì cứu cô nên anh mới bị tai nạn. Nếu lúc đó, cô đừng ngốc nghếch lao sang đường thì anh sẽ không gặp phải chuyện này. Cô tự trách bản thân mình tại sao cứ luôn đem lại vận xui cho người khác, đặc biệt lại là Ân Thành.

- Triệu Băng Di, cậu có sao không?

Một người con trai đeo khẩu trang, ăn mặc bảnh bao tiến lại chỗ cô, lo lắng hỏi. Chẳng cần nhìn lâu cô cũng nhận ra đấy là hấn. Khi này đưa Ân Thành vào bệnh viện, cô hoang mang chẳng biết làm sao nên bấm số gọi luôn cho hấn. Cũng may là lúc cô gọi, hấn vừa ra khỏi công ty nên vội vàng đến đây.

- Tôi không sao. Nhưng anh Ân Thành.....

- Anh ấy sao rồi?

- Vẫn đang trong phòng cấp cứu.....Nếu anh ấy không tỉnh dậy nữa thì sao? Băng Di nói, nhưng trong đầu không dám nghĩ tới điều đó.

- Anh ấy sẽ không sao đâu, cậu đừng lo. Hấn an ủi cô

Cả người nói xong thì im lặng nhìn nhau, cả hai đều lo lắng cho Ân Thành. Vừa lúc đó bác sĩ cũng từ phòng cấp cứu cho Ân Thành đi ra.

- Anh ấy sao rồi ạ? Hấn từ tốn hỏi.

- Đã qua cơn nguy hiểm nhưng cậu ấy vẫn chưa thể tỉnh lại.

- Cháu vào trong đó được chứ bác sĩ? Băng Di xen ngang

- Được, nhưng chỉ một lúc thôi

Băng Di chạy vào trong phòng. Nhìn Ân Thành, cô lại càng trách bản thân mình hơn.

"Ân Thành à, anh phải sớm tỉnh lại đấy nhé. Anh đừng ngủ nữa. Nếu ngủ nhiều quá sẽ không tốt đâu. Anh từng với em là không được ngủ nướng nên anh tuyệt đối không được thế. Tất cả là lỗi của em. Làm anh ra nông nỗi này cũng là tại em. Anh nên tránh xa em ra chứ ai cần anh bảo vệ em. Đáng ra người nằm đây phải là em chứ không phải anh. Nhất định anh phải tỉnh dậy đây, đồ ngốc ạ"

Băng Di nhìn Ân Thành, hai hàng nước mắt cứ thế lăn dài xuống má. Cô không muốn đứng trước mặt Ân Thành khóc nên bỏ chạy ra ngoài. Ở đằng sau bệnh viện, có một chỗ để cô có thể ở đó mà khóc thỏa thích.

Hấn ở phía xa nhìn cô, lòng hấn cũng như có nhát dao cứa ngang qua. Hấn biết cô lo lắng cho Ân Thành, những giọt nước mắt kia là dành cho anh. Không phải là hấn ghen, mà bởi vì hấn sợ sau chuyện này hấn sẽ mất cô. "Băng Di, cậu hãy nói cho tôi biết tôi nên làm gì đi".

- Đừng khóc nữa. Hấn tiến lại, đưa tay lau nước mắt cho cô.

Chẳng nói chẳng rằng, hấn ôm chặt lấy cô. Bây giờ điều cô cần là có một người ở bên cạnh che chở cho mình. Ở bờ vai của hấn, có một cảm giác bình yên để cô không còn lo sợ nữa. Cô khẽ cười, cho dù đó là nụ cười gượng gạo xen lẫn nước mắt mặn chát.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Không Phải Fan Của Cậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Yêu Đuối

Chap 20: Yêu đuối

Từ hôm Ân Thành nghỉ học, trong trường có không biết bao nhiêu là lời bàn tán. Ai cũng thắc mắc tại sao một người như Ân Thành lại có thể bị tai nạn. Điều này chỉ có Băng Di và hấn là hiểu rõ.

Cũng vì chỉ có hai người hiểu rõ nên lí do đó giống một định mệnh xảy ra để đẩy cô và hấn cách xa nhau. Hấn là hội phó nên khi Ân Thành nghỉ, mọi việc của hội học sinh đều do hấn làm hết. Hơn nữa, hấn còn phải tập trung cho nhóm. Thế nên hấn luôn bận rộn, chẳng còn có thời gian cho cả chính mình. Còn Băng Di, ngoài việc học, thời gian còn lại cũng chỉ tới bệnh viện thăm Ân Thành. Cả hấn và cô không còn dành thời để nói chuyện hay nhắn tin cho nhau nữa. Hình như hấn đang cố tránh mặt cô và ngay cả cô cũng có lúc muốn tránh mặt hấn. Cô biết hấn không muốn làm cô khó xử khi phải đứng giữa hấn và anh. Dù sao hấn cũng lo lắng cho anh chẳng khác gì cô. Nhưng như vậy, lòng cô lại càng rối hơn. Khoảng cách giữa hai người cứ ngày một xa dần.

- Băng Di, em đang nghĩ gì vậy?

Thấy Băng Di ngồi trong lớp mà không tập trung vào bài, cô giáo liền nhắc nhở.

- Dạ....không có gì ạ. Cô nghe thấy cô giáo nhắc tên thì giật mình, vội bỏ dở dòng suy nghĩ.

- Vậy em làm ơn chú ý giúp tôi. Chúng ta đang ở trong lớp học, có gì cần nghĩ thì về nhà hãy nghĩ. Em đừng tưởng tôi không biết mấy ngày hôm nay em không hề chú ý tới bài giảng.

Băng Di chẳng nói gì, im lặng ngồi xuống chép bài. Hân ái ngại quay sang nhìn cô, nghĩ rằng cô như vậy là vì lo lắng cho Ân Thành.

Hết giờ học, cô thu dọn sách vở, nhanh chóng bỏ vào balo rồi ra khỏi lớp. Hân đi ngay đằng sau cô nhưng khoảng cách giữa hai người cảm tưởng dài vô hạn. Ra hết cổng trường, cô lặng lẽ đi bộ một mình về nhà, còn hân ngồi lên xe anh quản lý. Cả hai người đều nghĩ về nhau với chung một ý nghĩ "Lẽ ra chúng ta đã như thế nào"

Trở về nhà trong tâm trạng không mấy vui vẻ gì, cô lên phòng khoá chặt cửa lại. Cô chẳng biết làm gì ngoài việc lấy giấy bút ra và vẽ. Những lúc tâm trạng không tốt, cô thường ngồi vẽ, vẽ cho tới lúc nào vui vẻ lại mới thôi. Đầu óc thì trống rỗng mà tay cô cứ đưa hết nét này tới nét khác. Hình ảnh vô hình nào đó dần hiện ra trên tờ giấy. Cô đặt bút xuống, nhìn lại bài vẽ của mình. Cô chưa từng nghĩ mình sẽ vẽ hân nhưng tại sao.....người con trai với nụ cười hão soái đó. Cất bài vẽ vào trong ngăn kéo, cô mở cửa sổ nhìn sang nhà hân.

Hân vẫn chưa về, có lẽ còn phải đến công ty nữa. Hân cứ bận rộn như vậy thì lấy đâu thời gian dành cho cô. Ở trường, tuy là học cùng lớp, ngồi cùng bàn nhưng cô chẳng thể nói chuyện với hân, về nhà cũng không gặp được hân. Đã lâu rồi cô chẳng nghe hân trêu chọc mình, nụ cười của hân chẳng dành cho cô nữa. Cô đang nhớ hân. Rất nhớ.

Trước đây, hân giống một ngôi sao ở rất xa mà cô không thể với tới được. Còn bây giờ, hân giống một bông tuyết, chạm vào rồi nhưng lại không giữ lại được. Càng cố giữ chặt thì càng tan nhanh.

Chiếc vòng hình cô bốn lá tượng trưng cho lời hứa của hân vẫn còn nguyên, vậy mà có lẽ hân đã vội quên mất.

...Chắc là hôm nay, cô sẽ không tới thăm Ân Thành được. Mỗi lần tới thăm Ân Thành, cô thấy bản thân mình thật đáng ghét. Khiến anh bị thương thay mình, làm hân cảm thấy không vui.

Cô giống như một người lạc đường, đang đứng trước hai ngã rẽ, không biết đâu mới là con đường dẫn mình tới đích. Ở hai con đường đó đều có những nét tương đồng với nhau và ở phía cuối là hai người con trai mà cô bắt buộc phải lựa chọn. Bề ngoài, tuy Ân Thành rất lạnh lùng nhưng thật ra anh lại là người vô cùng ấm áp. Còn hân, trẻ con cũng có, trưởng thành cũng có, khi ở bên cạnh hân cô thấy lòng mình bình yên lạ thường. Cả hai người đều cho cô những cảm giác khác nhau. Cô không biết mình nên làm gì nữa.

- Băng Di, có người gửi quà cho cô này. Tôi để ngoài cửa phòng nhé.

Tiếng chị giúp việc đưa cô về thế giới thực tại. Từ mấy hôm nay, tâm hồn cô luôn chìm trong những băn khoăn, suy nghĩ và cả con ác mộng ấy cứ lặp đi lặp lại làm cô mất ngủ.

Cầm chiếc hộp lên, đầu cô lại vô vàn những thắc mắc đan xen lấy nhau. Bên trong chiếc hộp là một móc khoá gắn hình ngôi sao. Kèm theo đó là tấm thiệp ghi dòng chữ : "Gặp tôi ngay khi cậu nhận được tấm thiệp" và bên dưới ghi địa chỉ nơi gặp/ Dù không ghi tên người gửi nhưng cô cũng đoán ra người gửi chính là hân.

...Đứng trước nơi mà hân hẹn gặp, cô tò mò rất muốn biết hân định nói gì với cô và chiếc móc khoá đó có ý nghĩa gì. Có một cảm giác đang lớn dần trong lòng cô, nó giống một niềm tin mà cô đã đặt vào hân.

- Cậu tới rồi sao?

Hân rời mắt khỏi nơi xa xăm nào đó ngẩng lên nhìn cô. Khuôn mặt hân đột nhiên có chút lạnh giá.

- Cậu định nói gì với tôi?

Cô ngạc nhiên nhìn sự thay đổi ở hân, lấy hết can đảm của bản thân hỏi ngược lại.

- Tại sao hôm nay cậu không tới thăm anh Ân Thành? Tôi nghe bác sĩ nói nếu hai ngày nữa anh ấy không tỉnh lại thì anh ấy sẽ mãi mãi không tỉnh dậy được nữa.

- Cậu...nói...thật chứ? Cô có nói từng chữ thật rõ ràng.

- Nếu không tin, bây giờ cậu có thể tới bệnh viện.

Hân nói nhưng có vẻ dừng dừng. Tại sao hân lại thay đổi nhanh chóng tới vậy, mấy hôm trước hân vẫn còn ở bên cạnh an ủi cô mà.

Hân đứng lên, chẳng nhìn cô lấy một cái mà lẳng lặng bỏ đi. Cô ngồi bất động, không tin vào những gì đang diễn ra. Khoé mắt bắt đầu ướt, nhưng cô lại cố kìm nén cảm xúc của bản thân. Nếu Ân Thành không thể tỉnh lại nữa thật thì sao. Anh nhất định phải tỉnh lại chứ, anh vốn rất mạnh mẽ mà. Cô muốn quay ngược lại thời gian để thay đổi mọi chuyện. Chỉ tại cô bất cẩn mà làm ảnh hưởng đến anh.

Hân trở nên lạnh lùng với cô càng làm cô yếu đuối hơn. Chính cái lúc cô cần hân thì hân buông tay cô ra. Cô thấy thương hại bản thân mình. Liệu có phải cô đã vội quá cao không, cô đâu đủ dũng khí để làm bạn gái người nổi tiếng chứ.

Lời hứa của hắn đã trở thành hão huyền mất rồi. Cô sợ hắn sẽ thực sự rời xa cô. Cô muốn giữ hắn ở lại nhưng không đủ dũng cảm để làm điều đó. Chỉ một lần nữa thôi, cô khóc vì những chuyện mình đã trải qua. Và còn khóc vì niềm hy vọng của cô dành cho hắn đã vỡ vụn.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Không Phải Fan Của Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Tiểu Khải - Cái Tên Của Quá Khứ.

Chap 21: Tiểu Khải-cái tên của quá khứ.

Những suy nghĩ dần đưa Băng Di chìm vào giấc ngủ. Trong mơ, cô thấy một mình ở một sân bóng. Cô có cảm giác nơi này rất quen thuộc với mình nhưng không nhớ ra mình đã tới đây khi nào.

-Tiểu Khải, cố lên! Cố lên!

Một bé gái mặc chiếc váy màu hồng dễ thương, mái tóc cột sang hai bên. Điều mà cô chú ý nhất ở cô bé là đôi mắt và nụ cười rất hồn nhiên. Hình như cô bé vừa đang cổ vũ cho một người tên Tiểu Khải thì phải. Cái tên này cô đã nghe ở đâu đó rồi.

Mấy cậu bé đá bóng ở đằng kia có vẻ rất vui. Cô chuyển hướng nhìn của mình sang mấy cậu nhóc đang đá bóng. Bỗng có một cậu bé bỏ dờ trận bóng, chạy lại phía cô bé mặc váy hồng kia.

-Sao cậu không đá nữa? Cô bé ngạc nhiên

-Tớ không thích.

-Nói dối. Cậu thích chơi đá bóng lắm mà.

-Chơi với cậu vui hơn nhiều.

-Thật á?

-Ừ. Chúng ta ra công viên chơi nhé Băng Di. Cậu bé đề nghị

Khoan đã, Băng Di sao? Chẳng lẽ cô bé đó chính là cô hồi nhỏ. Nhưng tại sao ngay cả bản thân mình cô cũng không nhận ra.

.....
Chị giúp việc lên phòng đánh thức Băng Di dậy. Sáng nào cũng phải gọi cô dậy đúng là việc khó hơn lên trời với chị giúp việc. Mở cửa sổ, kéo chăn, gào thét mãi cô mới chịu dậy.

Cô xem đồng hồ rồi than thở.

-Ừ...m.....Mệt quá. Vẫn còn sớm mà sao đã bắt tôi dậy rồi.

-Sớm gì nữa, mẹ cô đã đi làm rồi đó.

-Vội tôi là còn rất rất, rất sớm. Hơn nữa là tại mẹ tôi bận việc thôi.

-Vâng,tôi biết cô nhiều lí lẽ rồi.

Chị giúp việc giọng châm chọc.

-Tôi nói sao à?.

-Không sai. Nhưng cứ làm cái nhiệm vụ cao cả là gọi cô dậy như thế này trong vòng một năm, chắc tôi giảm cân mất.

-Cũng đúng. Mà dạo này tôi thấy chị béo lên đấy,gảm từ bây giờ đi là vừa.

-Hả???

Nghe Băng Di nói xong thì chị giúp việc cũng chẳng còn lời nào để nói tiếp nữa. Đúng là không có cô tiểu thư nào giống cái cô tiểu thư nhà họ Triệu này. Nói một câu trả lại mười câu, không chịu thua ai bao giờ.

Tâm trạng vẫn không tốt hơn hôm qua một chút nào, Băng Di ăn sáng qua loa rồi đi học. Tạm quên đi nỗi buồn trong lòng, cô tìm cho mình một khuôn mặt tươi tắn nhất có thể để tới lớp. Cô chẳng biết phải đối mặt với hắn như thế nào nữa. Cô tạm khép cửa trái tim lại để cho mọi thứ trở về đúng vị trí của nó.

Chợt nhớ đến giấc mơ đêm qua, cô thấy hơi lạ. Hai đứa trẻ đó có liên quan gì đến cô. Liệu đứa bé gái kia có phải là cô hồi nhỏ không. Nếu phải thì đứa trẻ đã chơi với cô khi đây là ai mà cô không thể nhớ ra.

Năm 10 tuổi, ba đã cho cô về Trùng Khánh ở với mẹ. Nhưng những kí ức về chuyện hồi đó cô nhớ được rất ít. Kí ức của cô hỗn loạn, không theo bất kì một trình tự nào. Gần đây lại có những giấc mơ kì lạ xuất hiện. Dường như, cô bắt đầu cảm nhận được sợi dây kết giữa mình với những giấc mơ đó. Mảnh ghép kí ức còn thiếu trong đầu cô đang dần trở lại. Cô sắp tìm ra rồi. Những kí ức bị mất ấy.....

Mới bước vào lớp, Băng Di đã nghe thấy một nhóm tập hợp toàn fangirl của hắn đang bàn luận sôi nổi về hắn. Nào là đẹp trai, hát hay, hảo soái,...mà cô nghe mãi cũng chán rồi. Nếu là mọi khi cô cũng sẽ chẳng thấy khó chịu khi nghe những lời này. Nhưng hôm nay thì hoàn toàn ngược lại. Cô ghét tất cả những ai nhắc đến ba từ Vương Tuấn Khải trước mặt cô.

- Các cậu thôi bàn luận về Tuấn Khải hay gì gì đó của mấy cậu đi được không?

Cô nói, nhưng vừa đủ làm người khác thấy sợ. Cả lớp hướng mắt về cô, xì xào bàn tán.

-Bọn tớ nói gì là quyền của bọn tớ, ảnh hưởng tới cậu à?

-Ảnh hưởng đấy. Thế nên các cậu bớt nói đi.

Thiên Thư-một người trong lớp vốn chẳng ưa gì cô. Nãy giờ chỉ chăm chú vào màn hình điện thoại bỗng lên tiếng:

-Chẳng phải cậu cũng rất thích Tuấn Khải sao? Đừng có giả vờ nữa.

-Im đi. Cậu thì biết cái gì hả?

Câu nói của Thiên Thư như đánh ngang vào sự tức giận của Băng Di. Cô quát lên, giật cái điện thoại trên tay của Thiên Thư ném xuống đất. Chiếc điện thoại rơi xuống, vỡ tan tành trước con mắt sững sờ của Thiên Thư và cả lớp. Đúng lúc đó hắn cũng bước vào. Chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, hắn đã nghe thấy tiếng Thiên Thư hét lên:

- Cậu biết cậu vừa làm gì không Băng Di? Mau đền điện thoại cho tôi.

Băng Di ném cái nhìn đầy tức giận về phía Thiên Thư. Ai cũng nghĩ kiểu này cô sẽ lao vào đánh Thiên Thư, vì cô cũng đã dám đánh cả Nhật Hạ-nữ hoàng của trường này cơ mà. Nhưng cô lại mở balo, lấy ra số tiền gần như gấp đôi giá tiền của chiếc điện thoại cô vừa ném, từ tốn mang lại đưa cho Thiên Thư. Riêng hắn vẫn cứ nhìn chiếc điện thoại nằm lằn lóc dưới đất, cố gắng hình dung xem chuyện gì đang xảy ra.

-Hết nợ.

Băng Di nhìn thẳng vào mắt Thiên Thư, trên khuôn mặt không chút biểu cảm.Điều đó làm cho Thiên Thư dù thấy hơi run nhưng vẫn nói cứng:

-Cậu còn phải xin lỗi tôi nữa.

-Vậy sao? Thế thì cho tôi xin lỗi vì đã mạo phạm đến một hotgirl như cậu nhé.

Thiên Thư giận tím mặt. Đương nhiên cô ta biết là Băng Di đang nói đùa mình. Dù có tức tới mấy, cô ta cũng chẳng dám làm gì dành hậm hực bỏ về chỗ. Trước khi ra khỏi lớp, Băng Di quay lại tặng cho Thiên Thư một nụ cười đắc thắng.

Đứng trên trên thượng của trường, cô nghĩ lại chuyện cãi nhau với Thiên Thư. Đúng là khi nãy cô có hơi quá đáng thật. Có lẽ cô không thực sự tức giận với Thiên Thư mà là trút giận lên thì đúng hơn. Cũng chỉ tại cô ta nói cô thích hắn, mà trong khi đó cô lại không muốn nghĩ tới hắn. Cô muốn hét thật to lên để xoa dịu mọi cảm xúc trong lòng. Một cơn gió nhẹ nhàng thổi qua, đem theo cảm giác buồn len lỏi vào trái tim cô.

Cả sân trường nhuộm màu nắng vàng, vẫn là cảnh ồn ào của mọi ngày. Tất cả vẫn vậy, chỉ có cô là thay đổi: một sự thay đổi lớn. Từ một cô gái mạnh mẽ bỗng chốc trở nên thật yếu đuối. Cô trở nên như vậy chắc là vì hắn. Cái tên Vương Tuấn Khải ấy khắc sâu lên tâm trí cô, làm cô muốn quên cũng không được.

Nắm chặt chiếc vòng hình cò bốn lá trong tay, lời hứa của hắn ngày nào cứ văng vẳng hai bên tai cô. Như có một tiếng gọi thời gian, kí ức của cô đột ngột quay về một cách chớp nhoáng.

- Cậu là ngôi sao đẹp nhất.

- Chơi với cậu vui hơn
- Tớ sẽ bảo vệ cậu.
- Tớ thích cậu.
- Tớ thích cậu.

Các hình ảnh trong đầu cô cứ chồng chéo lên nhau. Mọi thứ trước mắt cô nhoà đi, đầu cô đau đớn. Cô ngất đi, chiếc vòng tuột khỏi tay cô rơi xuống đất.

... Ở lớp, hân cũng đang lo lắng cho cô. Mặc cho mọi người bàn tán về cô, hân không quan tâm và cũng không muốn quan tâm. Hân chắc chắn cô có suy nghĩ và lý do riêng của mình. Hân chỉ tin vào những điều hân đã biết ở cô.

Đúng lúc đó, hân nhận được tin nhắn từ Hoàng Long : " Băng Di bị ngất, đang ở trong phòng y tế đó". Đọc xong tin nhắn hân vội vàng chạy đến chỗ cô. Hân im lặng đứng nhìn cô, khuôn mặt xanh xao, trên trán ướt đầm mồ hôi. Hân cứ nhìn cô mãi cho tới lúc bắt buộc phải về lớp. Hân quay người, định bước ra ngoài cửa thì bỗng nghe tiếng cô gọi:

- Tiểu Khải, đừng bỏ tớ một mình.

Cô vừa gọi hân, không phải bằng cái tên Tuấn Khải mà là Tiểu Khải. Hân chợt nhận ra cô cần hân nhiều tới mức nào. Và còn một điều đặc biệt hơn, có một giai điệu quen thuộc nào đó vang lên trong kí ức của cả hai người.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Không Phải Fan Của Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Kí Ức Quay Về

Băng Di thực sự rất ngạc nhiên, cô không biết mình đang ở đâu nữa. Một màn đêm dày đặc bao trùm khắp nơi, nỗi sợ hãi dần xâm chiếm lấy cô. Dù là bằng cách nào thì cô cũng muốn thoát khỏi đây. Cô đi mãi đi mãi, đi mà như chạy giữa cái không gian đáng sợ vô bờ. Bóng tối tưởng chừng muốn bắt lấy cô. Đôi chân cô đã mỏi nhừ mà vẫn chưa xác định được đâu mới là điểm đến của mình.

Bỗng, một cách cửa kì lạ xuất hiện. Đó chính là cánh cửa nối giữa hiện tại và quá khứ của cô. Không một chút do dự, cô đẩy cửa bước qua. Một khung cảnh khác mở ra trước mắt cô. Nắng vàng như ôm trọn cả công viên vào lòng. Tiếng đùa nghịch của lũ trẻ ở công viên tạo ra một thứ âm thanh rất khác biệt. Giữa khung cảnh ồn ào đó, một cô bé vẫn cứ im lặng, ngồi yên trên chiếc xích đu. Cô bé thỉnh thoảng lại ngó nghiêng, ánh mắt như đang mong chờ ai đó. Băng Di thấy tò mò nên quyết định hỏi cô bé:

- Em đang đợi ai à?

- Vâng!

Cô bé ngoan ngoãn trả lời. Đôi mắt ngây thơ của cô bé ngược lên nhìn cô, chớp chớp rất đáng yêu.

- Có thể cho chị biết đó là ai được không?

- Là một người bạn của em thôi ạ.

- Bạn em tên gì vậy?

Cô buột miệng hỏi một câu có vẻ không ăn khớp cho lắm

- Tiểu Khải ạ.

Tiểu Khải? Cô tự ra câu đó cho bản thân và cũng tự giải. Tiểu Khải là bạn của cô bé đó. Cô suy nghĩ một lúc rồi hỏi tiếp:

- Đề chị đoán nhé, em tên Băng Di phải không?

- Sao chị biết ạ?

- Bởi vì khi này em nói bạn em tên Tiểu Khải mà.

- Nhưng em thấy không liên quan gì hết.

- Có lẽ không liên quan thật.

Cô nói, trên môi nở một nụ cười nhẹ. Nói chuyện với cô bé làm lòng cô thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều. Đường như giữa cô và cô bé đang có một sợi dây ràng buộc vô hình

- A, bạn em tới rồi kia!

Cô bé reo lên, nét mặt thật vui vẻ. Cô bé chỉ cho cô về phía một cậu bé đang hót hải chạy tới. Chắc là cậu bé lo sợ có người giận mình nên mới chạy nhanh như vậy. Hình như trên tay cậu bé còn cầm theo một con gấu bông nữa.

Băng Di nhìn cậu bé, rồi quay sang phía cô bé, cười như chào tạm

biệt:

- Đến lúc chị phải đi rồi nhỉ? Chào em nhé!

Cô quay người, toan bước đi

- Khoan đã, em muốn biết chị là ai?

Cô bé giữ cô lại.

- Chị ư? Chị là em đấy.

Cô trả lời nhanh chóng, không chút suy nghĩ khi nói ra điều này. Chẳng để cho cô bé kịp hỏi gì thêm, cô vội vàng chạy ra khỏi công viên. Hình của một khung cảnh đẹp lụi xa về phía sau cô, công viên hoàn toàn biến mất. Cô vừa gặp lại một trong số vô vàn những kí ức của mình. Giờ cô có thể chắc chắn rằng cô bé vừa gặp đó chính là cô hồi nhỏ. Nhưng chỉ có điều suy nghĩ của cô bé ngây thơ, non nớt quá, khác hẳn với những gì cô nghĩ về bản thân mình. Giữa bản thân cô bây giờ với bản thân cô hiện tại không có lấy một nét tương đồng, giống như cô đã trở thành một con người khác rồi vậy. Cả Tiểu Khải nữa, tại sao cô không thể nhớ ra đó là ai. Liệu bây giờ Tiểu Khải có nhớ đến cô không.

Nghĩ tới đây, đầu cô lại đau đốn. Lại là cánh cửa ma quái đó xuất hiện, nó muốn đưa cô đi đâu nữa. Cô nén đau và mở cửa.....

Trước mắt cô là cảnh đường phố nhộn nhịp ở Thượng Hải. Cô đưa mắt nhìn xung quanh và bắt gặp hình ảnh của cô hồi nhỏ. Một cô bé với khuôn mặt thoáng buồn đang bước đi trên đường. Cô cảm nhận được bước chân nghe buồn vô hạn của cô bé. Đôi mắt chẳng còn ánh lên sự hồn nhiên, vui vẻ nữa mà thay vào đó là một nỗi buồn ẩn sâu trong tâm trí. Cô bé

nhìn về phía bên kia đường và bỗng nở một nụ cười thật đẹp.

- Tiểu Khải! Tiểu Khải.

Mặc cho dòng xe nườm nượp qua lại, cô bé lao qua đường, miệng vẫn luôn gọi Tiểu Khải. Chợt hiểu ra mọi chuyện, cô muốn giữ cô bé lại vì cô biết hình dáng mà cô bé nhìn thấy đâu phải Tiểu Khải. Nhưng đã quá muộn, một chiếc ô tô đâm phải cô bé trong lúc cô bé mãi đuổi theo cái ảo ảnh kia. Băng Di lặng người đi, cô chìm vào tuyệt vọng. Khoé mắt cô không tự chủ được mà đã ướt nhoà. Vị mặn chát của nước mắt càng khiến cho nỗi đau đang cào xé tâm hồn cô tăng lên gấp bội. Đây là kết thúc cho một chuỗi sự việc đẹp hay sao? Đây là mảnh kí ức bị mất mà cô cố gắng tìm kiếm

hay sao? Cô thấy mình chơ vơ, lạc lõng giữa chính kí ức của bản thân.

...Băng Di vùng tỉnh dậy, cô vừa trải qua một giấc mơ dài. Một bên mái tóc cô ướt lạnh vì nước mắt. Có lẽ cô đã khóc rất nhiều. Tất cả các kí ức đều quay lưng lại với cô. Cô chẳng biết phải làm gì. Đầu mới là kí ức, đầu mới là hiện tại. Ranh giới giữa hai dòng thời gian này quá mong manh, cô nên tin vào cái nào đây. Mê cung như đang mở cửa nhốt cô vào trong đó, biết bao giờ cô mới tìm được lối ra. Chìa khoá mở cánh cửa cuối cùng không do cô nắm giữ. Cuộn chỉ kí ức tưởng đã được gỡ ra nhưng nay lại rối hơn. Cái hình ảnh hải hùng đó cứ ám

ảnh cô. Cô chợt nhận ra sự trùng lặp

giữa các kí ức của mình. Chúng đều liên quan tới một người tên Tiểu Khải. Như vậy Tiểu Khải đã song song tồn tại cùng với những kí ức bị mất của cô. Nhưng Tiểu Khải là ai? Đó mới chính là nút mở cho câu chuyện mà cô cần tìm hiểu.

Ánh nắng mặt trời hắt vào người cô. Lúc này cô mới thực sự bừng tỉnh. Hình như cô đang ở trong phòng mình. Rõ ràng sáng nay cô đã đi học mà, nhưng bây giờ lại ở nhà. Ngoài trời nắng ngày một to dần, nắng đẹp một cách lạ thường. Nhưng nắng dù ảm áp tới đâu cũng không thể che chở cô trước bao nỗi sợ hãi. Những mảnh ghép kí ức đã dần đã đầy đủ trước mắt mà cô tưởng chừng như chúng bị đảo lộn nhiều hơn. Cuộc sống có quá nhiều bí mật

để cô có thể khám phá hết.

- Con tỉnh rồi sao?

Mẹ lên phòng cô từ lúc nào. Trên khuôn mặt mẹ tò mò lo lắng.

- Có chuyện gì vậy mẹ? Tại sao con lại ở nhà, đáng lẽ con phải ở trường chứ?

Mẹ không trả lời, trườ mền nhìn cô. Bà nhẹ nhàng sờ lên trán cô rồi khẽ gât đầu:

- Con hết sốt rồi đó.

- Con không hiểu gì hết. Sao con lại ở đây.

- Con bị ngất ở trường, mẹ đã tới đón con về.

- Vậy à? Nhưng con không nhớ gì hết

- Đạo này trông con xanh xao lắm, lo mà giữ sức khỏe đi.

Mẹ nói lảng sang chuyện khác. Bà vuốt nhẹ lên mái tóc cô.

Đáng lẽ ra cô sẽ được ở cạnh mẹ thêm một lúc nữa nhưng vì mẹ có việc nên phải đi gấp. Mẹ lúc nào cùn bận rộn như vậy, chẳng khác gì ba cô. Càng ngày cô càng có ít thời gian cạnh mẹ hơn. Điều đó làm cô thấy buồn.

Băng Di rời khỏi phòng. Cái không khí ngột ngạt của căn phòng khiến cô thấy khó chịu. Cô đi xuống tầng, vòng ra phía sau nhà. Lạ thật! Tâm trạng đang bị sáo rỗng mà cô vẫn cảm thấy khung cảnh xung quanh cô đẹp tới lạ lắm. Bầu trời xanh, không một gợn mây. Nhất là ánh nắng, tại sao nó có thể đẹp tới vậy. Nhưng cũng thật tiếc, nắng đẹp mà sao trông giống nắng đang buồn. Cảnh và người mỗi bên một tâm trạng.

Chợt cô phát hiện ra có một cánh cửa nhỏ dẫn tới tầng hầm. Từ khi về đây sống với mẹ, cô không nghĩ là trong nhà lại có tầng hầm. Cô bước xuống từng bậc cầu thang và dừng lại trước cánh cửa tầng hầm đã cũ. Tim cô đập rất nhanh, nó đang sợ hãi. Nhưng cô vẫn quyết định mở cửa. Bước vào trong tầng hầm, cô đưa tay bật công tắc đèn. Ánh sáng yếu ớt của bóng đèn không đủ soi rõ mọi thứ. Cô bước đi từng bước thận trọng trong cái ánh sáng mập mờ.

- A

Cô kêu lên, giật nảy mình. Có cái gì đó vụt qua mặt cô. Cô bình tĩnh nhìn lại, hóa ra chỉ là một con chuột. Thật hú hồn! Cô lùi sang một bên thì không may đụng phải một cái kệ cũ. Một chiếc hộp các-tông nhỏ rơi xuống đất, ngay trước mặt cô. Cô tiến lại gần chiếc hộp, tay run run mở ra xem bên trong hộp là cái gì. Một con gấu bông sao? Cô cầm con gấu lên, cố gắng nhìn cho rõ. Con gấu này giống y hệt con gấu bông xuất hiện trong giấc mơ vừa rồi.

Băng Di ôm lấy con gấu, vội vàng chạy ra khỏi tầng hầm. Cô quay về phòng, tâm trạng không thoát khỏi băn khoăn, suy nghĩ. Chỉ đơn giản là một con gấu bông thôi, có cần giấu kĩ trong tầng hầm như vậy không? Cô thấy lạ vì con gấu bông có vẻ còn rất mới. Chắc là do từ lúc mua về chưa có ai động tới hoặc là do nó được cất kĩ. Nhìn con gấu bông cô thấy mình vừa tìm được một thứ gì đó rất quan trọng. Cảm giác hoang mang, lạc lõng vì bị mắc kẹt giữa những kí ức đã biến mất, một cảm giác bình yên dần nhen nhóm trong lòng cô.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Không Phải Fan Của Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Lựa Chọn Đau Đớn

Trời bắt đầu ngả dần về buổi chiều. Vậy là một ngày lại sắp kết thúc rồi. Cả ngày hôm nay đúng là một ngày nhàm chán đối với Băng Di. Cô dành cả một buổi chiều ngồi trong phòng để chơi game. Cũng "hoi" lãng phí thời gian thật nhưng biết làm gì khác được. Không đi học, không phải làm bất kì một công việc gì thì cũng chỉ thế thôi. Dù sao đây cũng là một kì nghỉ ngắn của cô. Đợi thêm một thời gian nữa thôi, cô sẽ lại trở về với đúng cái tên của mình, sẽ vẫn là huyền thoại mà ai ai cũng phải nể sợ.

Băng Di vừa lững thững đi xuống cầu thang vừa suy nghĩ. Thực sự là thế gian này có quá nhiều chuyện để có thể nghĩ hết. Ai mà biết được cô đang nghĩ gì chứ. Nhưng chợt thấy khuôn mặt cô giãn ra, khóe miệng khẽ kéo lên. Nhếch môi đầu phải nụ cười đều nhất chứ. Nụ cười này của cô mang một ý nghĩa khác.

Cô đi lại ghé sofa và nằm dài trên đó. Có nhàm chán quá không nhỉ? Cô tự hỏi bản thân rồi ngồi bật dậy. Đưa mắt nhìn ra bên ngoài, mọi thứ tĩnh lặng đến lạ. Trong lòng như bị thứ gì đó thôi thúc, cô quyết định ra công viên chơi. Cứ ở nhà mãi thế này còn bức bối hơn cả chìm trong lồng, ra ngoài coi như để thoải mái một chút.

"Cứ im lặng nhìn cuộc sống trôi qua, như thế gọi là an tĩnh". Cô lẩm nhẩm câu nói đó khi ngồi trên một chiếc xích đu ở công viên. Cô đã lớn so với việc chơi xích đu nhưng cô thích vậy. Ngắm nhìn mọi thứ xung quanh, cô cảm nhận cuộc sống trôi qua một cách chậm chạp. Phải học cách biết an tĩnh chứ, cô đang cố học điều này mà. Sao cô thấy nhớ ba, nhớ Thượng Hải quá vậy. Không biết giờ này ba đang làm gì nữa. Cô đắm chiêu nghĩ về ba, về Thượng Hải.

Một tên con trai có mái tóc màu vàng kim đi ngang qua chỗ Băng Di ngồi, kèm theo là một mùi hương ghê rợn thoảng qua. Mồ hôi bắt đầu túa ra, cô nhận ra mùi hương này. Cô có thể cảm nhận được chúng. Cái mùi hương tôm lợm đến buồn nôn ấy. Thoát khỏi những suy nghĩ vẩn vương, cô vội vàng đuổi theo tên con trai đó. Đuổi được một đoạn thì cô mất dấu hần ta.

- Chết tiệt!

Cô thầm chửi một câu. Tên con trai đó rốt cục là ai thì cô không biết nhưng chắc chắn hần ta cũng không phải dạng tốt đẹp gì. Bởi vì chỉ có "bọn chúng" mới luôn có cái mùi hương đó. Và hần ta là người của "bọn chúng". Tự nhiên cô có một linh cảm xấu. Cái đêm kinh hoàng ấy cũng theo đó mà hiện lên trong đầu cô. Đã bao nhiêu lần cô cố quên nó đi mà không được. Nó đã dày vò, hành hạ cô suốt một thời gian dài. Nhưng chính cô sẽ là người giết chết nó, bức màn bí ẩn sẽ chóng được vén lên thôi.

Chẳng còn tâm trạng đầu mà an với cả tỉnh nữa cả, cô bỏ về nhà. Một bước, hai bước..... cô bất ngờ đứng khựng lại. Hình như có ai đang theo dõi cô. Chẳng lẽ lại là hần ta sao? Cô từ từ xoay người lại và....

- Triệu Băng Di, tại cậu có vấn đề hả?

Một giọng ca cao vút hết vào tai cô. Còn ai vào đây nữa, đó chính là Lâm phu nhân của chúng ta.

- Mộc Miên??? Cậu có cần hét vào tai tớ như vậy không?

Băng Di cau có. Giọng ca của Mộc Miên cũng phải ngang ngửa với chất giọng vàng anh của cô chứ không đùa được đâu.

- Tớ gọi cậu mà cậu có nghe thấy đâu.

- Xi. Thế cũng không cần cậu phải hét lên. Băng Di tỏ vẻ giận dữ.

- Thôi mà. Tớ xin lỗi, cậu đừng giận nha.

- Tớ không dám giận thiếu phu nhân nhà họ Lâm đâu.

Băng Di chuyển giọng trên chộc.

- Cậu.....

- Tớ làm sao?

- Này! Trả balo cho cậu đấy. Người ta có lòng tốt mang balo về cho cậu, không cảm ơn thì thôi lại còn trêu tớ nữa.

- Oh, vậy sao? Thất lễ, thất lễ rồi.

Băng Di vẫn giọng đùa cợt, trêu chọc Mộc Miên.

(T/g: Cô trêu Mộc Miên như thế, Hoàng Long biết được là cô tiêu đời đó.

Băng Di: Cô nghĩ tôi sợ cái tên công tử " gió thổi cũng bay" đấy sao?

Hoàng Long(từ đầu xuất hiện): Băng Di, cô nói ai là gió thổi cũng bay?

Băng Di(lấp liếm): À, à. Ý tôi là cậu với Mộc Miên rất đẹp đôi. Hi hi!!

T/g: hờ. Cô đúng là đồ nói dối không chớp mắt.)))))

Băng Di trêu chọc Mộc Miên tốn hết bao nhiêu nước bọt mà không thấy Mộc Miên phản ứng gì. Nản! Cô định ca lại bài ca của mình thì bị Mộc Miên cắt ngang lời:

- Balo của cậu là Tuấn Khải nhờ tớ mang về đó.

- Thì sao?

Mỗi lần nhắc đến tên hần ta là cô lại biểu cảm như vậy, tỏ vẻ không quan tâm.

- Hai người có chuyện gì phải không?

- Đầu có.
- Cậu ấy nói là nhờ tớ quan tâm tới cậu. Như thế mà không có chuyện gì à?
- Tớ đã nói là không có chuyện gì mà. Muộn rồi, tớ về đây.

Băng Di gạt lên rồi bỏ về, thực ra cũng chỉ là phản ứng hơi quá thôi nhưng thái độ của cô làm Mộc Miên thấy lạ. Chỉ nói có vậy thôi cần gì phải bức tức thế. Chắc là có chuyện gì rồi. Mộc Miên thờ dài, nhìn theo Băng Di rồi cũng đi về.

Nắng chiều hắt nhẹ lên người cô, in bóng một người con gái. Cảnh và người có vẻ hòa hợp với nhau, cùng chung một tâm trạng. Lúc đi thì cô còn vui vẻ nhưng lúc về nhà thì trông bộ dạng cô thật thảm. Sự u buồn ẩn dấu sau ánh mắt cô làm bộ vui vẻ ấy. Lại là Vương Tuấn Khải. Cô vừa ghét vừa thích con người đó. Nhưng có điều cô chưa thể quên những hành động lạnh lùng đầy ám ảnh của hắn với cô. Nỗi sợ mất hắn lúc nào cũng canh cánh trong lòng cô. Cô quá mệt mỏi rồi. Chắc là từ giờ cô sẽ coi như chưa từng quen biết hắn. Như thế cô mới có đủ can đảm để tiếp tục công việc của mình. Cái giá mà cô phải trả cho quyết định đó là quá đắt. Cô thà giết chết trái tim mình chứ không thể làm hắn tổn thương. Có lẽ cô đã quá tàn nhẫn với chính mình rồi.

Băng Di về nhà, lên thẳng phòng. Cô không muốn ai thấy bộ dạng mình lúc này. Cô lấy điện thoại, mở bài Cung dưỡng ái tình của Dương Mịch. Tiếng nhạc du dương càng làm cô thấy buồn hơn. Cũng tại khi này Mộc Miên nhắc tới tên hắn nên bây giờ cô mới cảm thấy vậy. Làm sao để xóa hết những hình ảnh của hắn trong tâm trí cô. Mất đi người mình yêu thương thật sự rất đau đớn. Cô biết rõ là mình không thể thích hắn nhưng vẫn mong ánh mắt của hắn dừng lại ở phía cô thêm một lần nữa. Nhờ Mộc Miên quan tâm tới cô sao? Hắn đang thương hại cô hay là âm thầm quan tâm cô. Hắn nghĩ gì, cô khó mà hiểu hết được.

Băng Di mở cửa phòng đi ra ngoài ban công. Màn đêm bắt đầu buông xuống. Cô thích bóng đêm hơn là ánh sáng. Bởi vì màn đêm có thể che giấu rất nhiều điều bí ẩn, giống như cô chẳng hạn. Nhưng màn đêm còn có một thứ rất lấp lánh, rất đẹp mà ai cũng thích.

Chiếc oto dừng trước nhà hắn. Chắc hắn về rồi. Từ trên xe một người con trai bước xuống. Cô nhìn hắn cho tới lúc hắn đi vào nhà. Tự nhiên cổ họng cô nghẹn lại, khóe mắt hơi cay. Không, không thể. Cô không được phép rơi nước mắt nữa. Suốt thời gian qua cô đã vì hắn mà quên mất thân phận của mình. Hãy nhớ cô là ai. Cô phải dừng lại trước khi quá muộn. Cô sẽ quay trở về với nơi mà cô đã bắt đầu, quay trở về với một huyền thoại mang tên cô.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Không Phải Fan Của Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Cô Và Hắn - Suy Nghĩ Trái Ngược

Sáng. Mặt trời rọi chiếu những ánh nắng lên vạn vật. Trùng Khánh sau một đêm yên giấc đã trở lại với sự ồn ào của nó.

Băng Di hé mắt tỉnh dậy, cô với lấy chiếc đồng hồ ở đầu giường. 6h sáng, cô đã quá quen thuộc với con số thời gian này. Mệt mỏi rời khỏi giường, cô vào phòng tắm làm vsen. Đứng 10' sau, cô bước ra với bộ đồng phục của trường. Trông cô cũng thật xinh đẹp. Đôi mắt sắc sảo càng tôn lên gương mặt thanh tú ấy. - Buổi sáng vui vẻ nhé!!!

Băng Di nói với con gấu bông mà như tự nói với chính mình. Mỗi ngày trôi qua đối với cô đều là một ngày dài đằng đẵng. Cô rất cần một sự bình yên trong tâm trí. Mong là ngày hôm nay mọi chuyện sẽ diễn ra thật tốt đẹp.

Băng Di đeo balo tới trường. Cô đã cố gắng không nhìn rồi mà ánh mắt cô vẫn hướng về nhà hắn. Trong vô thức, cô nhớ đến những lúc hắn cùng cô tới trường, trêu chọc cô. Trái tim cô hình như đang đi ngược lại với lý trí. Nó vẫn mong chờ, thấp thòm một điều gì đó, một tiếng của hắn chẳng hạn. Cô rất mâu thuẫn. Một bên là giới hạn do cô đặt ra, một bên là tiếng gọi xuất phát từ trái tim. Cô biết phải làm theo cái nào bây giờ, cả hai lựa chọn đều khiến cô phải giằng xé. Nhưng có lẽ cô sẽ chọn cách quên hắn. Sẽ chỉ đau một chút thôi rồi cô sẽ không phải dằn vặt nữa. Có phải cô đã quá ngây thơ rồi không, đau một chút ở đây là rất rất đau. Cô vẫn chưa biết một điều là tình cảm cô dành cho hắn đã quá lớn. Quên một người không phải dễ nhưng cô đã vội vàng phán xét rồi.

Đến lớp cô ném mạnh cái balo xuống bàn. Không phải cô cố ý làm thế nhưng chỉ khổ cho cái balo bị chủ nhân nó hành hạ. Nhìn hành động của cô ai cũng cảm thấy lạnh người. Nếu biết điều thì đừng nên động vào cô lúc này. Như Thiên Thư đường đường là em họ của hội trưởng mà cô còn không nể nang gì nữa là. Có vẻ trường Bát Trung sắp có một nữ hoàng mới rồi.

Băng Di nghe thấy mấy lời bàn tán về mình nhưng cũng chẳng hơi đâu mà quan tâm. Mặc kệ cho bọn họ nói gì thì nói, cô đi xuống căng tin kiếm cái gì ăn đã. Tại sáng nay cô quên mất không ăn sáng ở nhà nên định xuống đây mua tạm cốc sữa. (Hình như cái gì cô cũng quên được đúng không Băng Di)

Bước vào căng tin là một không khí vô cùng náo nhiệt đón chào cô. À, thực ra là đón chào hắn mới đúng. Hắn đang ở trong căng tin mà. Tiếng la hét của fan hắn cứ ầm ĩ hết cả lên. Họ thích hắn, hâm mộ hắn thì cũng nên có chừng mực chứ. Cứ la hét như vậy chỉ làm ảnh hưởng đến người xung quanh như

cô thôi.

Băng Di cố gắng không để ý tới hấn nhưng cô chẳng thể ngăn được lòng mình. Cô nhìn về phía hấn, ánh mắt chất chứa một vẻ buồn bã. Điều làm cô đau khổ nhất chính là vẻ dửng dưng của hấn. Hấn nhìn cô lạnh lùng, nhưng lại cười rất tươi với mấy fan girls. Cô thì có quyền gì mà thấy ghen chứ. Cô chẳng còn là gì của hấn nữa. Vậy mà cô cứ như một đứa ngốc, vẫn hi vọng vào một thứ hảo huyền. Bề ngoài nói là muốn quên nhưng từ sâu thẳm lại không muốn quên chút nào. Triệu Băng Di, cô mềm yếu quá rồi!

- Em muốn mua gì vậy?

Chị phục vụ ở căng tin thấy Băng Di cứ ngẩn người ra nên hỏi.

- À....cho em mua sữa ạ.

- Của em đây. Chị phục vụ đưa sữa cho cô.

Băng Di cầm lấy cốc sữa định đem ra bàn uống thì va phải Thiên Thư. Cốc sữa trên tay cô cũng vì thế mà đổ ra ngoài, làm thành một vết loang trên áo đồng phục. Thật là bực mình mà, cô ta định trả thù cô chuyện lần trước sao.

- Cậu đứng lại đó.

Băng Di quát lên. Cả căng tin quay lại nhìn cô khó hiểu.

- Cậu bảo tớ sao? Thiên Thư giả bộ ngây thơ.

- Đúng! Cậu làm đổ sữa lên áo người khác mà không định xin lỗi hả?

- Cậu nói gì tớ không hiểu!!!

Bốp.... Thiên Thư chưa nói hết câu đã chịu nguyên một cái tát trời giáng của Băng Di. Rõ ràng là cô ta chơi xấu cô mà còn muốn tỏ ra là mình vô tội. Cái tát này là rất nhẹ cho cô ta đấy. Có gan gây chuyện với cô thì cũng phải có gan chịu.

- Cậu??? Tớ đã nói tớ không làm đổ sữa lên áo cậu rồi mà! Cậu có cần quá đáng vậy không???

Thiên Thư rom róm nước mắt, cố tình biểu cảm đáng thương.

Băng Di nhìn cô ta mà khinh bỉ. Thì ra cô ta cũng giống Kim Nhật Hạ, giả tạo như nhau. Dùng thủ đoạn đáng thương để che mắt người khác, trò này của Thiên Thư xưa quá rồi.

- Quá đáng? Cậu đóng kịch giỏi đấy Thiên Thư.

- Cậu đừng nói vậy. Nếu người khác là tớ cũng phản ứng như vậy thôi, bị đổ oan thì phải nói chứ.

- À, tôi hiểu rồi. Ý cậu là tôi đổ oan cho cậu, vết loang trên áo tôi là do tôi tự đổ lên đúng không?

- Tớ không có ý đấy.

- Vậy thì sao???

Băng Di quát rõ to, cô đang cực kì bực mình mà. Làm mà không dám nhận. Cô không đủ kiên nhẫn để cãi lý với Thiên Thư đâu. Cô có một tính xấu đó là sẽ đối xử tệ với người khác khi tâm trạng không tốt. Xui xẻo cho Thiên Thư rồi.

- Tớ... tớ chỉ muốn nói là tớ không làm đổ sữa lên áo cậu.

Nghe xong câu đó, lửa giận trong người cô đã bốc lên ngàn ngút. Băng Di giơ tay định đánh Thiên Thư thì một giọng nói vang lên làm cô dừng lại. Giọng nói đó là của hấn:

- Cậu dừng lại mau Triệu Băng Di!!!

Hấn nói mà giống như quát lên với cô.

- Ảnh hưởng tới cậu à? Cô trả lời theo phản xạ.

- Tôi là hội phó đấy.

Hấn lạnh lùng trả lời. Hả?? Lúc này cô mới chợt nhớ ra hấn là hội phó. Mà cô vừa làm gì xong? Đánh nhau trước mặt một hội phó đầy quyền lực. Công nhận cô lớn thật.

Hấn kéo cô ra khỏi căng tin. Thiên Thư nhìn thấy cảnh này thì vui lắm. Bao nhiêu công sức cô ta bỏ ra để diễn màn kịch vừa rồi. Cô ta định nhìn rằng

chắc chắn Băng Di bị Tuấn Khải đưa lên gặp thầy quản sinh nhưng lại không phải vậy.

Hắn kéo tay cô ra sân sau trường rồi bỏ ra. Băng Di xoa xoa cổ tay. Cổ tay cô bị hắn nắm chặt tới mức đỏ hết lên. Cô thấy lòng mình lại rối bời. Đúng lúc cô quyết định quên hẳn thì hắn lại quan tâm tới cô. Thôi kệ đi, tùy cơ ứng biến vậy. Nhưng cô vẫn không thể để mình bị lung lay trước hắn.

- Cậu không đưa tôi đi gặp thầy quản sinh mà kéo tôi ra đây làm gì?

Băng Di nói trước.

- Gặp thầy quản sinh ? Hắn tỏ ra ngạc nhiên.

- Tôi vừa đánh Thiên Thư xong mà.

- Thì ra cậu biết rõ ý định của Thiên Thư?

Băng Di không nói gì, chỉ khẽ cười. Hắn hơi coi thường cô rồi. Đương nhiên là cô biết ý định của Thiên Thư rồi. Cô ta cố tình chọc tức cô để cô đánh cô ta. Rồi khi xem lại sự việc, cô là người đánh còn cô ta thì giả vờ vô tội nên cô sẽ là người chịu hết hậu quả. Nhà trường có qui định rất chặt trong mấy vụ bạo lực học đường cộng thêm việc Thiên Thư là em họ của hội trưởng nữa, kiểu gì cô chẳng bị đuổi học nếu đánh tiếp.

- Cậu biết mà vẫn đánh sao? Hắn thấy cô không trả lời nên hỏi tiếp.

- Tôi nghĩ tôi sợ bị đuổi học chắc?

- Tôi biết cậu sẽ nói vậy mà! Hắn giọng mỉa mai.

- Biết rồi thì hỏi cho vui à?

Băng Di quay người bỏ đi, vừa lẩm bẩm. Hắn chợt cười khi nghe thấy câu nói của cô. Ai nói hắn không còn thích cô nữa. Hắn đang bận rộn để chuẩn bị cho một việc vô cùng quan trọng. Ngày hôm nay chính là ngày mà hắn mong chờ nhất. Hắn thầm tưởng tượng trong đầu một khung cảnh thật lãng mạn.....

Bạn đang đọc truyện *Tôi Không Phải Fan Của Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Bảo Vệ Hay Làm Tồn Thương

Băng Di bình thần bước vào lớp. Cô còn quay lại nhìn Thiên Thư, ánh mắt coi thường. Cô ta nghĩ có thể thắng được Triệu Băng Di này sao? Áo tưởng quá rồi đấy. Nhưng dù sao cũng là nhờ hắn cả, hắn không đưa cô lên gặp thầy quản sinh. Hình như hắn đang có ý định gì đó thì phải....

Thiên Thư vô cùng tức giận khi thấy Băng Di vẫn rất vui vẻ. Chẳng lẽ Tuấn Khải không đưa Băng Di lên gặp thầy quản sinh? Rõ ràng khi này Tuấn Khải đã kéo cô ra ngoài mà. Bao nhiêu công sức cô ta bỏ ra diễn màn kịch đẩy thành công cốc sao?

Thiên Thư đầy ghen tức nhìn sang chỗ Băng Di. Đáp lại Thiên Thư là sự thách thức của Băng Di. Để xem cô ta tài giỏi đến mức nào để có thể hạ gục được cô. Bởi vì trong tim cô tồn tại một thứ mà con người đều phải sợ hãi. Một thứ đáng sợ vô cùng.

Cuối buổi học, khi cô chuẩn bị về thì hắn gọi cô lại. Giọng nói của hắn thật ảm áp, một cảm giác gì đó đang dần choán lấy trái tim cô. Nhưng cô vẫn giả như không nghe thấy, tiếp tục bước đi. Có lẽ là bởi vì cô sợ những điều hắn nói sẽ làm cô giao động. Cô sẽ không thay đổi quyết định của mình. Cô sẽ quên hẳn cho dù cô biết là rất đau.

- Cậu không nghe thấy tôi gọi sao?

Hắn có hơi bực, hỏi cô. Chợt ánh mắt hắn sững lại. Hắn không thấy cô đeo chiếc vòng cổ bốn lá nữa. Hắn tự hỏi cô đã làm gì với nó.

- Cậu gọi tôi à?

Băng Di giả như không biết hắn gọi mình thật.

- Ủ! Hắn đáp lại, thái độ hơi khác trước.

- Có chuyện gì à? Cô hỏi hắn.

- Bây giờ cậu đi với tôi được không?
- Đi đâu chứ???
- Đi đâu thì cậu không cần biết. Cậu có đi được không?
- Không. Tôi còn phải đến thăm anh Ân Thành.

Nghe xong câu trả lời của cô, khuôn mặt hắn thoáng một nét buồn, rồi pha chút tức giận. Băng Di biết mình vừa làm một việc vô cùng tàn nhẫn, không phải với hắn mà với chính bản thân cô. Là cô cố tình nói vậy, cố tình làm hắn giận mình. Cô còn đau khổ hơn hắn nhiều lần. Cô phải cố kìm nén mọi cảm xúc ở trong lòng. Nỗi đau này chỉ mình cô sẽ mang, cô không thể làm hắn tổn thương.

Băng Di không để ý tới hắn, bỏ đi. Hắn đứng im lặng nhìn cô cứ đi xa dần. Hắn muốn chạy đến giữ cô lại nhưng đôi chân hắn bỗng thật nặng. Cô không nhớ hôm nay là sinh nhật cô và cũng là ngày đầu tiên cô và hắn gặp nhau. Hắn đã chuẩn bị chu đáo cho ngày này, một ngày rất ý nghĩa với hắn. Nhưng cô lại không biết điều đó. Tối thăm Ân Thành và bỏ qua hắn, cô cũng không đeo chiếc vòng mà hắn tặng nữa. Cô đang vô ý hay cố tình làm hắn phải buồn vậy. Hắn đã kiệt sức rồi. Con đường dẫn tới trái tim cô quá dài, quá khó khăn. Trong lòng hắn như có một khối đá đè nặng. Đến bao giờ cô mới có thể hiểu hắn. Đến bao giờ cô mới lại hắn bằng cái tên Tiểu Khải quen thuộc ấy. Người con gái đó có cái gì mà làm hắn bị mê hoặc tới vậy. Tình cảm là một liều độc nhưng hắn sẽ uống vì nó do cô pha chế. Hắn cần cô, cô là người nắm giữ trái tim hắn. Vậy mà cứ hết lần này tới lần khác cô làm hắn đau nhói. Hắn biết buông tay hay là níu giữ cô lại bây giờ.

Cả cô và hắn, đều là muốn tốt cho nhau. Cô chịu đựng nỗi đau để bảo vệ hắn. Còn hắn lại chưa thể hiểu hết ý nghĩa những hành động của cô. Hai người cứ tự hành hạ bản thân bằng những suy nghĩ mơ hồ mà đã bỏ quên rất nhiều thứ.

Băng Di đến bệnh viện, cô chẳng biết mình có đúng khi làm những việc này không nữa. Cô tới phòng Ân Thành nằm, thật căng thẳng.

- Em tới hơi muộn đấy.

Cô bước vào và nghe thấy giọng nói của Ân Thành. Anh đã tỉnh dậy rồi. Có vẻ anh giận cô. Đúng rồi, anh đã cứu cô. Nhưng cô lại dằn quá nhiều suy nghĩ của mình về hắn.

- Em xin lỗi. Anh mới tỉnh dậy sao?
- Không. Anh tỉnh dậy từ hôm qua rồi.
- Tại em không biết.....

Nghe anh nói, cô thấy mình đã quá vô tâm với anh. Cô không dám nhìn thẳng vào anh, chỉ khẽ giải thích.

- Em đang thấy mình có lỗi đấy à? Không sao đâu. Anh phải cảm ơn em mới đúng!!! Ân Thành vừa nhìn cô cười vừa nói.
- Cảm ơn em sao? Cô ngạc nhiên.
- Ủ. Anh phải tỉnh dậy chứ, hôm nay là sinh nhật của người anh thích mà.

Băng Di chợt nhớ ra. Hôm nay là 18/9, là sinh nhật của cô nhưng cô lại quên mất.

- Tặng em này.

Ân Thành lấy ra một hộp quà đưa cho cô.

- Nhưng.....

- Nhưng sao? Hôm nay là sinh nhật em mà!

Băng Di cầm hộp quà mà cứ thấy thắc mắc trong lòng. Anh đã chuẩn bị cả quà cho cô nữa. Có điều gì hơi lạ ở đây.

Cô xem đồng hồ thấy đã muộn.

- Em phải về rồi. Tạm biệt anh nhé.

Băng Di đi về, nhưng hình như ánh mắt của anh vẫn dõi theo cô. Rồi khỏi bệnh viện, trong đầu cô lại ngổn ngang suy nghĩ. Ân Thành thực sự quá tốt với cô. Anh luôn ở bên cạnh cô, hiểu cô. Chỉ có điều cô vẫn sâu thẳm bên trong con người anh có nhiều cái rất kì lạ. Ánh mắt, nụ cười của anh đều có rất nhiều ý nghĩa. Đôi mắt lạnh lùng nhưng lại chứa nhiều ẩn ý. Anh là con người như thế nào? Đó vẫn là một bí mật.

Chương 27: Sinh Nhật Buồn

Những cột đèn điện được bật sáng. Trên bầu trời đêm dày đặc le lói những vì sao lấp lánh. Đường phố vẫn nhộn nhịp, ồn ào người qua lại. Băng Di thả bộ trên những con đường của Trùng Khánh về nhà. Hôm nay là sinh nhật cô. Phải, nhưng tại sao sinh nhật của mình cô lại thấy buồn vậy. Hân giữ cô ở lại có phải vì hân muốn làm điều gì cho cô không. Hân cũng biết hôm nay là sinh nhật cô. Hân có ý tốt mà cô lại không biết. Dù bản thân đã nói quên hân nhưng cô không thể thoát khỏi những suy nghĩ về hân. Nụ cười ấy, ánh mắt ấy đang dần xa cô. Cô cũng muốn níu giữ nó lại lắm chứ, nhưng không thể. Cô còn rất nhiều việc phải làm và cô không muốn làm liên lụy tới hân. Cứ để hân nghĩ cô là người vô tình, ghét cô còn tốt hơn là để hân biết sự thật. Sự cách trở giữa cô với hân chẳng khác gì giữa thiên thần với ác quỷ cả. Mà thiên thần với ác quỷ thì không bao giờ có thể hòa hợp. Hãy cứ để trái tim đau khổ đi, rồi cũng sẽ hết đau thôi. Cô sẽ không hối hận, không hối hận vì đã quên hân đâu.....

Băng Di bước đi từng bước thật chậm. Cuộc sống quá rộng lớn để thấu hiểu hết một con người nhỏ bé như cô. Một ngày có 24 giờ với cô là chưa đủ. Đáng lẽ phải có 25 giờ mới đúng. Một giờ cuối cùng sẽ là của riêng cô, để cô được nghỉ ngơi, thoải mái một chút. Là cô lạnh lùng, thờ ơ với mọi thứ hay là ngược lại đây. Cô cần một nơi để tựa vào nhưng bên cạnh cô chẳng còn nơi đó nữa rồi.

Một tên con trai đi ngược chiều với cô. Mái tóc màu vàng kim dễ nhận diện. Cảm giác ghê rợn bắt đầu lan tỏa khắp người cô. Lần này cô có thể nhìn rõ hân ta hơn. Khuôn mặt cân đối, nhưng sắc lạnh. Đôi mắt hân ta dường như vô hồn. Mùi hương tanh tưởi như mùi của máu xông thẳng vào mũi cô. Cô bỗng chạy thật nhanh lên phía trước. Mùi hương đó làm cô thấy khó chịu. Hai tay cô lạnh buốt, khuôn mặt tái đi. Không phải cô sợ hãi hân ta mà bởi vì mỗi lần ngửi thấy mùi hương đó, cái đêm kinh hoàng ấy lại ùa về trong kí ức của cô. Chưa lần nào cô thôi day dứt, ân hận cả. Chính vào đêm hôm đó cô đã mất đi người bạn duy nhất của mình.... Cô ngoái đầu nhìn lại thì thấy hân ta đã biến mất. Hân ta rốt cuộc là ai???

Chiếc xe oto màu đen sang trọng, đắt tiền dừng lại cạnh cô. Một người đàn ông cao to, mặc bộ vest cũng màu đen trong xe bước ra. Mặc cho cô hết sức ngạc nhiên, người đàn ông đó cúi người kính cẩn trước cô:

- Tiểu thư, chủ tịch muốn gặp cô.

Băng Di hiểu ra, mừng rỡ kêu lên:

- Ba tôi, ba tôi về đây sao?

- Vâng. Mời cô lên lên xe.

Băng Di lên xe, tâm trạng thật háo hức. Cô sắp được gặp lại ba. Thời gian qua cô nhớ ba nhiều lắm. Nhưng cô không dám xin phép mẹ về thăm ba vì sợ mẹ buồn. Hôm nay thì cô được gặp ba rồi. Ba về đây chắc vì hôm nay là sinh nhật cô.

- Tiểu thư, chúng ta đến nơi rồi.

Chiếc xe oto dừng lại ở trước một nhà hàng rộng lớn, sang trọng bậc nhất. Cô mở cửa xe bước ra. Vậy là cô sắp được gặp ba rồi. Cô đẩy cửa bước vào và hoàn toàn choáng ngợp. Dù đã được đi nhiều nơi nhưng cô chưa thấy nhà hàng nào đẹp như nhà hàng này, cái gì cũng sang trọng hết. Cô trầm nghĩ đúng là ba mình có khác, lúc nào cũng xa hoa như vậy.

- Triệu tiểu thư, mời cô đi lối này.

Người phục vụ nhà hàng dẫn cô tới phòng ba đã đặt sẵn. Cô hồi hộp khi sắp được nhìn thấy ba.

- Ba!

Cô reo lên hạnh phúc, ôm chầm lấy ba. Ba cô trông vẫn phong độ như ngày nào, nhưng hơi gầy đi một chút.

- Ba, hình như ba gầy đi đúng không?

Băng Di bắt đầu chuyển từ giai đoạn xúc động sang thái độ tra hỏi.

- Đầu có , con gái. Ta tăng cân ấy chứ.

- Ba nói dối. Rõ ràng là ba giảm cân mà.

- Hôm nay là sinh nhật con sao cứ nói sang chuyện của ta vậy? Ta có món quà cho con này.

Ba đưa cho cô một chiếc hộp nhỏ. Cô thắc mắc không biết ba tặng mình cái gì. Chẳng lẽ là nhẫn sao, chỉ có nhẫn mới vừa chiếc hộp nhỏ này thôi mà.

- Con không định mở quà ra sao? Ba nhắc cô.

Băng Di nghe lời ba, mở quà. Bên trong là một thẻ vàng và chìa khóa chiếc xe moto đắt tiền. Cô không ngờ ba lại tâm lý tới vậy. Khi còn ở Thượng Hải, cô cũng có một xe moto. Nhưng khi chuyển về đây thì chiếc xe đó đã bị bán đi. Hôm nay ba lại tặng cô chiếc xe khác, còn đắt tiền hơn rất nhiều so với chiếc xe trước. Ba thật hiểu ý cô.

- Ba à, con cảm ơn ba. Con yêu ba nhiều lắm ấy.

- Con biết cách nịnh ta từ bao giờ vậy Di Di ?

Ba nhìn cô, vui vẻ.

- Con nói thật mà. Nhưng ba này, chìa khóa xe ở đây thẻ xe ở đâu ạ?

Băng Di phát hiện ra một sự thật đau lòng với món quà của ba.

- Con yên tâm. Xe của con ta đã cho người mang về nhà mẹ con rồi.

BA trả lời.

- Tiểu Di, mẹ xin lỗi vì tới muộn.

Mẹ bước vào làm cô sững sờ. Ba ở đây, mẹ cũng ở đây. Ngày hôm nay là thực hay mơ vậy. Trước đây ba mẹ toàn tránh mặt nhau vậy mà hôm nay lại cùng tổ chức sinh nhật cô. Có phải hai người có ý định quay lại với nhau rồi không.

- Quà của con đây. Mẹ đưa quà cho cô.

Băng Di mở ra, là một chiếc áo do chính tay mẹ thiết kế. Cô quá thật rất hạnh phúc. Đây là sinh nhật đầu tiên của cô có cả ba và mẹ sau khi ba mẹ li thân.

- Hai người tặng quà cho con rồi. Bây giờ chúng ta cùng dùng bữa được không?

Băng Di đề nghị, cô cố tình làm vậy để ba mẹ có nhiều thời gian cạnh nhau hơn. Biết đâu sau sinh nhật cô, hai người lại quay lại với nhau.

- Mẹ có việc bận phải đi. Con ở lại với ba nhé.

Mẹ nói xong, vội vàng bỏ đi. Là mẹ nói dối, mẹ muốn tránh mặt ba. Cô biết rõ điều đó mà, chẳng khi nào mẹ chịu mở lòng với ba cả. Cô lại thấy buồn. Cô có mọi thứ mà người khác mơ ước, nhưng một ước mơ đơn giản là có một gia đình hạnh phúc thì cô lại không có. Tại sao vậy?

- Ta cũng có việc quan trọng phải về Thượng Hải gấp. Tạm biệt con gái nhé .

Câu nói của ba như đổ gáo nước lạnh vào người cô. Mẹ đi rồi, ba cũng đi. Rốt cuộc sinh nhật cô là giấc mộng đẹp hay ác mộng vậy.

- Con chào ba. Ba về đó nhớ phải giữ sức khỏe nhé. Con sẽ sớm về thăm ba.

Ba chỉ nhìn cô, cười hiền từ rồi ra ngoài. Thế đấy, bây giờ chỉ còn lại mình cô đơn độc trong căn phòng ăn sang trọng này. Cô còn tâm trạng đâu mà ăn với uống nữa. Cô chớp chớp đôi mắt đầy nước. Những giọt nước mắt cô đơn chảy xuống má cô. Lau nước mắt, cô cũng rời khỏi nhà hàng trong sự buồn bã nặng nề.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Không Phải Fan Của Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Khóc Thêm Lần Nữa

Băng Di lặng lẽ về nhà. Tâm trạng cô lúc này thật thảm hại. Ba mẹ, rồi hân cũng bỏ mặc cô. Cô cảm thấy mình đơn độc trong cuộc sống này.

Dừng lại trước cổng nhà, cô thấy một hộp quà được đặt ở đó. Cô mở ra, bên trong là một con gấu bông màu nâu nhạt. Cô đang cố đoán xem chủ nhân của món quà này là của ai thì điện thoại báo có tin nhắn. Cô lấy điện thoại ra đọc, là tin nhắn của hân: Chúc mừng sinh nhật. Tin nhắn chỉ vồn vện bốn chữ mà làm lòng cô đau nhói. Món quà này là của hân thì phải. Lúc chiều hân giữ cô lại chắc cũng vì hôm nay là sinh nhật cô, vì món quà này. Cô cứ đứng im trước cửa nhà, tay giữ chặt con gấu.

- Tiểu thư, cô về rồi mà còn không vào nhà sao?

Chị giúp việc nghe lời phu nhân ra xem Băng Di đã về chưa thì thấy cô đứng thẫn thờ ở ngoài cổng. Trông vẻ mặt cô thật buồn bã, chẳng có chuyển biến gì tốt. Từ mấy ngày hôm nay cô đã như vậy, lúc nào cũng trầm tư suy nghĩ chuyện gì đó. Tưởng hôm nay là sinh nhật cô thì phải vui hơn chứ nhỉ? Vậy mà....

Băng Di thấy chị giúp việc nói mình nên mới đi vào nhà. Mới bước chưa quá cổng cô đã bị chị giúp việc gọi giật lại:

- Tiểu thư, chiếc xe moto này đẹp quá lại đắt tiền nữa! Ba cô tặng sinh nhật cho cô hả? Công nhận là tiểu thư nhà giàu thích thật đó.

- Ừ!

Băng Di chẳng thèm nghe chị giúp việc nói, đáp lẹ rồi bỏ vào nhà, cũng chẳng để ý tới chiếc xe ba tặng ra sao.

Chị giúp việc ngơ ngác nhìn cô lảng lảng đi vào nhà. Quái lạ, hôm nay tân trạng còn tệ hơn hôm qua ấy chứ. Nghe nói cô thích moto lắm, nhưng sao hôm nay lại không để ý tới chiếc xe nhỉ? Mà hình như khi này cô còn cầm theo một hộp quà nữa. Hay là tại món quà đó nên cô như vậy? Haizzz, tiểu thư ơi là tiểu thư, tính khí cô sao cứ thất thường như vậy. Lúc vui lúc lại buồn, chẳng hiểu ra làm sao cả. Cứ như tôi đây này, lúc nào cũng vui vẻ có phải tốt hơn không? Chị giúp việc nghĩ thầm.

Băng Di vào nhà chào bà, chào mẹ rồi nhanh chóng lên phòng. Bà và mẹ nhìn cô như muốn nói gì đó nhưng lại thôi. Cô vào phòng, đóng chặt cửa lại. Vứt balo qua bàn học, cô lấy quần áo đi tắm. Dòng nước từ vòi sen chảy xuống gội sạch những bụi bặm trên người cô, đẩy bớt những suy nghĩ đeo bám lấy cô. Tắm xong, cô thấy người mình nhẹ nhõm hơn. Cứ để mặc cho mái tóc vừa gội xong còn ướt, cô lấy dây cột tóc lên. Vừa cột tóc, cô vừa thở dài một tiếng. Một giai điệu buồn bã nào đang vang lên trong đầu cô.

Cộc... cộc....

- Tiểu Di, mẹ vào được không?

Mẹ gõ cửa phòng cô.

- Mẹ vào đi.

Cô chạy ra mở cửa cho mẹ. Nhìn mẹ, cô cũng đoán được mẹ định nói chuyện gì với mình.

- Mẹ xin lỗi vì đã làm hỏng sinh nhật của con. Đáng ra mẹ nên ở lại.

Mẹ buồn bã nói với cô. Bà biết cô buồn vì bà đã nói dối để không ở lại dự sinh nhật với cô. Từ khi sinh ra cô đã là một đứa trẻ nhạy cảm, chuyện gì cũng có thể khiến cô suy nghĩ. Thật ra lí do bà không ở lại không phải vì khi đó có ba cô, mà vì.....Nhưng có lẽ cô đã hiểu lắm rồi.

- Mẹ đâu có lỗi gì, là do công việc của mẹ bận thôi. Con hiểu mà.

Cô nói nhưng lại nhìn ra chỗ khác, tránh ánh mắt của mẹ. Cô biết và cũng hiểu cảm giác của mẹ khi đó. Làm sao mẹ có thể thoải mái khi ăn cơm cùng ba được. Bởi vì mẹ đã không còn tình cảm gì với ba rồi.

- Vậy ngày mai chúng ta đi ra ngoài ăn được không? Mẹ biết một nhà hàng khá ngon đấy.

Mẹ đề nghị, chắc là bà muốn bù đắp cho sinh nhật của cô.

- Không cần đâu. Con ổn mà, mẹ đừng suy nghĩ về chuyện này nữa.

- Nhưng.... con không buồn chứ?

Mẹ lúc nào cũng vậy, cứ lo sợ làm cô buồn. Bà thương cô nhiều lắm. Sau khi li thân với ba cô, bà như đã kết hôn với công việc. Rồi khi cô về đây sống bà lại chẳng thể dành thời gian cho cô. Bà trách mình là một người mẹ không tốt, đến suy nghĩ của con gái mình mà cũng không hiểu. Thế nên, bây giờ ông trời đang trừng phạt bà. Bà đáng bị như vậy lắm. Nhưng bà không biết rằng chính cái suy nghĩ đấy đã cuốn bà càng ngày càng xa cô hơn.

- Con đã nói là không sao mà.

- Thôi được rồi. Con nghỉ đi, mẹ ra ngoài đây.

Giọng mẹ có vẻ buồn, bà đi ra ngoài. Bà khóc thì phải. Đột nhiên trong lòng cô trào lên một cảm xúc gì đó. Cô thương mẹ, yêu mẹ lắm. Cô muốn nhào tới ôm mẹ. Cô muốn cho bà biết tất cả những suy nghĩ của mình. Nhưng đôi chân cô cứ cứng đờ ra, đôi mắt đã ướt chỉ biết nhìn bóng dáng hiền hậu của mẹ đi xuống nhà. Cô chợt nhận ra mình đã quá vô tâm, quá ích kỉ. Từ lúc về đây cô chưa bao giờ trò chuyện thân mật với mẹ, chưa bao giờ quan tâm đến mẹ. Lúc nào cô cũng sống khép mình trong vỏ bọc ngoan ngoãn, bao nhiêu buồn vui gì cũng cố chịu đựng một mình, chẳng chịu nói với ai. Cô quên mất rằng bên cạnh mình còn một người mẹ sẵn sàng ai ủi, vỗ về cô khi cô buồn, sẵn sàng chia sẻ với cô khi cô vui. Triệu Băng Di, có phải cô sống lạnh lùng quá rồi không?

Băng Di mở cửa sổ, nhìn ra ngoài. Thứ mà cô nhìn thấy đầu tiên đó là nhà hắt. Có lẽ hôm nay hắt ở lại công ty. Lúc chiều cô không biết mà từ chối hắt. Chắc hẳn hắt cũng giận cô nhiều lắm. Tại sao lại vậy? Tại sao cô cứ nghĩ về hắt như vậy. Nếu không sớm quên hắt, cô sẽ không thể làm được việc gì, lại còn khiến hắt tổn thương nữa.

"Ta cầu xin người đấy, đừng nghĩ về hấn nữa được không? Hãy ngủ yên đi, hãy ngủ đi để ta có thể mỉm cười. Đừng làm ta đau nữa, đừng điều khiển ta bằng những suy nghĩ đầy gai đó nữa. Thứ ảo ảnh vô hình đó, tại sao cứ luẩn quẩn trong đầu ta. Làm ơn quên hấn đi, quên mau lên!"

Tâm trí và trái tim cô đối ngược với nhau. Một bên là sẽ quên còn một bên là không muốn quên. Là cô đã vội vàng phán xét, cô quá tự tin là sẽ quên được hấn. Trái tim có bao giờ chịu nghe lời lý trí đâu. Liệu có phải tình cảm của cô dành cho hấn quá lớn. Nếu sự thật là như vậy thì cô chỉ còn cách giết chết trái tim mình thôi..

Di tỷ.....di tỷ.....

Điện thoại cô báo có tin nhắn. Băng Di lấy điện thoại, tay run run mở tin nhắn. Cô sợ nếu đó là tin nhắn của hấn thì chắc cô sẽ không thể điều khiển được trái tim mình nữa. Nhưng không phải. Cô thấy bớt căng thẳng hơn, đọc tin nhắn. Nội dung của tin nhắn đó rất kì lạ: 18+3=21.

Nếu là người khác thì sẽ nghĩ đó là một tin nhắn vô dụng. Nhưng với cô, tin nhắn đó là một thông báo.

Vứt điện thoại qua giường ngủ, cô thở dài. Vậy là còn ba ngày nữa, ba ngày nữa thôi. Nhưng cô còn rất nhiều việc chưa làm mà, tại sao thời gian lại trôi nhanh như vậy?

Băng Di nhìn qua bàn học, cô chợt nhớ đến hộp quà của hấn. Cô lấy con gấu bông ra khỏi hộp quà và chăm chú nhìn. Càng nhìn, cô lại nhớ tới hấn nhiều hơn.

Rồi cảm xúc trong lòng dường như vỡ òa vì nhớ nhung, cô không thể kìm nén được nữa. Những giọt nước mắt đau đớn thi nhau lăn dài trên khuôn mặt thanh tú. Tâm trí cô lúc này tràn ngập hình ảnh của hấn, bên tai vang vọng những lời nói âm áp của hấn. Dù cô đã cố ngừng khóc, nhưng tại sao nước mắt cứ tuôn ra. Đó là những giọt nước mắt, những cảm xúc đã bị cô giấu đi. Ôm chặt con gấu bông vào lòng, cô mặc kệ cho những cảm xúc chỉ phớt mình. Thời gian đó sắp tới rồi, hãy để cô níu giữ những cảm xúc cuối cùng còn sót lại trước khi cô bị màn đêm cuốn đi mất.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Không Phải Fan Của Cậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Mệt Mỏi

Băng Di tỉnh dậy sau một đêm không mấy yên giấc. Cô nhanh chóng làm vsen rồi thay đồng phục đi học. Lúc xuống nhà, cô thấy mẹ đang tự tay chuẩn bị bữa sáng cho mình. Cô cứ đứng yên, nhìn mẹ tất bật làm hết cái này tới cái khác. Bữa ăn sáng nhìn thịnh soạn như thế chắc là bà phải dậy rất sớm để làm. Đêm qua cô thấy rất muộn bà mới đi ngủ, hôm nay lại dậy sớm để nấu ăn sáng cho cô. Có lẽ bà vẫn nghĩ cô giận bà nên cố gắng để bù đắp cho buổi sinh nhật không mấy vui vẻ kia. Đầu có chút, cô hiểu mà. Tại bà cứ nghĩ quá lên, sợ làm cô buồn. Bà cứ như vậy lại càng khiến cô thấy mình đáng trách hơn.

- Con đi học à? Phải ăn sáng đã chứ!

Mẹ quay người lại và bỗng nhìn thấy cô đã mặc đồng phục, đeo balo để đi học. Sáng nay bà đã chuẩn bị bữa sáng cho cô và còn làm cả đồ ăn để cô mang tới trường nữa. Bà thấy dạo này cô gầy đi rất nhiều, lại thêm việc lúc nào trông cô cũng buồn nữa. Nhất là tối hôm qua, khi nhìn hé vào phòng cô, bà thấy cô khóc một mình. Trong lòng bà xót xa, thương cô lắm nhưng bà không thể chạy đến ôm cô vào lòng mà an ủi. Bà biết cô ghét nhất là sự thương hại, dù cho người đó có là ai. Bà đoán cô khóc vì cô giận bà, vì bà không thể cho cô một gia đình hạnh phúc. Cả đêm qua bà gần như thức trắng. Bà đã suy nghĩ rất nhiều. Bà quyết định sẽ dành tất cả khoảng thời gian còn lại để ở bên cạnh cô.

- Đương nhiên rồi ạ. Mẹ nấu ngon như vậy không ăn thì tiếc lắm!

Băng Di vừa nói vừa cười.

- Con chưa ăn mà biết ngon rồi à?

- Thì nhìn cũng biết mà. Mẹ con nấu ăn là tuyệt nhất.

- Thôi, cô ăn rồi đi học đi cho tôi nhờ, không lại muộn đấy.

Mẹ mắng yêu cô.

Băng Di ngồi xuống bàn ăn, ăn sáng một cách ngon lành. Cảm giác thật hạnh phúc khi được ăn món ăn do chính tay mẹ chuẩn bị. Vẫn là món bánh mì kẹp mà cô vẫn thường ăn, nhưng mùi vị thơm ngon hơn nhiều. Không biết là do mẹ cô làm ngon hay là do nó có cả tình yêu thương của mẹ trong đó. Nhờ có mẹ mà có vẻ sáng nay tâm trạng cô có chút vui vẻ. Khởi đầu một ngày của cô thật ấm áp.

Mẹ không ăn, chỉ chăm chú nhìn cô. gương mặt xinh xắn, mái tóc dài để xõa quá vai. Nhưng điểm nhấn trên khuôn mặt cô lại chính là đôi mắt. Đôi mắt của cô luôn ẩn sâu một sự băng giá vô hình. Người ta thường nói đôi mắt là cửa sổ tâm hồn, nhìn vào mắt có thể hiểu được suy nghĩ của người khác. Nhưng với Băng Di thì quan niệm đó hoàn toàn sai. Nếu càng nhìn thật lâu vào mắt cô sẽ dễ dàng bị lạc trong cái thế giới lạnh giá do cô tạo ra. Nhưng chỉ từ sau vụ tai nạn cô mới vậy. Bà còn nhớ trước vụ tai nạn cô rất hay cười, nụ cười ấm áp, vui vẻ thật sự của một đứa trẻ đáng yêu. Ánh mắt tinh nghịch, sự nhí nhảnh ấy giờ đây không còn nữa. Khi đó ông trời không lấy mất Băng Di của bà, nhưng lại khiến cho cô thay đổi. Chưa lần nào bà thấy được nụ cười thật sự của cô. Dù cô vẫn hay cười nhưng đó đều là nụ cười gượng. Con người cô vốn sống lạnh lùng chứ không vui vẻ, hoạt bát như vẻ bề ngoài thường thấy.

Tính cách của cô quả nhiên giống với tính cách của bà khi còn trẻ. Trước đây bà cũng từng là một người làm những việc như cô đang làm bây giờ. Nhưng bà không muốn cô bước tiếp vào con đường của bà. Con đường đó bà đã từng đi và đã chịu rất nhiều đau khổ. Bà rất muốn ngăn cản cô lại nhưng bà biết cô sẽ không nghe lời dù bà có nói thế nào. Bởi vì trong trái tim của cô bây giờ đang tồn tại một ngọn lửa đầy thù hận. Cô sẽ không nghe lời bà mà bỏ dở cuộc chiến đáng sợ của thế giới bóng đêm tàn nhẫn đó đâu.....

Băng Di ăn xong, đứng lên, khoác lấy cái balo. Công nhận mẹ cô nấu ăn ngon thật. Cô muốn ăn thêm nữa nhưng bụng đã no căng. Khóe môi cô hé lên một nụ cười với mẹ như thay lời cảm ơn về bữa sáng, cô yêu mẹ biết bao.

- Con ăn xong rồi à? Sao không ăn thêm nữa?

- Con ăn no lắm lắm rồi, ăn thêm nữa là bội thực luôn đó. Với cả con cũng chưa muốn tăng cân đâu.

- Cô nhìn lại cô xem. Gầy như thế mà còn lười ăn.

- Thôi mà mẹ. Con còn phải đi học nữa. Tạm biệt mẹ yêu nha!!!!

Mẹ không nói gì, chỉ nhìn cô cười. Nếu lúc nào cô cũng tinh nghịch, đáng yêu như thế thì có phải tốt hơn không. Như vậy bà sẽ yên tâm hơn nhiều....

Băng Di chào mẹ, đeo balo đi học. Ra khỏi nhà, nụ cười của cô tắt hẳn. Cô lại trở lại với gương mặt vô cảm của mình. Nhưng nói cô vô cảm thì cũng không đúng lắm. Cũng chỉ tại cô đang cố che dấu những cảm xúc trong lòng dưới lớp băng lạnh lùng mà thôi.

Băng Di vừa bước qua cổng trường thì cũng đúng lúc vào giờ học. Cô vội vàng chạy thật nhanh tới lớp để kịp giờ học. Với tốc độ chạy kinh hồn của cô đủ khiến cho người khác phải nể sợ. Cái biên lớp thấp thoáng hiện ra trước mắt, cô lấy hết sức phi vào lớp trước khi thầy giáo tới.

Bịch.....

Băng Di tới chỗ ngồi, quăng cái balo lên bàn học. Cô ngồi xuống, thở dốc. Sút nữa thì muộn học. May mà cô sinh ra đã được cái tài là chạy nhanh chứ không thì tiêu đời rồi.

Hắn quay sang nhìn cô, tỏ vẻ quan tâm. Nhưng cô tránh ánh mắt ấy của hắn, nhìn ra hướng khác.

Vào giờ học, mấy tiết học trôi qua với cô thật buồn tẻ. Cô chẳng có hứng thú gì với buổi học hôm nay. Từ đầu buổi, cô chỉ chăm chú về mấy kí hiệu gì đó rất khó hiểu.

Còn hắn cứ thỉnh thoảng lại quay sang nhìn cô. Hắn thắc mắc tại sao cô lại không nghe giảng mà lại chăm chú về mấy kí hiệu linh tinh đó. Đôi lúc, khuôn mặt cô nhăn lại, tay nắm chặt cái bút như muốn bẻ gãy nó, trông cô rất đau đớn. Hắn trông cô như vậy mà cũng lo lắng theo.

Đến tiết lịch sử, cô không về nữa mà nằm gục xuống bàn học. Cô ngủ? Không phải. Chỉ là cô đang mệt mỏi. Trong đầu cô lúc này đan xen rất nhiều chuyện, chúng khiến cô đau đớn. Tiếng giảng bài của cô giáo dần nhỏ bên tai cô. Cô khép mắt lại rồi lại giật mình mở mắt ra. Cô muốn ngủ nhưng không thể. Con ác mộng đáng ghét đó cứ đeo bám lấy cô. Cảnh tượng kinh hoàng đó chẳng bao giờ chịu ngủ yên cả. Nỗi đau giằng xé trong người cô ngày càng mạnh mẽ hơn. Cô sinh ra đâu phải để chịu những nỗi đau đó. Vậy mà tại sao hết nỗi đau này đến nỗi đau khác thay nhau hành hạ cô. Vết thương cũ còn chưa lành thì lại thêm một vết thương mới. Cô sợ hãi, đau đớn lắm rồi. Cô muốn buông xuôi, muốn xóa hết tất cả nhưng cô không thể phản bội lời hứa của mình....

- Triệu Băng Di, em đứng dậy.

Cô giáo thấy Băng Di ngủ gục trong lớp nên vô cùng tức giận. Tuy lịch sử không phải môn học quan trọng nhưng cũng không thể ngủ gục trong giờ học như vậy. Hơn nữa với học sinh trường Bát Trung thì hành động đó là vô lễ với giáo viên.

Băng Di đứng dậy, khuôn mặt lộ rõ vẻ mệt mỏi. Cô chẳng hiểu cô giáo gọi cô đứng dậy để làm gì.

- Em ra ngoài, chạy 50 vòng sân cho tôi.

Cô giáo yêu cầu Băng Di.

- Chạy 50 vòng sân? Tại sao em phải làm thế?

Băng Di vẫn ngơ ngác.

- Em thật sự không biết lý do sao?

- Em đâu có làm gì sai. Chắc cô hiểu lầm chuyện gì rồi.

- Em ngủ trong giờ học mà còn dám nói là không mắc lỗi à? Ra ngoài chạy đủ 50 vòng sân cho tôi. Mau lên!

Cô giáo nhắc lại một lần nữa.

- Em không ngủ trong giờ.

Băng Di khẳng định với cô giáo.

- Em đang đùa với ai vậy? Mắt tôi chưa kém tới mức không phân biệt được em ngủ hay không ngủ trong giờ.

- Em nói là em không ngủ trong giờ học mà.

- Em? Em mắc lỗi mà còn không muốn nhận sao?

- Nếu lỗi đó là lỗi của em thì em sẽ nhận. Nhưng em không hề ngủ trong giờ.

- Được rồi. Em không muốn chạy 50 vòng nên mới không nhận đúng không? Vậy thì cuối buổi học em ở lại dọn vệ sinh lớp học cho tôi.

Cô giáo vẫn nghĩ Băng Di ngủ trong giờ nên cương quyết muốn phạt cô.

Băng Di chẳng muốn mình oan thêm, cô im lặng ngồi xuống. Cô không hề ngủ gật trong giờ học, nhưng có vẻ cô giáo đã hiểu lầm cô. Cuối buổi ở lại thì ở lại, cô cũng chẳng ngại gì mấy việc dọn vệ sinh lớp học. Dù sao như thế còn đỡ hơn là phải chạy 50 vòng cái sân trường rộng bằng cái quảng trường ấy. Với cô bây giờ mấy việc đó không quan trọng, cũng chẳng khiến cô tức giận. Tâm trí cô hoàn toàn dành cho một việc khác.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Không Phải Fan Của Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Ở Trước Cậu

Hết giờ học, cả lớp nhốn nháo, ủa ra ra khỏi lớp. Nửa ngày phải ngồi học trong cái không gian là bốn bức tường bao quanh, ai chẳng mong hết buổi học. Nên giờ tan học một cái là như ong vỡ tổ vậy. Khung cảnh ồn ào, ầm ĩ tiếng học sinh trò chuyện, cười đùa, trêu chọc lẫn nhau..

Băng Di cũng đâu phải trường hợp ngoại lệ, cô thấy tiếng chuông hết giờ vang lên là chỉ muốn đeo balo và rời khỏi lớp ngay và luôn. Cô vốn chẳng thích sự khuôn khổ, nề nếp, gò ép của trường học. Nhưng hôm nay, cô phải ở lại trường thêm một lúc nữa sau giờ học. Bởi vì cô bị phạt phải dọn vệ sinh lớp học. Lí do cô bị phạt cũng thật oan uổng và vô lí. Cô không hề ngủ gật trong giờ học mà cô giáo lại nói cô ngủ gật. Mà cũng lạ thật, dù bị phạt oan nhưng Băng Di cũng không thấy bức bối gì. Có lẽ là do cô quá mệt mỏi với mọi thứ rồi.

Thiên Thư biết Băng Di phải ở lại làm vệ sinh lớp học nên vui vẻ lắm. Nhìn thấy khuôn mặt chán nản của Băng Di mà cô ta thấy trong lòng sung sướng, hả hê. Tưởng là tiểu thư mà muốn làm gì thì làm sao. Cô ta sẽ không để Băng Di hơn cô ta đâu.

Thiên Thư quay sang nhìn Băng Di với nụ cười nhạo báng. Cô ta mở miệng nói một câu vu vơ ám chỉ.

- Hình như hôm nay lớp mình có người phải ở lại dọn vệ sinh lớp học thì phải.

Băng Di đang cất sách vở vào balo, nghe thấy câu nói của Thiên Thư thì đẩy mạnh balo xuống bàn. Cô liền quay lại phía Thiên Thư, nhưng vẫn giữ vẻ bình tĩnh:

- Cậu không cần phải nói mỉa mai tôi kiểu đó đâu.

- Cậu đừng hiểu lầm. Tôi đâu có ý nói cậu.

Thiên Thư ngây thơ, trong lòng chỉ muốn chọc tức Băng Di.

- Không nói tôi thì chắc là cậu tự nói cậu rồi nhỉ?

Băng Di thầm đoán được ý định của Thiên Thư. Cô quay ngược lại, chọc tức Thiên Thư.

- Cậu??? Thiên Thư cứng họng sau câu nói của Băng Di.

Băng Di không nói gì, nhìn bộ mặt tức tối của Thiên Thư mà cười thầm trong bụng. Đúng là gây ông đập lưng ông mà. Cô ta cứ cố gắng tìm cách gây sự với cô đi. Cuối cùng người chịu đựng cũng chỉ là cô ta thôi.

Thiên Thư bỏ về với bộ mặt ảm ức. Trong lớp bây giờ chỉ còn mình Băng Di. Cô không nghĩ ngợi gì thêm, bắt tay vào công việc dọn dẹp của mình. Bởi vì cô cũng muốn về sớm để mẹ và ngoại không phải lo lắng.

Cô chạy ra ngoài lấy nước và chổi lau để lau sàn lớp học. Một tay cô xách xô nước, một tay cô cầm chổi lau trông thật vất vả. Hình tượng tiểu thư trong cô đã hoàn toàn biến mất. Thay vào đó là một cô học trung cao trung chăm chỉ.

Băng Di vào lớp, đặt xô nước và cái chổi xuống. Cô đưa tay lau những giọt mồ hôi trên trán. Xắn tay áo áo đồng phục lên, cô cầm chổi và lau.

Đúng lúc đó, hần cũng bước vào, lau bảng giúp cô. Nhìn thấy hần định giúp mình, cô bỏ cái chổi lau xuống, chạy lại chỗ hần giật miếng lau bảng từ tay hần.

- Tôi không cần cậu giúp.

Băng Di nhìn hần, thẳng thừng từ chối sự giúp đỡ chân thành của hần.

- Tại sao cậu lại như vậy?

Hần thoáng chút ngạc nhiên về hành động của cô rồi buồn bã hỏi cô.

- Như vậy là sao? Tôi làm chuyện gì không đúng với cậu à?

Băng Di vẫn giữ thái độ lạnh nhạt với hần nhưng thực ra đang có sự giằng xé trong tâm hồn cô.

- Tôi cảm giác cậu đang muốn đẩy tôi ra xa cậu.

Hần nói với cô, đôi mắt của hần xoắn chặt lấy cô.

- Cảm giác cũng chỉ là cảm giác thôi. Cậu đi ra chỗ khác đi để tôi dọn vệ sinh lớp.

- Để tôi giúp cậu. Như thế nhanh hơn.

- Tôi không cần. Cô gạt lên với hần.

Hần im lặng đi ra ngoài, đã buồn lại càng buồn thêm. Dù hần biết cô giữ khoảng cách với hần là có lý do nhưng hần vẫn thấy giận cô. Liệu bao giờ cô mới có thể hiểu tình cảm của hần dành cho cô đây. Chẳng lẽ hần đã sai khi chờ đợi cô suốt thời gian qua.

Băng Di tiếp tục với công việc dọn vệ sinh lớp học của mình. Cô lau đi lau lại sàn lớp học rất nhiều lần để chắc chắn là nó đã sạch. Lau xong, cô nhìn lại sàn lớp học đã sạch bóng và thờ phào nhẹ nhõm:

- Cuối cùng cũng lau xong rồi!

Băng Di dọn lớp xong, cô lấy balo đi về. Ra đến cửa lớp, cô thấy hần vẫn chưa về. Hần đứng đó, đôi mắt vốn đào hoa giờ ẩn chứa đầy nỗi buồn. Cô chợt hiểu ra mình chính là nguyên nhân khiến hần như vậy.

- Cậu chưa về à?

Băng Di hỏi hần.

- Chưa. Tôi còn đợi anh quản lý tới đón. Chắc hôm nay anh ấy tới muộn rồi.

Hần trả lời cô nhưng ánh mắt nhìn rất xa xăm.

- Vậy à?

- Ừ. Hần rời mắt khỏi không trung, nhẹ nhàng trả lời cô.

- Cho tôi xin lỗi. Băng Di ngượng ngùng.

- Cậu có lỗi gì đâu. Hần khó hiểu nhìn cô.

- Xin lỗi vì khi nãy tôi đã tức giận vô cớ với cậu.

- Ngốc, cậu nghĩ tôi trẻ con thế à? Hần phì cười bởi lý do của cô.

- Ngốc? Cậu nghĩ cậu thông minh hơn tôi sao mà dám nói tôi ngốc? Băng Di giận dữ hắt.

- Đừng làm vẻ mặt đó. Tôi không giận cậu đâu.

Hắn trở về vẻ nghiêm túc của một sói ca.

Băng Di ngờ ngác nhìn hắn, khuôn mặt biến chuyển rất dễ thương. Có thể cô là người mạnh mẽ, không bao giờ để tình cảm chi phối. Nhưng cứ mỗi lần ở trước hắn mọi nguyên tắc cô đặt ra với bản thân đều vô hiệu. Ngay cả trong hoàn cảnh lần này.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Không Phải Fan Của Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Một Chút Hạnh Phúc

Băng Di mở điện thoại xem giờ, đã hơn 4h chiều rồi sao. Tan học từ lúc 3h mà bây giờ đã hơn 4h rồi, vậy là cô đã ở lại trường hơn một tiếng đồng hồ. Nếu không về sớm chắc bà và mẹ lại cuống lên lo lắng cho cô.

Băng Di cắt điện thoại, quay sang nhìn hắn lần nữa. Đôi mắt hắn vẫn nhìn rất xa trong không trung. Đứng gần hắn như vậy khiến cô thấy hắn có nét đẹp thật hoàn hảo. Hay tại trong lòng cô có tình cảm đặc biệt đối với hắn mà cô thấy hắn rất xứng với cái danh Nam thần.

Hắn đột nhiên quay sang nhìn cô làm cô bối rối. Băng Di vội quay mặt đi che giấu sự ngại ngùng. Hắn cười nhẹ, hỏi cô:

- Tôi đẹp trai lắm đúng không?

- Ừ. Nhưng tôi thấy Thiên Tỉ đẹp trai hơn.

Băng Di nửa khen nửa chê.

- Cậu nói thật hả? Hắn giả vờ sùng sốt.

Băng Di nhìn hắn mà bật cười, rồi cô lấy lại vẻ mặt nghiêm túc:

- Tôi không có hứng nói đùa.

- Vậy mà tôi tưởng tôi đẹp trai nhất rồi chứ!

- Đừng có tưởng.

Băng Di vênh mặt lên thì gặp phải khuôn mặt hắn đang ghé sát cô. Tự nhiên cô thấy tim mình đập nhanh hơn, cảm giác hồi hộp ấy sống lại trong lòng cô.

- Có người đỏ mặt rồi kia. Hắn nhìn cô rồi trêu chọc.

- Thì...thì sao? Tôi...tôi...tôi đỏ mặt thì liên quan tới nhà cậu à? Băng Di cố chữa ngượng.

- Không liên quan tới nhà tôi nhưng liên quan tới tôi.

Hắn trêu chọc thêm

- Cậu??? Tôi về đây, không nói chuyện với cậu nữa.

Cô không nói được thêm gì nên tìm đường rút lui.

Chẳng đợi hắn kịp phản ứng gì, cô đi thẳng ra cổng trường. Hắn vội đuổi theo, giữ cô lại:

- Này, cậu định về đây à?

- Thế cậu nghĩ tôi định làm gì? Cô hỏi hắn.

- Cái đó thì làm sao tôi biết được. Mà tôi muốn đưa cho cậu thứ này.

- Thứ gì? Cô ngạc nhiên nhìn hắn.

Hắn mở balo lấy ra một tấm vé đưa cho cô:

- Đây.

Băng Di cầm tấm vé xem qua xem lại rồi hỏi hắn:

- Vé tới buổi sinh nhật của cậu? Sắp đến sinh nhật cậu rồi à?
- Cậu đừng bảo cậu không nhớ sinh nhật tôi là bao nhiêu nhé. Hắn tức tối.
- Là ngày mai à? Băng Di thấy hắn tức rồi nên cố tình chọc thêm, ai bảo khi nãy hắn trêu tức cô.
- Triệu Băng Di, cậu nghe cho rõ đây. Sinh nhật tôi là ngày 21-9. Hắn gần như là hét lên với cô.
- Vương Tuấn Khải, cậu đừng có hét lên với tôi như thế. Sinh nhật cậu thì đi hỏi mấy fangirl của cậu ấy, hỏi gì tôi hả?

Băng Di cũng không phải dạng vừa, hét lại với hắn.

- Tiểu Khải à, về thôi.

Cô và hắn đang rất gay cấn thì sự xuất hiện của anh quản lý đã phá tan tất cả. Hắn nhìn ra phía anh quản lý rồi quay lại nhìn cô:

- Nhớ tới đó.

Đội hắn lên xe xong, anh quản lý lái xe rời đi. Băng Di cũng đi về trên con đường quen thuộc. Lúc này, cô mới thoát khỏi những cảm xúc rung động của bản thân. Cô đã nói sẽ quên hắn mà cô vừa làm cái gì vậy. Những cảm xúc ấy tại sao vẫn chưa rời khỏi cô. Chẳng lẽ hắn lại chiếm vị trí quan trọng trong lòng cô tới vậy. Cuối cùng thì cô mới nhận ra một điều. Thử tình cảm ấy chỉ là bị che giấu đi chứ không hề bị xóa nhòa. Cô có thể dành tình cảm cho hắn, nhớ hắn nhưng chẳng thể quên được hắn.

Dù vậy, cô cũng chỉ biết chấp nhận điều đó một cách đau đớn thôi. Sắp tới ngày đó rồi, nếu cô không tự biết cách điều chỉnh tình cảm của mình thì cái giá cô phải trả là rất đắt. Bản thân cô thì còn có thể vượt qua, nhưng còn hắn thì sao. Cô sẽ làm liên lụy đến cuộc sống của hắn. Liệu bọn chúng có bỏ qua cho hắn khi biết hắn chính là điểm yếu của cô không. Không, cô sẽ không thể hủy hoại cuộc sống bình yên của hắn. Bằng mọi cách cô sẽ quên được hắn. Đó là cách duy nhất để cô bảo vệ hắn.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Không Phải Fan Của Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Gặp Lại

Hoàng hôn buông xuống nhanh hơn cô tưởng. Mặt trời lặn dần về phía chân trời, để lại trên bầu trời là những vệt màu đỏ lạ thường. Gọi là lạ thường vì trông bầu trời bây giờ chỉ trải dài một sắc đỏ, đỏ gắt khiến người ta nhìn mà có linh cảm xấu. Cô đã từng nghe bà ngoại nói nếu trời có màu đỏ tức là sẽ có điều cực kỳ xấu, đáng sợ sẽ xảy ra. Tự nhiên cô rung mình khi nhìn sắc trời và nghĩ tới lời nói của bà. Cô cố gắng quên đi điều đó, bước thật nhanh về nhà.

Băng Di rẽ vào con đường dẫn về nhà mình. Từ xa cô bỗng nhìn thấy chiếc xe ô tô màu đen dừng lại bên vệ đường. Từ trong xe một người con gái bị đẩy ra ngoài, trông cô ta như cái xác không hồn. Rồi chiếc xe ô tô nhanh chóng phóng đi, để lại cô gái đó nằm tựa người bất tỉnh vào chiếc cột điện.

Nhìn cảnh đó, một cảm giác lạ xâm chiếm lấy cô. Tim cô đập nhanh, các dây thần kinh như căng ra. Hiện tại và kí ức của cô lẫn lộn vào với nhau. Khung cảnh này quá giống với cảnh tượng hôm đó. Cô gái đó liệu có phải Triều Anh của ngày xưa không?

Băng Di chạy đến chỗ cột đèn. Cô cầm vào vai cô gái kia, lắc mạnh:

- Này. Tỉnh lại đi. Tỉnh lại đi.

Cô gái đó dần mở mắt ra. Máu từ trên trán cô ta chảy xuống. Đôi môi cô ta cũng thấm máu.

Băng Di thấy cô ta tỉnh dậy nên vui mừng, liền hỏi:

- Cô bị làm sao vậy? Tôi đưa cô đi bệnh viện nhé.

Cô ta khẽ lắc đầu, tỏ ý không muốn. Rồi cô ta cố lấy chiếc điện thoại từ trong túi chiếc áo khoác cô ta đang mặc ra, đưa cho cô, nói ngắt quãng:

- Làm...on.... làm...on... giúp...giúp... tôi...

Băng Di vẫn chưa hiểu ý định của cô ta nên hỏi lại:

- Cô muốn tôi giúp cô làm gì?

Cô ta xiết chặt lấy tay của Băng Di, gắng hết sức nói:

- Giúp...tôi...trả...thù.

- Trả thù? Trả thù ai mới được?

Băng Di ngạc nhiên hỏi. Nhưng tay cô gái đó đã dần buông lỏng tay cô ra, cô ta lại rơi vào trạng thái bất tỉnh. Cô cầm lấy chiếc điện thoại của cô ta, vẫn cố sức lay cô ta dậy:

- Này. Này. Tỉnh lại đi.

Đáp lại cô vẫn chỉ là sự im lặng, không chút phản ứng.

Băng Di đặt cô ta nằm xuống vệ đường. Lúc này cô mới để ý đến bàn tay của mình đã dính đầy máu của cô ta, vết máu còn loang lên tay áo đồng phục.

"Chẳng lẽ?" Một ý nghĩ vụt nhanh qua đầu cô. Băng Di lật phía sau lưng cô ta lên. Máu ở phía vai cô ta chảy ra nhiều, thấm hết ra chiếc áo cô ta mặc, bám lên cả vệ đường.

Băng Di nắm chặt hai tay lại, cô lấy lại sự bình tĩnh. Cô xem lại vết thương ở bả vai cô ta, nó giống như là có người dùng kiếm chém vào vậy. Và cô chắc chắn rằng người thực hiện việc này không ai khác chính là bọn chúng. Chỉ có bọn chúng mới dùng thủ đoạn ra tay ác độc như thế.

Trước đây, bọn chúng đã dùng chính cách này để hại người bạn duy nhất của cô. Bây giờ cách đó lại được lặp lại. Cô sẽ không để bọn chúng đắc ý đâu. Chỉ hai ngày nữa thôi, bọn chúng sẽ phải khiếp sợ bởi sự quay lại của một huyền thoại.

Băng Di đỡ cô ta dậy. Cô định đưa cô ta tới bệnh viện.

Nhưng đúng khi đó, cô nghe thấy tiếng động cơ xe đang ngày một gần hơn. Bọn chúng quay lại sao? Nếu bọn chúng nhìn thấy cô thì nguy rồi. Bây giờ có chạy thì cũng không kịp nữa, chúng đang ở rất gần cô. Mà kêu cứu cũng không được, bọn chúng vẫn sẽ lần ra tung tích của cô cho dù cô chạy thoát. Vậy thì đành phải đối diện với bọn chúng thôi. Bởi vì cô là Regina - học trò của Death cơ mà.

- Regina.

Một giọng nam khá trầm vang lên ở ngang cạnh cô.

Băng Di đứng lên, quay người lại. Trước mặt cô là Kin - bang phó của Black, cũng là một trong những học trò giỏi nhất của Death. Theo sau anh ta là mấy người nữa, họ là đàn em của Black.

Kin nhìn đôi bàn tay dính đầy máu của cô , rồi nhìn xuống người con gái cũng bê bết máu nằm gục xuống vệ đường.

Thấy ánh mắt đầy nghi ngờ của Kin, Băng Di vội vàng thanh minh:

- Anh đừng có nghĩ linh tinh. Tôi không làm việc đó đâu.

- Tôi biết mà. Kin trả lời.

- Vậy anh giúp tôi đưa cô ấy tới bệnh viện đi.

- Tại sao tôi phải làm vậy? Kin lạnh lùng hỏi cô.

- Này Kin, anh định thấy chết mà không cứu đấy à?

- Cô không nhận ra sao? Cô ta là người của bọn chúng đấy.

- Sao? Băng Di ngạc nhiên.

- Cô ta là Lý Gia Ninh, hay có tên khác là Rose. Một nhân vật rất quan trọng trong tổ chức của bọn chúng.

Kin vừa nói vừa đưa cho cô tấm ảnh chân dung của cô ta.

Băng Di cầm tấm ảnh xem qua rồi lại hỏi Kin:

- Quan trọng? Nhưng người khiến cô ta ra nông nỗi này chính là bọn chúng mà.
- Cô ta biết quá nhiều bí mật nên bị bọn chúng trừ khử thôi. Kín nói đơn giản cho Băng Di hiểu.
- Nhưng tôi muốn cứu cô ta.

Băng Di không chịu từ bỏ quyết định của mình, cương quyết muốn cứu cô ta. Vì cô còn nhiều việc muốn hỏi.

- Cô điên à? Kín quát lên với cô.
- Phải. Tôi điên đó. Tôi sẽ tự đưa cô ta tới bệnh viện.

Băng Di đỡ cô ta dậy, định gọi xe cấp cứu. Cô nhất định phải cứu sống cô ta.

- Tôi nói là không được. Kín giữ Băng Di lại.
- Anh nghĩ tôi sẽ nghe lời anh sao?

Lời nói của Băng Di chẳng khác gì cô đang thách thức Kín. Một khi cô đã quyết tâm làm việc gì thì không có ai, không sự ngăn cản nào làm lay chuyển được cô.

Kín nhìn cô, ánh mắt đầy tức giận. Tính cách của Băng Di vẫn như vậy, không thay đổi một chút nào. Cô vẫn cứ ương bướng, tự quyết định mọi chuyện.

Nhìn Kín và Băng Di bất đồng tới mức căng thẳng mà mấy tên đàn em ở đó không ai dám can ngăn. Đương nhiên là không dám rồi, hai người đó đều là học trò giỏi nhất của Death, là người nắm trong tay quyền hạn của Black. Có khi can ngăn họ không được lại khiến họ tức giận hơn. Mà họ mà tức lên thì kiểu gì cũng được tặng một chữ TỬ. Biết thế nên làm gì có ai dám lên tiếng can ngăn hai con người kia.

- Tôi sẽ giúp cô.

Kín lên tiếng trước. Cuối cùng anh ta vẫn phải chịu thua trước sự cương quyết của Băng Di.

- Anh nói câu đấy sớm có phải tốt hơn không. Chúng ta đỡ phải căng thẳng. Băng Di bỗng chuyển giọng đùa cợt.
- Nhưng với một điều kiện. Trái với cô, Kín vẫn nghiêm túc.
- Điều kiện gì? Anh nói đi.
- Hậu quả của việc này, cô phải tự gánh chịu một mình đấy.
- Cái đó thì anh khỏi lo. Tôi sẽ không làm ảnh hưởng tới anh đâu.

Chẳng đợi Băng Di nói xong, Kín đã yêu cầu:

- Giúp tôi đỡ cô ta lên xe.

Băng Di vừa đỡ Rose lên xe mô tô của Kín, vừa lẩm bẩm:

- Anh lẩm điều thật đấy.

Xong xuôi, Băng Di định đi về thì Kín giữ lại. Anh ta nhìn bộ đồng phục trường dính đầy máu của Băng Di, rồi hỏi:

- Cô định về nhà với bộ đồng dạng này sao? Mẹ cô sẽ lo lắng lắm đấy.
- Khỏi cần anh lo. Tôi có áo khoác trong balo rồi. Mặc vào là che được vết máu thôi.
- Cô cũng chuẩn bị chu đáo ghê nhỉ?
- Nếu anh muốn khen thì nói cho từ tế chút, không thì dễ hiểu lắm lắm.
- Được rồi. Đừng quên lời hẹn nhé. Tôi đi đây.

Kín nói xong thì phóng xe mô tô đi thẳng. Mấy chiếc mô tô của bọn đàn em cũng lao theo. Tiếng động cơ xe xa dần rồi mất hẳn.

Còn lại một mình, Băng Di mở balo lấy áo khoác ra, khoác tạm để che đi vết máu trên áo đồng phục. Rồi cô đi về, trong lòng mơ hồ những cảm xúc lẫn lộn đan xen.

Chương 33: Rốt Cuộc Vẫn Phải Quên

Sáng hôm sau, Băng Di tỉnh dậy trong tiếng đồng hồ kêu inh ỏi. Việc đầu tiên cô làm là mở điện thoại ra xem hôm nay là ngày bao nhiêu.

Chủ nhật, ngày 20-9.

Băng Di nhìn vào màn hình điện thoại rồi cười nhẹ, một nụ cười đau đớn. Vậy là chỉ còn một ngày nữa thôi, cô sẽ thật sự phải quên hẳn. Quên đi người mà cô đã dành rất nhiều tình cảm. Biết là rất khó nhưng đâu còn lựa chọn nào khác. Dù sẽ đau đớn, dù sẽ để lại vết thương thì cô vẫn phải tự mình vượt qua thôi. Với hẳn, cô đâu quan trọng tới mức hẳn không thể quên cô. Hẳn là Nam thần mà, rồi sau này sẽ có người con gái khác ở bên cạnh hẳn. Hẳn sẽ lại vui vẻ, sẽ nhanh chóng quên đi cô. Còn cô, cũng sẽ xóa bỏ được tình cảm với hẳn. Trên đời này đâu có gì thứ gọi là mãi mãi. Có cố gắng nắm giữ thì cũng vẫn đánh mất thôi. Tình cảm chẳng có ý nghĩa gì khi mà hoàn cảnh không cho phép. Cuộc sống của cô rốt cuộc vẫn là cuộc sống cô đơn. Nơi tràn ngập ánh sáng, tình yêu thương, hạnh phúc ấy không có chỗ dành cho Triệu Băng Di cô.

Băng Di nhìn quanh căn phòng của mình, rồi dừng mắt ở bàn học. Trên bàn, con gấu bông mà hẳn tặng được đặt cạnh con gấu bông hôm cô tìm thấy ở nhà kho. Cô luôn có cảm hai con gấu đó là một, cho dù hình dáng của chúng lại khác nhau. Khi ôm một trong hai con gấu đó, cô luôn có một cảm giác rất lạ, cảm giác đó giống với cảm giác khi cô ở bên cạnh hẳn...

Nghĩ tới hẳn, cô thấy bỗng đau nhói ở lồng ngực. Đến đây là phải bắt buộc dừng lại rồi. Nụ cười của hẳn, ánh mắt quen thuộc ấy sẽ chẳng còn dành cho cô nữa. Kể từ bây giờ, hẳn sẽ hoàn toàn biến mất khỏi cuộc đời của cô. Cái tên Vương Tuấn Khải đó sẽ chỉ còn lại trong kí ức. Dù còn nuối tiếc một quá khứ đẹp thì vẫn phải cố quên để bước tiếp, để làm những việc cần phải làm. Hẳn có quan trọng đến mấy thì cũng không thể sánh với lời hứa đó được. Chừng nào cô chưa hoàn thành lời hứa đó thì không một tình cảm nào khác được phép xen vào.

Di tỷ.... di tỷ.....

Băng Di thấy có tin nhắn nên mở ra xem. From: Mộc Miên:

" Sáng nay cậu có rảnh không? Đi chơi với tớ nhé!!! "

Băng Di đọc tin nhắn rồi trả lời lại ngay, không cần suy nghĩ:

" Ok. "

Form Mộc Miên: " Tớ qua gọi cậu nhé. Chuẩn bị đi. "

Form Băng Di: " Ok baby. *icon nháy mắt*"

Rồi cô khóa máy, đi vào phòng tắm làm VSCN. Chẳng biết là Mộc Miên định rủ cô đi chơi ở đâu nữa nhưng Băng Di vẫn đồng ý đi. Đơn giản vì cô nghĩ khi đi chơi, cô có thể thấy mình nhẹ nhõm, vui vẻ hơn, có thể dễ dàng đánh lừa được dòng cảm xúc của bản thân.

Nhìn vào trong gương, Băng Di thở dài, nhưng rồi lại cố gượng cười. Cô thầm nhủ bản thân: " Không sao đâu, mọi chuyện sẽ sớm ổn thôi."

VSCN xong, Băng Di mở tủ quần áo chọn đồ. Vì style của cô là style bụi nên cô chọn áo phông màu xanh dương kết hợp với quần jean bó màu đen hơi rách, kèm theo là balo cũng có màu đen. Đôi giày thể thao cao cổ có màu đen trắng. Cô cột tóc cao lên cho đỡ vướng bận khi đi chơi.

Nhất định ngày hôm nay của cô phải thật vui vẻ để rồi ngày mai, những giọt lệ sẽ chẳng còn cơ hội rơi trên khuôn mặt cô nữa. Cô sẽ cất giấu những kí ức đẹp của cô với hẳn vào thật sâu trong tâm trí, để sớm có thể quên được hẳn. Rốt cuộc, trải qua bao nhiêu chuyện hẳn với cô vẫn chỉ là hai người khác biệt.

- Di!!!

Tiếng hét "long trời lở đất" của Mộc Miên cắt ngang dòng suy nghĩ của Băng. Chẳng hiểu nàng này xông vào đây bằng cách nào nữa?

Băng Di: *giật mình*, *đơ toàn tập*

- Cậu làm sao thế? Tự nhiên ngơ ngác như vậy là sao? Mộc Miên hồn nhiên hỏi Băng Di.

- Cậu... vừa.... h....hết....đấy...à? Băng Di chưa hết choáng.

- Ủ. Có vấn đề gì à?

Băng Di:*nuốt nước bọt*: Giọng hét của cậu giết người được đấy?

Mộc Miên xì một hơi rõ dài, rồi lên giọng:

- Tớ học tập cậu mà. Chơi với cậu lâu quá nên tớ bị nhiễm luôn chất giọng "opera cao vút" của cậu đó.
- Tớ mà như thế á? Cậu đừng ngậm máu phun người.
- Người làm sai thường không biết mình làm sai đâu Băng Di. Mộc Miên cười khinh, đưa ra triết lý .
- Thế thì chắc người làm đúng mắc bệnh ảo tưởng nặng rồi. Băng Di nhanh miệng cướp lời Mộc Miên.

Mộc Miên: * cứng họng* vì cậu nói quá chỉ là vô đối của Băng Di.

- Sao? Không cãi được nữa rồi ý gì?

Băng Di vênh mặt.

Mộc Miên: * sắc mặt chuyển sang màu đen, lườm Băng Di cháy mắt*

Băng Di thấy thế thì hoảng, chịu thua Mộc Miên ngay và luôn.

- Thôi, thôi. Tớ chịu thua cậu rồi . Đừng lấy vẻ mặt đó ra dọa tớ nữa.
- Cậu biết thế là tốt đấy.
- Hi hi. Cậu quá khen!

Băng Di cười làm bộ dễ thương nên Mộc Miên muốn giận cũng không giận nổi.

- Cậu có định đi không thì bảo? Mộc Miên cố ra vẻ nghiêm túc, giục Băng Di.
- Ồ. Đi.

Băng Di và Mộc Miên đi bộ ra trạm xe buýt gần đó. Hai người im lặng ngồi đợi xe buýt, mỗi người có một suy nghĩ riêng...

Lên xe buýt, Băng Di chỉ chăm chú chơi game trên điện thoại. Thỉnh thoảng cô có rời mắt nhìn xung quanh rồi lại chơi tiếp.

Mộc Miên ngồi bên cạnh, thấy Băng Di cắm mắt vào màn hình điện thoại thì ngao ngán. Con gái gì đâu mà nghiện game không khác gì mấy đứa con trai. Lúc nào cũng ôm lấy cái laptop với cái điện thoại.

Mới nhìn game mà Băng Di chơi có một lúc mà Mộc Miên đã thấy mỏi mắt. Cô nhìn ra bên ngoài qua cửa kính xe buýt. Trên đường phố treo rất nhiều những tấm poster chúc mừng sinh nhật Tuấn Khải. Mộc Miên nghĩ gì đó rồi quay sang nói với Băng Di:

- Sắp đến sinh nhật Tuấn Khải rồi đó Băng Di à.
- Tớ biết. Băng Di nói nhưng vẫn đang cày game.
- Cậu có định đến buổi sinh nhật của cậu ấy không?

Băng Di hơi giật mình sau câu hỏi của Mộc Miên. Một loạt những suy nghĩ về hấn thoáng hiện ra trong tâm trí cô. Cô vẫn cúi người, nhìn vào màn hình nhưng lại để treo điện thoại. Bởi lẽ, cô không dám ngẩng lên để che giấu đôi mắt đã hơi ướt.

- Tớ không biết.
- Ồ. Sao lại không biết? Tớ tưởng nhất định cậu sẽ tới chứ.

Mộc Miên thấy giọng Băng Di hơi khác. Cô cúi người vừa tâm với Băng Di và bỗng nhìn thấy giọt nước mắt đọng trên khóe mắt của Băng Di.

- Cậu khóc đấy à? Có chuyện gì vậy? Mộc Miên hỏi dồn.

Băng Di vội lau nước mắt rồi ngẩng lên nhìn Mộc Miên.

- Không sao. Bụi bay vào mắt ấy mà.
- Nhưng...

Đứng lúc đó, xe buýt dừng lại. Nhân cơ hội , Băng Di đánh trống lảng:

- Đến nơi rồi. Chúng ta xuống xe thôi.
- Cậu giỏi đánh trống lảng thật đó Băng Di. Mộc Miên ầm ừc.
- À, ừ . Tớ mà lại.

Băng Di cười gượng, cố ra vẻ mình đang vui mà trêu tức Mộc Miên.

Mộc Miên thấy thái độ đó thì lờ mờ nhẹ Băng Di một cái nhưng thực ra trong lòng cô đã hiểu được chuyện gì đó.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Không Phải Fan Của Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Lời Bói Toán

- Chúng ta đi đâu được bây giờ?

Mộc Miên hỏi Băng Di sau khi hai người xuống xe.

- Tới hiệu sách đi. Băng Di đề nghị.
- Để làm gì? Mộc Miên sững sốt, không ngờ Triệu Băng Di cũng thích đọc sách cơ đấy.
- Tớ mua mấy quyển truyện ấy mà.
- Truyện á? Cậu cũng thích đọc truyện ngôn tình à?
- Cái gì? Cậu nghĩ tớ giống cậu, ham hố mấy cái truyện suốt mướt đấy chắc?
- Không giống thì thôi, làm gì dữ vậy? Nhưng cậu định mua truyện gì?
- Truyện kinh dị.

Ba chữ đấy vừa thoát ra khỏi cổ họng Băng Di đã khiến Mộc Miên tái mặt. Tại Mộc Miên rất sợ ma mà!

Băng Di thấy biểu cảm của Mộc Miên thì buồn cười lắm nhưng không dám cười. Ngộ nhớ bà chằn này tức lên thì lại khổ. Cô nín cười, nói với Mộc Miên:

- Thế cậu có định đi cùng tớ không thì bảo?
- À, có.
- Vậy thì đi.

Hai người đi bộ tới hiệu sách gần đó. Vào trong, thì mỗi người một ngã. Băng Di tới chỗ bán truyện kinh dị, còn Mộc Miên chạy đi tìm mua truyện ngôn tình.

Khi chọn truyện, Băng Di vô tình làm rơi một quyển truyện xuống đất . Cô đang định cúi xuống nhặt lên thì đã có người nhặt nó lên giùm cô .

Dù là cô có không tin vào mắt mình đi nữa nhưng người đứng trước cô vẫn chính là tên con trai có mái tóc màu vàng kim mà cô từng gặp mấy lần trước . Hắn ta nhặt quyển truyện lên, đưa cho cô.

Băng Di nhìn hắn ta với ánh mắt đầy nghi ngờ, tuy vậy cô vẫn nói:

- Cảm ơn!
- Không có gì. Chỉ là quyển truyện thôi mà.

Nghe hắn ta nói xong, Băng Di có hơi cười. Nhưng nói đúng hơn là cô có khẽ nhếch môi một chút.

- Dù sao tôi cũng nên cảm ơn anh.

Mặt hắn ta bỗng tái mét sau nụ cười của Băng Di. Hắn ta đã từng nhìn thấy nụ cười này một lần rồi.... Nó thực sự rất đáng sợ!

- À. Tôi cần mua thêm mấy quyển sách nữa. Chào cô nhé.

Nói xong, hắn ta vội vàng bỏ đi. Hắn ta đang sợ....

Băng Di có ngóai lại nhìn theo hắn. Cô nờ nụ cười khinh bỉ. "Thì ra các người cũng chỉ là một lũ nhát gan mà thôi ." Rồi Băng Di lại tiếp tục chọn truyện.

Đứng đối diện với Băng Di, ở dãy quầy sách bên kia là hai cô nữ sinh. Nhìn cách ăn mặc của họ Băng Di cũng biết họ là fan TFBOYS chính hiệu. Cô im lặng nghe hai người họ nói chuyện với nhau:

- Tiểu Bình, cậu biết tin gì chưa?

- Tin gì? Cô gái tên Tiểu Bình kia hỏi lại.

- Tớ nghe đồn trên weibo là vào sinh nhật tới của mình, Tuấn Khải sẽ công khai bạn gái đấy.

- Không thể nào. Anh ấy đã nói là 26 tuổi mới có bạn gái mà.

- Thì tớ biết đâu được ấy. Thấy trên weibo họ đồn vậy mà.

Cuộc nói chuyện của hai nữ sinh kia khiến Băng Di bàng hoàng. Cô lấy điện thoại, vào weibo xem thực hư lời đồn Vương Tuấn Khải sẽ công khai bạn gái là thế nào?

Đúng như là cô nữ sinh kia nói, trên weibo có rất nhiều lời đồn rằng hắn sẽ công khai bạn gái. Vậy chuyện này là sao đây?

Chẳng lẽ hắn muốn cô đến buổi sinh nhật hắn là bởi lý do này. Không, chắc không phải đâu. Hắn đã hứa với fan là 26 tuổi mới có bạn gái mà, hắn sẽ không thất hứa đâu. Mấy tin này chỉ là mấy tin đồn nhảm thôi.

Băng Di tự trấn an mình, nhưng cô vẫn thấy lo lắng. Có thật hắn sẽ công khai bạn gái vào buổi sinh nhật không?

Mộc Miên chọn truyện xong, nên chạy qua chỗ Băng Di. Thấy Băng Di thần thờ với chiếc điện thoại trên tay nên cô hỏi:

- Băng Di, cậu đang nghĩ gì vậy?

Giống như lúc trước, Băng Di lại đánh trống lảng:

- À, không có gì? Cậu chọn truyện xong chưa?

- Rồi.

- Tớ cũng chọn xong rồi. Ra quầy thanh toán nhé.

- Ừ, đi.

Trong lúc đợi chị bán hàng thanh toán, Băng Di hỏi Mộc Miên:

- Chúng ta đi đâu nữa được nhỉ?

Mộc Miên đang suy nghĩ xem định đi đâu thì bỗng cô nhìn thấy chỗ bói bài tây ở đối diện hiệu sách. Cô nói với Băng Di:

- Tớ biết chúng ta nên đi đâu rồi.

- Đi đâu?

- Chút nữa cậu sẽ biết. Mộc Miên bí mật.

- Lại còn thế nữa. Băng Di phản nản.

- Của hai em đây.

Chị bán hàng cất ngang, đưa cho cho hai người túi truyện và hóa đơn.

Băng Di trả tiền cho chị bán hàng, rồi cầm lấy túi truyện. Cô chưa kịp lấy tiền trả lại thì đã bị Mộc Miên kéo đi.

- Vào đây nhé.

Mộc Miên nói với Băng Di khi hai người đứng trước chỗ bói bài tây.

- Cậu thích thì vào một mình đi.

- Băng Di à, đi mà, đi mà. Mộc Miên năn nỉ.

Băng Di thở dài, ngao ngán nói Mộc Miên:

- Tớ chịu cậu rồi đấy.

- Vào đây nha! Mộc Miên tiếp tục bài ca ngọt hơn mật ong của mình.

- Tớ nói cho cậu biết đây là lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng tớ vào cái chỗ lừa đảo này cùng cậu nhé. Không có lần sau đâu.

- Tớ yêu cậu nhất Băng Di à. Mộc Miên nịnh nọt Băng Di.

- Thôi, thôi. Tôi không dám.

Băng Di đẩy cửa vào bên trong, Mộc Miên háo hức đi ngay đằng sau cô.

Thấy hai người vào, bà thầy bói ngồi ở cái bàn nhỏ phía trước đã lên tiếng:

- Ngồi đi.

Bà ta chỉ tay vào cái ghế đối diện với chỗ bà ta đang ngồi.

Mộc Miên nghe lời bà ta, ngồi xuống. Còn Băng Di đứng bên cạnh Mộc Miên, quan sát xung quanh.

Trên tường treo nhiều bức tranh vẽ những vị thần trong kinh thánh. Trong này, ngoài cái bàn nhỏ với hai cái ghế, một cho khách, một cho bà ta ngồi thì chẳng còn cái gì khác. Ở phía sau chỗ bà ta ngồi còn có một cánh cửa thì phải. Nó dẫn tới đâu được nhỉ? Băng Di thắc mắc.

Bà thầy bói trông đã già, chắc phải hơn 50 tuổi nhưng son phấn lòe loẹt, lại đánh rất đậm. Bởi thế nên trông bà ta có vẻ rất đáng sợ, khuôn mặt gây ấn tượng mạnh với người nhìn. Nhìn bà ta mà Băng Di liên tưởng đến mấy bà pháp sư độc ác, dữ dằn trong truyện cổ.

- Cô muốn bói về cái gì?

Bà thầy bói hỏi Mộc Miên nhưng ánh mắt lại đang theo dõi từng cử chỉ của Băng Di.

- Tình duyên ạ. Mộc Miên trả lời.

Bà ta bày bộ bài lên bàn, rồi yêu cầu Mộc Miên:

- Cô bốc một lá đi.

Mộc Miên lưỡng lự một chút rồi chọn lá bài cuối cùng ở bên phải. Cô đưa lá bài cho bà ta.

Bà ta cầm lá bài nhìn thoáng qua rồi phán:

- Cậu bạn trai của cô có tính đào hoa nhưng cô yên tâm đi, hai người vẫn sẽ hạnh phúc nếu thực sự hiểu nhau.

- Thật ă? Mộc Miên nghe xong thì vui sướng reo lên.

- Còn cô bạn của cô....

Bà ta không để ý đến Mộc Miên nữa mà nhìn thẳng về phía Băng Di.

Băng Di biết bà ta nói mình nên nhìn vào bà ta và hỏi:

- Tôi làm sao?

- Trong lòng cô chất chứa nhiều cảm xúc, lại có thân phận phức tạp nên chắc chắn cậu bạn trai của cô... Cậu ta sẽ vì cô mà gặp rất nhiều nguy hiểm.

Băng Di không để bà ta nói xong, tức giận mà quát lên:

- Sao? Bà ăn nói cho cẩn thận nhé. Gì mà chất chứa nhiều cảm xúc, thân phận phức tạp chứ? Bà định lừa trẻ con hả?

Biết Băng Di đang rất giận mà bà ta vẫn cố nói:

- Nếu cô không tin thì cứ chờ mà xem

Chẳng để Băng Di kịp phản ứng, Mộc Miên vội vàng trả tiền và lôi cô ra ngoài. Mộc Miên bắt taxi, rồi hai người vào trong xe.

Mộc Miên thấy Băng Di đã nguôi giận nên cô mới dám hỏi:

- Chúng ta đi công viên chơi nhé?

- Sao cũng được.

Băng Di không mấy để tâm đến câu hỏi của Mộc Miên, cô trả lời bừa. Bởi vì cô đang suy nghĩ chuyện khác.

Chẳng hiểu sao khi này cô lại tức giận tới vậy. Cảm xúc giận dữ đó cứ điều khiển cô, khiến cô không làm chủ được bản thân. Bây giờ nghĩ lại cô mới thấy lạ. Tại sao bà thầy bói đó lại nói như vậy? Chắc hẳn quá nhiều cảm xúc, thân phận phức tạp đều nói tới hoàn cảnh của cô. Chẳng lẽ bà ta muốn cảnh báo rằng cô sẽ khiến hấn gặp nguy hiểm sao.

Cô vốn không tin vào mấy chuyện bói toán vớ vẩn nhưng lời nói của bà ta khiến cô lo sợ vô cùng. Có lẽ là bởi vì nó liên quan tới hấn.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Không Phải Fan Của Cậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Kế Hoạch Thay Đổi

Đến công viên, Băng Di và Mộc Miên lóa mắt bởi biết bao trò chơi. Hai người phân vân không biết chơi trò nào đầu tiên.

Băng Di nhìn vào bản đồ của công viên, suy nghĩ một lát rồi khều tay Mộc Miên. Cô chỉ vào nơi có biểu tượng hình quả bí halloween trên bản đồ:

- Nhà ma nhé!

Mộc Miên mở to mắt nhìn cô, gần từng chữ một:

- Cậu thích chết à, Triệu Băng Di?

- Ồ. Tớ đã làm gì cậu đâu? Băng Di vẫn chưa hiểu chuyện gì.

- Im ngay!

Mộc Miên hét lên với cô, khuôn mặt tối đen lại.

Băng Di im lặng, không nói gì, hai mắt long lanh nhìn Mộc Miên. Cô cứ như thế trong 5s. Sau khi định thần lại, cô mới dám lên tiếng:

- K...không...đ...đi...thì...th...thời....

Mộc Miên vẫn vô cùng tức tối, mắt cô đầy tia lửa đạn:

- Grừ grừ.

- Tớ đã bảo không đi thì thôi mà. Cậu đừng có tức nữa.

Mộc Miên: im lặng, nhìn Băng Di chăm chăm

Băng Di cũng đơ mắt Mộc Miên một lúc. Rồi cô quyết định chuyển sang biện pháp " hơi mạnh":

- Này. Tớ nói cho cậu biết nhé. Cậu mà còn thế nữa là tớ bán cậu cho Hoàng Long đấy.

- Cậu dám? Mộc Miên đã tức rồi lại càng tức hơn.

Băng Di vỗ vào vai Mộc Miên cái bộp, cô trên tức:

- Cậu nên nhớ tớ là Triệu Băng Di. Nhá!

Nói xong, cô nhanh chân chạy biến, trước khi để bà chằn kia bắt được và dẫn cho một trận nhừ tử. Mộc Miên phóng hết sức đuổi theo Băng Di. Hai người dón nhau, chạy mấy vòng trong công viên.

Chạy được một lúc Băng Di mệt quá nên ngồi nghỉ xuống vệ cỏ. Cô quay xung quanh, nhìn tứ phía nhưng không thấy Mộc Miên đâu.

Lạ nhỉ? Hay là như cánh chim non lạc lối ở đâu rồi? Băng Di trầm nghĩ.

Bỗng, một con người thất thểu đi lại phía cô. Khuôn mặt đỏ bừng vì chạy nhiều, trán đầm mồ hôi. Tuy vậy, bàn tay vẫn giữ chặt hai nắm đấm, giờ trước mặt Băng Di:

- Cậu chết chắc rồi.

Băng Di thấy Mộc Miên thì kêu la thất thanh:

- Ôi, ôi. Tha cho tớ. Mộc Miên ơi, tớ chừa rồi.

Lần này, người bị đơ toàn tập không phải Băng Di mà là Mộc Miên. Cô có định làm gì đâu mà Băng Di đã hoảng sợ thế. Khác xa với tính cách dữ dằn mọi ngày.

- Tớ đã làm gì đâu mà cậu sợ thế?

Mộc Miên vừa nói vừa ngồi xuống bên cạnh Băng Di, thở hỏn hển. Cô phải công nhận là Băng Di chạy nhanh, đuổi mãi không kịp lại còn khiến cô mệt đứt hơi nữa.

- Chẳng lẽ tớ lại phải chờ cậu làm gì tớ à? Băng Di thấy Mộc Miên không có ý định đánh mình nên ngang nhiên phản bác lại.

- Cậu lại muốn ăn đòn phải không? Mộc Miên hăm dọa.

- À, không, không. Băng Di lắc đầu liên tục.

"Đã đánh được cái nào đâu mà dọa. Xí, tưởng tớ sợ cậu chắc. Áo tưởng sức mạnh. Nhất định tớ sẽ trêu cậu thêm mấy vụ nữa để xem ai sợ ai." Băng Di trầm nghĩ, cười gian xảo.

Mộc Miên quay sang, nhìn Băng Di: "Nhìn mặt thấy gian ghê. Định âm mưu gì đây mà. Đừng có nghĩ tớ hiền nhé Triệu Băng Di. Rồi cậu sẽ biết tay tớ".

Ngồi được lúc, Mộc Miên kéo Băng Di đứng dậy.

- Cho tớ nghỉ chút nữa đi.

Băng Di cố nài nỉ. Khi nấy cô chạy bán sống bán chết, va hết người này đến người kia, mệt gần chết. Chân cô tê cứng, mỏi nhừ, người rã rời. Vậy mà còn bị Mộc Miên lôi đi nữa. Haizz, ông trời thật là bất công mà!

- Không nghỉ ngơi gì hết. Đi!

Mộc Miên một mực kéo Băng Di đi, mặc cho Băng Di cứ than thở bên tai mình.

Đến khu vui chơi, Băng Di hỏi Mộc Miên:

- Chơi trò gì?

Mộc Miên chỉ tay lên chỗ đoàn tàu đang chạy với tốc độ siêu tốc:

- Tàu lượn.

- Ok. Băng Di đồng ý.

- Ở đó đợi, tớ đi mua vé. Cô nói tiếp.

- Ừ.

Băng Di đi lại quầy bán vé mua lấy hai tấm vé. Khi quay lại, cô thấy Mộc Miên đang vui vẻ trò chuyện với anh chàng nào đó trong lúc đợi đến lượt.

Kin? Băng Di ngạc nhiên khi nhận ra anh chàng đó là Kin. Sao anh ta lại ở đây nhỉ? Vô tình hay cố ý đây?

Lường lự một lát, Băng Di đi lại chỗ đó. Cô đưa vé cho Mộc Miên, ánh mắt liếc nhìn Kin:

- Vé của cậu này.

- Ủ. Mà vé của cậu đâu?

- Đây. Băng Di giờ vé lên cho Mộc Miên xem.

Mộc Miên không nói gì nữa, cô quay đi nhìn xung quanh và nhìn đoàn tàu đang lao rất nhanh trên thanh ray vòng xoáy. Tự nhiên cô thấy hơi sợ.

Còn Băng Di vẫn đang chăm chăm nhìn Kin. Cô thắc mắc không biết anh ta ở đây làm gì.

- Tại sao anh lại ở đây? Băng Di hỏi thật nhỏ.

- Đi chơi. Kin cười gian trả lời.

- Khó tin đấy.

Băng Di cố tình nói to lên để mọi người nghe thấy. Bao nhiêu ánh mắt đổ dồn về Kin và cô. Mộc Miên thấy lạ nên hỏi cô:

- Cái gì vậy Di?

Băng Di nhìn Kin, anh ta vẫn rất bình thản. Cô nhấn mạnh câu nói đầy hàm ý của mình:

- À. Anh chàng này bảo anh ấy đi chơi công viên một mình nên tớ thấy lạ thôi. Làm sao một người như thế vào đây lại không có mục đích gì.

Kin khẽ nhếch khóe môi lên sau câu nói của Băng Di. " Mía mai cả tôi cơ đấy. Cô được lắm, Regina"

Mộc Miên lắc đầu nhìn Băng Di. Cô chẳng hiểu Băng Di đang ám chỉ điều gì nữa.

- Đến lượt chúng ta rồi Băng Di.

Mộc Miên reo lên khi thấy đoàn tàu dừng lại.

- Ủ. Băng Di trả lời, nhưng mắt vẫn đắm đắm nhìn Kin ngơ vạc.

Con tàu chia làm tám khoang. Băng Di và Kin ngồi khoang thứ tư, Kin ngồi khoang thứ năm, ở ngay sau hai người.

Tàu chạy, lao với tốc độ kinh hồn. Mấy cô gái trên tàu la hét sợ hãi. Mộc Miên cũng không nằm ngoài số đó. Cô nhắm hai mắt lại, miệng không ngừng la hét. Chỉ khổ cho Băng Di ngồi bên cạnh, đã bịt chặt hai tai rồi mà vẫn bị tiếng hét kinh hồn của Mộc Miên làm cho choáng váng.

Đằng sau Kin cũng khổ sở chẳng kém gì. Ý định của anh ta chỉ là đến tìm Băng Di thôi chứ ai ngờ mình phải chịu cảnh la hét không giới hạn này. Hic, đau đầu quá!

Năm phút sau, tàu dừng lại. Mộc Miên mặt tái mét vì sợ. Băng Di thì đầu như muốn nổ ra, cảm tưởng cô sẽ không bao giờ nghe thấy âm thanh gì khác ngoài tiếng la hét ám ảnh hai bên tai.

- Tớ thề tớ sẽ không bao giờ chơi trò này nữa. Mộc Miên thề với Băng Di. Không ngờ cảm giác ngồi tàu siêu tốc lại đáng sợ tới vậy, đến giờ vẫn thấy run.

- Tớ cũng thề là không bao giờ tớ chơi mấy trò chơi mạo hiểm cùng cậu nữa. Băng Di đáp lại.

Mộc Miên thấy cô nói vậy thì chỉ hừ một cái rồi lạnh lùng chạy đến quầy bán kem trước mặt.

Băng Di đưa mắt nhìn xung quanh tìm Kin. Thấy anh ta đang bước nhanh ra phía cổng công viên, cô vội đuổi theo.

Kin biết Băng Di đang đuổi theo mình nên bước chân có phần chậm lại. Đến cạnh một chiếc xe ô tô đen đã đợi sẵn ở đó, Kin mới dừng lại nói với Băng Di:

- Vào đi. Anh ta nói như đang ra lệnh.

- Nói đi. Có chuyện gì? Băng Di không vào trong xe theo lời Kin, cô nghiêm giọng hỏi.

- Vào trong rồi sẽ biết.

Băng Di miễn cưỡng vào trong xe cùng Kin. Kin ra lệnh cho lái xe chạy xe.

- Khoan đã. Tôi không nói tôi sẽ đi cùng anh. Còn bạn tôi trong công viên nữa. Băng Di cản lái xe lại, rồi quay qua nói chuyện với Kin.

Kin nhìn cô:

- Dù cô không đi thì tôi cũng phải đưa cô đi bằng được. Đó là lệnh.

Nói xong, anh lại ra lệnh cho lái xe cho xe chạy, mặc cho Băng Di ngăn cản tới mức nào.

Băng Di tức giận khi lời nói của mình không có trọng lượng, cô trừng mắt lên với Kín:

- Anh đừng chọc tức Regina tôi.

Kín biết mình đã chọc tức nhầm người nên không dám trêu nữa. Anh ta nghiêm túc lại:

- Phía Org.G trở lại sớm hơn so với dự kiến của chúng ta. Thế nên kế hoạch thay đổi.

- Ra vậy.

Băng Di nghe Kín nói xong chỉ đáp lại hai chữ lạnh lùng. Nhắc tới Org. G là nhắc tới vết thương, nỗi thù hận đã hằn sâu vào tim cô. Cô hận bọn chúng, hận đến tận xương tủy. Ngày nào còn chưa xử lý được bọn chúng là ngày đó vết thương kia luôn nhói đau trong lòng cô.

Nhưng còn hấn thì sao? Cô đột nhiên nghĩ tới hấn...

Bạn đang đọc truyện *Tôi Không Phải Fan Của Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Regina

Vừa lúc đấy, điện thoại Băng Di reo lên, là Mộc Miên gọi. Cô lưỡng lự một chút rồi bắt máy:

Băng Di: Tớ nghe này Mộc Miên.

Mộc Miên: Cậu đang ở đâu vậy? Tớ tìm mãi không thấy.

Băng Di: À, tớ có việc bận nên về trước. Xin lỗi cậu nhé.

Mộc Miên: Chán thế. Không có cậu thì tớ còn chơi bởi gì nữa.

Băng Di: Cho tớ xin lỗi. Lần sau đền cho cậu nha!

Mộc Miên: Nhớ đấy.

Băng Di: Ok, ok. Bye cậu nhé.

Mộc Miên: Ừ.

Băng Di vừa cúp máy, Kín đã quay sang hỏi cô:

- Cô gái khi nãy tên Mộc Miên à?

- Ừ. Có ý kiến gì à?

- Tên cũng đẹp đấy chứ. Kín khen.

Băng Di giật mình nhìn Kín:

- Anh có ý định gì với cậu ấy?

- Ý gì đâu.

Kín lặng lẽ trả lời. Điều đó càng khiến Băng Di nghi ngờ hơn. Tên này đang có âm mưu đen tối gì đây mà.

- Nếu chưa muốn chết thì tôi cấm anh động vào bạn tôi. Băng Di đe dọa, câu nói nồng nặc mùi sát khí.

Kin cười ranh mãnh:

- Động vào cô ấy rồi có chết tôi cũng cam lòng.

Băng Di cười khẩy, có ý coi thường:

- Anh học được mấy câu này từ Zero phải không?

- Đâu có. Là ham muốn của tôi mà.

- Ê tiện! Băng Di thản nhiên nói.

Kin tròn tròn hai mắt lên nhìn Băng Di. Khuôn mặt biến chuyển cực kì đa dạng. Từ ngạc nhiên sang tức giận tím mặt.

- Cô dám nói tôi ê tiện. Kin nhún mạnh từng chữ một.

- Tôi chỉ nói ê tiện chứ không nói đích danh ai. Là anh tự suy diễn nhé.

Kin câm lặng, dù có tức đến mấy cũng không làm gì được. Đương nhiên rồi, vì anh ta đang cãi nhau với Regina mà. Đành phải cúi đầu mà chịu đựng thôi.

Băng Di biết Kin rất tức giận nên cười thâm trong lòng. Ai bảo anh ta giờ trò đó để trêu chọc cô. Đáng đời thôi mà!

Xe ô tô dừng lại trước cổng căn biệt thự cực kì rộng lớn. Mỗi bên cổng có hai tên vệ sĩ cao to, mặc vest đen đứng canh.

Kin và Băng Di ra khỏi xe. Trong lúc cô mãi ngắm nhìn ngôi biệt thự thì Kin lệnh cho tên vệ sĩ mở cổng.

- Đi thôi. Kin giục Băng Di.

Cô im lặng không đáp, bước nhanh theo Kin.

Căn biệt thự mang hai màu trắng đen chủ đạo. Cảm giác lạnh lẽo, ghê sợ bao trùm khắp mọi nơi.

Khác xa với vẻ ngoài đáng sợ, bên trong căn biệt thự trông không khác gì cung điện hoàng gia. Tất cả đều rất sang trọng, lộng lẫy. Phòng khách sáng lóa ánh đèn, được trang trí xa hoa.

Trên ghế sofa, một người con trai đang nằm dài, tay cầm quyển tạp chí người mẫu. Tóc anh ta nhuộm màu tím, khuôn mặt đẹp trai cuốn hút, đôi mắt có màu cafe.

Băng Di chẳng cần nhìn lâu, cô thừa nhận ra anh ta là Zero. Zero là người học trò đầu tiên của Death, rất giỏi trong việc chế tạo và sử dụng vũ khí, đặc biệt là súng. Đến bản thân cô là một tay súng giỏi mà vẫn phải khâm phục anh ta. Tuy vậy cô vẫn không ưa Zero. Bởi vì cái tính ngạo mạn, tự cao và đào hoa, hão sắc của anh ta.

Ngó thấy Băng Di đi phía sau Kin, Zero lên tiếng hỏi, mắt không rời quyển tạp chí:

- Đến rồi à?

- Anh đang hỏi tôi sao? Băng Di xoay người lại, liếc ánh mắt sắc lạnh về phía Zero.

Zero bỏ cuốn tạp chí xuống ghế, từ từ tiến lại chỗ Băng Di, đứng thật sát cô. Anh ta nhẹ nhàng:

- Vậy cô nghĩ tôi hỏi ai?

- Hỏi ai là quyền của anh. Nhưng nếu là hỏi tôi thì anh nên hỏi đầy đủ một chút.

Zero im lặng tức giận bỏ lên phòng, có vẻ cô vừa làm anh ta mất hứng.

Kin và Băng Di nhìn theo Zero đang tức tối. Nụ cười xuất hiện thoáng chốc trên môi hai người. Nhưng ý nghĩa của hai nụ cười này lại khác nhau, rất khác.

Kin dẫn Băng Di vào phòng 106 của căn biệt thự. Đó là một căn phòng vô cùng rộng, bên trong là giá sách, các thiết bị hiện đại và hàng loạt các chất độc, chất hóa học khác nhau.

- Phòng tôi đây à? Cũng đẹp đấy chứ.

Băng Di vừa nói vừa đi đến mở cửa sổ ở trong phòng. Cô nhìn qua cửa sổ, nhìn xuống dưới.

Lúc quay lại, Kin đã biến mất. Nhưng Băng Di chẳng quan tâm gì đến chuyện đó. Cô đi lại bàn, mở cái laptop để ở đó ra.

Đây là loại máy tính rất đặc biệt. Nó chỉ xác nhận duy nhất dấu vân tay của cô để khởi động. Những kẻ khác, dù có là hacker tài giỏi cỡ nào cũng không thể mở được máy tính. Loại máy tính này được thiết kế để dành riêng cho những học trò của Death, trong đó có Băng Di.

Vừa mở máy tính lên, cô đã nhận được một file hình ảnh. Bàn tay Băng Di điều khiển lướt trên bàn phím, cô nhìn vào đồng hình ảnh vừa nhận được, nhủ thầm:

- Sơ đồ à?

Nhìn qua một lượt, cô đoán đây là sơ đồ căn biệt thự. Khu A: nhà bếp, phòng khách, khu vực dành cho người giúp việc... Khu B: phòng 1, phòng 2, phòng huấn luyện.... Khu C: kho chứa vũ khí, hóa chất....

Mạng lưới an ninh của biệt thự cũng thể hiện rõ trên bản đồ: dày đặc, chặt chẽ, đến một con muỗi cũng không thể lọt vào. Mỗi một tháng hệ thống an ninh đều được thay đổi một lần để tránh sự xâm nhập của các tổ chức đối đầu. Vệ sĩ được bố trí khắp nơi trong biệt thự. Chưa kể đến việc mỗi tên vệ sĩ đều được trang bị bộ đàm, súng có độ sát thương cao.

Băng Di chăm chú vào màn hình laptop, cô chú ý đến từng dấu hiệu trên bản đồ. Với một người có đầu óc thiên tài như cô thì việc ghi nhớ cái bản đồ phức tạp này chẳng có gì là khó cả.

Trong lúc Băng Di mải mê với cái máy tính thì...cách, cửa phòng mở ra. Chị giúp việc trong biệt thự bước vào phòng, tay bê chiếc khay có để một cốc cafe nóng.

Băng Di rời máy tính, nhìn về phía chị ta, hỏi lạnh:

- Có việc gì à?

Chị giúp việc run sợ trước ánh mắt của Băng Di. Chị ta ấp úng:

- Dạ...dạ...tôi mang cafe vào cho cô.

- Cafe? Được, để đây đi.

Chị giúp việc nghe lời Băng Di, để cốc cafe lên bàn cho cô rồi ra ngoài.

Băng Di cầm cốc cafe uống một ngụm nhỏ. Hương cafe thoảng qua mũi cô khiến cô tỉnh táo hơn. Rồi cô lại tiếp tục công việc của mình, đôi lúc có chút suy tư.

Trong khi đó, ở dưới phòng khách, mấy chị giúp việc đang dọn dẹp nhưng miệng liên tục bàn tán xôn xao về việc cô gái trong phòng 106 kia là ai.

- Giúp việc thứ nhất: Có khi nào là người của cậu Kín không nhỉ? Khi này cô ta đi cùng cậu ấy mà.

- Giúp việc thứ hai: Làm gì có chuyện đấy. Cậu Kín là người lịch sự, ngay thẳng chắc chắn không đưa gái về nhà đâu.

- Giúp việc thứ ba: Hay là người của cậu Zero?

- Người giúp việc thứ tư: Khi này cô không nhìn thấy thái độ coi thường của cô ta với cậu ấy sao mà lại nói đấy là người của cậu Zero.

- Người giúp việc thứ nhất: Chẳng lẽ lại là người của cậu J.A?

- Người giúp việc thứ năm: Cô ấy nói cho cẩn thận. Cậu J. A là người như thế nào trong nhà này ai cũng biết. Để cậu ấy nghe được là cô đi gặp Diêm vương luôn đấy.

- Người giúp việc thứ sáu (cũng là người mang cafe vào cho Băng Di): Tôi thấy cô gái đó đáng sợ lắm. Lúc mang cafe vào, tôi thấy lạnh hết sống lưng, cứ như đang đối mặt với cậu J.A ý.

- Mấy người giúp việc còn lại: Thế tóm lại cô ta là ai nhỉ?

Bọn họ mãi nói chuyện nên không hề biết đã có một người bước vào và nghe hết mọi chuyện. Đợi bọn họ nói xong hết, người kia mới lên tiếng:

- Mấy người thực sự muốn biết cô gái trong phòng 106 đó là ai sao?

Mấy người giúp việc mặt tái mét khi nhìn thấy người đó. Bởi vì người đó chính là Sherry - người con gái duy nhất trong căn biệt thự này. Cô ta rất thân thiết với Kín và Zero, trong biệt thự này ai cũng nể sợ Sherry. Bình thường cô ta rất thân thiện, gần gũi, ăn nói thì nhẹ nhàng nhưng một khi đã tức giận thì vô cùng tàn nhẫn, chẳng ai dám nhìn thẳng vào mắt cô ta cả.

Bọn họ đùn đẩy nhau, không ai dám trả lời câu hỏi của Sherry. Sherry nhìn bọn họ rồi mỉm cười, một nụ cười đẹp đến mê hoặc nhưng lại mang ý gì đó ghê rợn, lạnh lẽo.

- Sao? Các người muốn biết chứ?

Đùn đẩy nhau mãi, cuối cùng mới có một người giúp việc dám trả lời Sherry. Giọng người giúp việc đó run run sợ hãi:

- Dạ...bạn tôi không... không muốn biết đâu thưa cô.

- Cô ấy là Regina huyền thoại đấy. Giờ các người hết thắc mắc rồi nhé.

Sherry đi về phòng, vừa đi vừa nói, giọng cô ta như đang đe dọa.

Bọn người giúp việc thấy Sherry đi rồi thì thở phào nhẹ nhõm, e dè liếc mắt nhìn nhau. Hóa ra cô gái đó lại là Regina - người bí ẩn luôn được nhắc đến trong biệt thự này. Ngay cả ông chủ mỗi lần từ Mỹ về cũng luôn nói về cô ấy. Nghe đâu, cô ấy còn là người trong mộng của cậu J.A nữa.

Thật ra Sherry không đi về phòng mình ngay, cô ta đến gõ cửa phòng 143:

- J.A, tôi vào được không?

Không có tiếng trả lời lại nhưng Sherry vẫn bạo dạn đẩy cửa bước vào. Bên trong căn phòng chỉ lờ mờ ánh đèn ngủ, không có lấy chút ánh sáng tự nhiên nào. Cả căn phòng tỏa ra hơi lạnh của máy lạnh. Trên thành của chiếc cửa sổ đóng kín, một người con trai đang tựa đầu vào tường, đôi mắt lạnh lùng nhìn về một phía.

- J.A. Sherry cất tiếng gọi.

Người con trai có cái tên J.A đó chẳng hề có chút phản ứng gì. Anh ta vẫn im lặng đứng đưng.

Sherry chẳng hề quan tâm tới việc J.A có nghe mình nói hay không, nói tiếp:

- Regina đến rồi đó.

* Im lặng *

- Anh không định gặp cô ấy?

* Im lặng *

- Chẳng phải anh rất mong gặp lại cô ấy sao? Đây là cơ hội đấy.

* Im lặng *

- Anh ghét tôi tới mức không muốn nói chuyện với tôi cơ à?

* Im lặng*

- Tốt thôi. Tôi sẽ không nói nữa và ra khỏi đây, đúng như điều anh muốn.

Sherry bước vội ra khỏi căn phòng có người con trai vô cảm lạnh lùng đó. Một giọt nước mắt từ từ lăn xuống trên má cô ta.

Khóc. Cô ta đang khóc. Vì quá đau khổ. Vì người con trai độc ác kia. Cô ta yêu J.A. Rất yêu. Ngay từ lần gặp đầu tiên cách đây 6 năm, cô đã yêu J.A. Nhưng trong suốt thời gian đây, chưa khi nào J.A chịu mở lời nói chuyện với Sherry dù chỉ một câu, hướng chỉ là dành tình cảm cho cô ta. Sherry biết, trái tim của J.A chỉ dành cho một người duy nhất là Regina. Vậy mà cô ta vẫn cứ yêu, vẫn cứ hy vọng. Trái tim cô ta bị dày vò, đau nhói, tình cảm mà cô ta dành cho J.A luôn bị chính anh chà đạp. Cô ta chẳng thể hiểu nổi lý do mà J.A yêu Regina chứ không phải cô ta là gì. Cô ta thua kém Regina ở điểm gì à? Không, không có. Thế rốt cuộc lý do là gì, là gì chứ?

- Sherry!

Một tiếng gọi vang lên ở phía sau lưng Sherry. Cô ta lau nước mắt, quay lại nhìn. Người đứng trước Sherry không ai khác là Regina.

- Là cô à? Sherry cố tỏ vẻ bình thường hỏi lại.

- Ừ.

- Cô định đi đâu vậy? Sherry hỏi tiếp.

- Phòng 163. Băng Di trả lời ngắn gọn.

- Phòng Kìn à?

- Ừ.

- Vậy cô đi đi. Sherry như có ý đuổi Băng Di đi.

Băng Di không nói thêm, cô đi thẳng. Cô không có nhiều chuyện để nói với Sherry, đơn giản vì cô không thân thiết với cô ta. Từ sau cái chết của Triều Anh, cô chỉ coi tổ chức là phương tiện gián tiếp để giúp cô trả thù. Và mọi người trong tổ chức cũng vậy, cô chẳng tin tưởng ai cả, ngoài Kin. Vì cô biết Kin từng rất yêu Triều Anh, anh ta cũng luôn khao khát được trả thù cho Triều Anh. Còn với những người khác, cô cũng chỉ lạnh nhạt. Bọn họ chẳng làm gì cho cô hết. Trong tổ chức, mỗi người đều có một nhiệm vụ riêng thế nên cần gì cô phải đối xử tốt với bọn họ. Và với Sherry thì cũng không phải ngoại lệ, cho dù hai người đã làm chung nhiệm vụ với nhau rất nhiều lần.

_____ = _____ = _____

Aiyo, xin chào mí bạn íu íu quý của ta

Ta có một tin vui và một tin buồn muốn thông báo đến mí bn. Mí bn cựa ta muốn nghe tin nào trước? Theo ý ta thì nên nghe tin vui trước nhá:

- Tin vui là ta đã post hai chap ms của truyện lên và truyện đang bắt đầu bước vào giai đoạn gay cấn. K chỉ liên quan tới hai nv trung tâm là Khải và Di mà còn tới nhiều nv khác nữa.

- Còn tin buồn là hai chap ms này k dk hay như mí bn mong muốn và ta sẽ ngừng post chap trong khoảng một tháng gì đó, bởi vì lý do cao cả là ta sắp thi hsg. Ta có lý do chính đáng nên mí bn đừng giận ta mà bỏ truyện nha. Mong là mí bn sẽ theo dõi truyện cho đến chap cuối cùng. Cảm ơn mí bn nhieu nhieu nha. Ju mí bn.

Ak, mà tiện đây ta cũng có vài điều mún ns vs mí bn. Càng về sau truyện sẽ càng tàn nhẫn, bởi vì có những cảnh bắn giết, sát hại nhau. Ta cũng sẽ đọc ác hơn mà xuống tay với Khải và Di khiến hai ông bà này đau khổ lên đau khổ xuống. Đặc biệt là Khải cũng sẽ gặp phải rất nhiều truyện(chỉ trong fic thôi nha). Nhưng sau tất cả, hai người vẫn sẽ trở về với nhau thôi, vì truyện này là của ta, ta nhào ta nặn ta viết thế nào là việc của ta. Mí bn chỉ cần ủng hộ để ta có động lực để viết tới chap cuối cùng thôi. Còn nếu mí bn thấy ta ác hơn cả con tê giác rồi thì cmt để ta biết mà nhân hậu hơn nha. Ước muốn duy nhất của ta chỉ là mí bn theo dõi truyện của ta đến cùng thôi hà. ♥♥♥

Bạn đang đọc truyện *Tôi Không Phải Fan Của Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Giết Người

Băng Di đứng trước cửa phòng của Kin, cô không lịch sự gõ cửa mà tự tiện đẩy cửa bước vào.

Ở trong, Kin đang nằm yên lặng trên chiếc ghế sofa, đôi mắt khép hờ, tai đeo mp3.

- Ngủ hay thức vậy? Băng Di lên tiếng.

- Thức chứ. Kin trả lời nhưng mắt vẫn nhắm.

Băng Di bỏ qua Kin cùng cuộc đối thoại không đâu vào đâu, cô nhìn căn phòng của Kin. Nó rộng, và thừa ánh sáng. Mặt trời từ ngoài chiếu vào, lưu lại ánh nắng trên tường. Căn phòng sạch sẽ, ngăn nắp hơn cô tưởng. Nhìn cách bài trí của căn phòng, cô hoàn toàn có thể đưa ra nhận xét về chủ nhân căn phòng này.

Nói không ngoa, đó là một thiên thần sa ngã. Thiên thần là bởi vì Kin rất đẹp trai, nụ cười tỏa nắng rực rỡ, lại có tính cách vô cùng ấm áp. Hơn nữa anh ta ưa ánh sáng - thứ đối ngược với thân thể của anh ta. Còn sa ngã à? Ừm, để xem nào. Sa ngã là vì Kin tuy là thiên thần nhưng lại thuộc về bóng tối mờ mịt. Bản tính anh ta vốn lương thiện, tốt bụng nhưng lại là kẻ cầm súng và luôn sẵn sàng bóp cò. Nói anh ta sa ngã theo nghĩa đầy thì liệu có đúng không nhỉ?

Kin uể oải ngồi dậy, nhìn Băng Di rồi hỏi:

- Có chuyện gì à?

- Chuyện gì là chuyện gì? Băng Di lạnh nhạt buông một câu hỏi rất tối nghĩa.

Kin đã quá quen thuộc với mấy câu nói gần như là vô nghĩa của Băng Di. Vậy nên anh ta im lặng.

Băng Di hết nhìn căn phòng rồi lại nhìn cảnh vật bên ngoài, cuối cùng cô mới chịu vào vấn đề chính:

- Rose, cô ta sao rồi?
- Tạm ổn. Kin đáp nhanh gọn.
- Tôi gặp cô ta được chứ?
- Tất nhiên là được.

Kin trả lời xong, đứng dậy đi đến cạnh một cánh cửa khác trong phòng. Anh ta mở cửa rồi ra hiệu cho cô cùng vào.

Trong phòng này, toàn mùi thuốc nồng nặc. Có đến mấy cái tủ đựng đủ các loại thuốc. Từ những loại thuốc thông thường cho đến cả những loại thuốc quý hiếm, kể cả những loại thuốc chưa từng xuất hiện trên thị trường, ít ai biết đến. Rồi còn những dụng cụ như dao, kéo, bông băng, kim tiêm,... đều rất đầy đủ.

Trên chiếc giường đơn, một người con gái nằm đó, trông thật đáng thương. Khuôn mặt nhợt nhạt, đôi môi tái nhợt, không chút sức sống. Vết kim tiêm chằng chịt trên cánh tay phải của cô ta. Bên cạnh chiếc giường là máy đo nhịp tim, huyết áp đang chạy liên tục.

Băng Di phần nào hiểu được tình trạng của Rose, cô quay sang hỏi Kin:

- Bao giờ cô ta mới có thể tỉnh lại?
- Rất lâu đấy. Kin điềm nhiên trả lời.
- Vết thương nặng thế cơ à?
- Rất nặng là đằng khác. Kin đáp.
- Điều đó chứng tỏ kẻ hại cô ta không phải dạng vừa. Băng Di tiếp lời.
- Cô biết kẻ đó là ai rồi à? Kin hỏi.

Băng Di vừa xem xét mấy lọ thuốc để trên bàn vừa trả lời:

- Không. Nhưng dựa vào vết thương thì là dân chuyên, vũ khí là kiếm nhật.

Kin nhủ mảy suy nghĩ về câu trả lời của cô. Dân chuyên thì Org G có thừa, nhưng dùng kiếm nhật làm vũ khí thì làm gì có ai. Hay thế hệ mới nhĩ?

- Phía bọn chúng có người nào dùng kiếm à?

Cô đọc được suy nghĩ của Kin, đáng tiếc đó cũng là suy nghĩ và thắc mắc của chính cô. Tuy thế, Băng Di vẫn thản nhiên:

- Điều đó anh phải biết rõ hơn tôi chứ.

Rồi cô đứng dậy, ra khỏi phòng, không quên dặn Kin:

- Khi nào cô ta tỉnh, nói cho tôi biết nhé.

Rời khỏi phòng Kin, Băng Di đi dạo trong biệt thự. Phải công nhận là căn biệt thự này rộng, có rất nhiều hành lang và lối rẽ. Người nào mới đặt chân vào đây thì chắc chắn là bị lạc. Kể cả với Băng Di, nếu không phải là người có bộ óc thông minh thì chắc cô cũng không thể nào đi thành thạo như vậy được.

Cô cứ đi theo cảm giác của mình, thấy lối rẽ thì rẽ, không thì đi thẳng. Vừa đi cô vừa nhìn ngắm căn biệt thự. Bọn người giúp việc nhìn thấy cô ở đâu là sợ hãi, vội vàng cúi chào. Vì bọn họ nghĩ cô cũng giống như J.A, Zero hay Sherry, hễ ai động vào là tức giận.

Những hành lang mà cô đi qua càng vắng vẻ hơn, không nhìn thấy bóng dáng mấy người giúp việc nữa. Nặng cũng sợ sệt nơi này, có ý muốn bỏ đi, ánh nắng rải ít dần rồi mất hẳn. Băng Di nhận ra những điều đấy, nhưng cô chẳng thấy lo lắng gì. Dù sao đây cũng là căn cứ của tổ chức, mà cô lại là thành viên, vậy thì lo sợ làm gì cho mệt.

Một cô bé giúp việc đi ngược chiều qua cô. Gọi là cô bé vì trông còn rất trẻ, cùng lắm là trạc tuổi cô hoặc ít hơn. Chắc là trẻ mồ côi, được ai đó trong này dẫn về đây để làm giúp việc. Cũng thật đáng thương cho cô bé đó, trong khi các bạn bằng tuổi mình được học tập, vui chơi thì mình lại phải chôn vùi tuổi thanh xuân trong căn biệt thự đáng sợ này. Đã là giúp việc ở đây thì đừng mong có ngày được ra bên ngoài, có khi còn bỏ mạng ở đây luôn chứ.

Cô bé đó thất thần, khuôn mặt tái nhợt sợ hãi. Bên má đỏ rát, còn in hằn vết tay, hình như vừa bị tát. Bộ đồ dành cho giúp việc xộc xệch, đầu tóc rối bù. Nước mắt lăn rơi trên khuôn mặt dễ thương.

Băng Di chú ý tới tất cả các đặc điểm đó. Cô kéo tay cô bé kia lại, hỏi:

- Em sao vậy? Bị ai bắt nạt à?

Cô bé không trả lời, gạt mạnh tay Băng Di ra, khóc to hơn rồi bỏ chạy. Điều đó càng khiến cô ngạc nhiên. Chuyện gì đã xảy ra nhỉ?

Đi thêm một đoạn, cô thấy một khu biệt thự bị tách biệt hẳn ra. Đây là nơi cô bé kia vừa chạy ra. Theo trí nhớ của cô trong bản đồ thì đây là khu B.

Trên hành lang, rồi trong các phòng đều là các gã to cao, mặt mũi dữ tợn. Kẻ thì chơi bài, kẻ thì phì phò thuốc, kẻ thì ngáo ngơ nhìn quanh, kẻ thì ngồi im... Khu này phải có khoảng vài trăm gã như thế này, chắc là bọn tay sai của tổ chức. Riêng ánh mắt của chúng nhìn Băng Di cô bước vào mới là thật đê tiện, dâm dăng.

Ở một góc hành lang thuộc khu này, chổi lau nằm ngang ngửa, xô nước lau sàn bị đổ ra hẳn nửa. Giờ thì cô đã hiểu lý do tại sao cô bé kia khóc rồi, là do lũ "chó săn" này làm hại mà.

Một gã từ trong căn phòng bước ra, nhìn Băng Di, gã giờ giọng dâm ô:

- Cô em là giúp việc mới đến à?

Băng Di quắc mắt nhìn gã, đôi mắt rực lửa giận. Cô nhấn mạnh:

- Tôi không phải giúp việc.

- Vậy là người phục vụ bọn anh sao? Ha ha. Mà trông cô em cũng xinh đấy, hơn cả con nhỏ lúc nãy.

Nghe tới đây, máu Băng Di sôi lên. Nhất định hôm nay là ngày cô đưa tiền gã kia xuống địa ngục.

Bọn người cùng hạng với gã phá lên cười, chúng chỉ trực lao vào người cô.

- Thế nào? Em chọn anh trước chứ? Gã có ý định đưa tay lên sờ mặt Băng Di.

* Huych *

Băng Di tung cú đấm thẳng vào bụng gã khiến gã loạng choạng.

- Con ranh này! Gã rít lên.

Bọn người còn lại cũng định lao đến giữ cô lại.

* Âm*

Lần này là chiêu quay trên không, cô giáng thẳng cú đá đó vào mặt gã..Nhưng gã có vẻ đã chuẩn bị, nên cũng không như lần trước. Gã định nhảy vào đánh cô.

* Phập*

Băng Di nhanh tay rút được con dao ở đai lưng của gã bên cạnh, đâm thẳng vào bụng gã kia, trước khi gã túm được cô.

Gã nằm vật xuống sàn, máu bắn lên tung tóe. Máu gã vẫn trộn trùng, nhìn cô như van nài. Bọn người kia dường như nhận ra điều gì đó, thấy cảnh này thì lạnh người, không dám làm gì.

- Xin lỗi nhé. Nhưng không ai được phép động vào Regina này.

Cùng với lời nói đó, cô rút dao ra khỏi bụng gã. Gã rú lên một tiếng đau đớn, xé toạc không gian yên tĩnh ghê rợn rồi tắt thở.

Những gã còn lại khẽ liếc nhau rồi vội quỳ xuống chân Băng Di. Chúng rối rít:

- Bọn em xin lỗi. Bọn em có mắt không trông. Bọn em không nhận ra chị. Xin chị tha cho bọn em.

- Tha à? Các người xem những việc các người làm có xứng được tha không?

Băng Di quay người đi về, để lại đằng sau cô là những khuôn mặt bặm trợn nhưng đã tái đi vì sợ hãi. Nhìn gã kia nằm trong vũng máu đỏ, chúng chỉ biết lấy đó làm gương cho bản thân. Ai chứ là Regina thì đừng mong có một con đường sống khi đã đắc tội.

Băng Di theo đúng trí nhớ trở về phòng của mình. Cô rửa sạch bàn tay dính máu trong làn nước trắng. Giết người! Cô vừa giết người! Phải, thì đã sao nào? Chẳng phải cô được đào tạo để làm những việc này sao. Thế nên cô vẫn rất thần nhiên, không chút ám ảnh. Công việc này đã quá quen thuộc với cô trong suốt ba năm qua. Ba năm - không phải thời gian dài nhưng đủ khiến cho bàn tay cô nhuộm màu máu. Súng, dao đều là những sở trường của cô trong khi làm nhiệm vụ. Chỉ cần vài bước đơn giản, nhanh gọn cô đã có thể cướp đi tính mạng của đối phương.

Nói cô độc ác, tàn nhẫn à? Ừ, cũng đúng thôi. Hơn thế nữa, cô còn là kẻ giết người không chớp mắt. Nhưng bởi vậy cô mới là Regina. Trong thế giới bóng đêm đầy rẫy nguy hiểm này, tên cô đã trở thành huyền thoại rồi.

Regina - một trong những học trò, thành viên của tổ chức Death lung lầy. Một con người tàn nhẫn, không bao giờ biết đến hai từ sợ hãi. Một con người có tài năng hoàn hảo, bất kì một nhiệm vụ nào cũng hoàn thành một cách xuất sắc. Một con người có cái biệt danh ác quỷ cánh đen. Một con người có nụ cười cùng ánh mắt sắc lạnh, đủ khiến cho người khác run sợ.

Và cái con người có tên Regina ấy, không ai khác chính lại chính là Triệu Băng Di. Khó tin quá nhỉ? Nhưng đây là sự thật. Bên ngoài thì là Băng Di, còn sâu thẳm bên trong là Regina. Giống như một người có hai nhân cách, cô luôn phải sắm hai vai khác nhau. Cô đã sống như thế suốt ba năm. Phải rồi, là ba năm.

T đã rất phân vân khi up chap này. Mong mn nhận xét nha. Nếu Di giết người thì sao?

Bạn đang đọc truyện *Tôi Không Phải Fan Của Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Nhiệm Vụ (1)

Trở về nhà là lúc gần, Băng Di trưa mà đã đi ngay lên phòng. Cô nằm dài trên chiếc giường ái, yêu dấu. Có lẽ do cơ thể đã quá mệt mỏi, giấc ngủ nhanh chóng đến với cô.

Nhưng chợt cô giật mình đôi mắt mở to nhìn xung quanh, mồ hôi túa ra. Cô vùng dậy rồi lại nằm vật xuống giường, hai tay nắm chặt lấy ga trải giường.

Là con ác mộng đó. Lại là nó. Nó lại xuất hiện trong giấc mơ của cô. Cái đêm đáng ghét đã cướp đi người bạn của cô. Tiếng súng, tiếng người kêu lên đau đớn rồi tiếng kim loại va vào nhau, thật ghê rợn. Cô còn nhớ như in khuôn mặt của kẻ đã giương súng bắn vào cô, nhưng người trúng đạn lại là Triều Anh. Cô còn nhớ cảnh Triều Anh gục dần trên tay cô. Cô còn nhớ rõ lời nói cuối cùng của Triều Anh. Cô còn nhớ vị mặt chất của những giọt nước mắt vì mất đi người mình yêu quý. Cô còn nhớ lời hứa đầy thù hận trước Triều Anh. Cô nhớ tất cả những gì đã xảy ra đêm hôm đó. Nó như đoạn phim đầy máu và nước mắt thu vào trong trí nhớ của cô. Phải rồi, cô phải nhất định phải nhớ nó chứ. Nhớ để mà nuôi dưỡng những thứ cảm xúc gọi là hận thù đang âm ỉ cháy trong lòng cô, để có thể giết hết tất cả những kẻ có mặt trong đêm đó, để trả thù cho Triều Anh.

Băng Di dù mệt nhưng vẫn cố gượng dậy, đi vào phòng tắm. Cô cứ để nguyên quần áo, xối nước từ vòi sen vào người mình. Nước dội từ đầu, rồi xuống đến toàn thân. Nước thấm dần vào người cô, đánh thức tâm hồn mạnh mẽ của cô dậy. Cô thấy mình thoải mái, dễ chịu hơn rất nhiều. Đường như mọi suy nghĩ tồi tệ đã bị dòng nước cuốn đi hết.

Cô tắt vòi sen, lấy bộ quần áo mới ở trên móc mặc vào, thay cho bộ quần áo cũ đã ướt đẫm nước. Khi bước ra khỏi phòng tắm, cô chẳng còn đau khổ hơn mệt mỏi nữa. Có phải là dòng nước kia quá hiệu nghiệm để cuốn đi mọi mệt mỏi, ưu phiền trong người cô hay là do con người mạnh mẽ kia đã thực sự đã sống dậy trong cô. Với cô thì cái gì cũng vậy, chỉ cần nó làm cô thoải mái, vui vẻ hơn là được...

10h tối, ngày hôm đó.

Băng Di lấy trong tủ quần áo ra một bộ quần áo màu đen bó sát. Cô thay đồ, rồi khoác bên ngoài chiếc áo khoác jacket màu đen, kết hợp với đôi boot đen để tụt. Mái tóc buộc cao lên, để rõ khuôn mặt xinh đẹp nhưng lạnh lùng.

Cô mở điện thoại, vào file ảnh. Trong file có một album chỉ có duy nhất một tấm ảnh với tiêu đề R&R. Đó là tên chữ cái đầu tiên trong mật danh của cô (Regina) và Triều Anh (Ryan). Tấm ảnh chụp hai người con gái, một người có khuôn mặt thánh thiện, trong sáng đang tươi cười, còn một người vẫn đang vui đùa trong quyền truyện trinh thám, không chút biểu cảm. Tấm ảnh này được chụp ở phòng cô tại Thượng Hải. Khi đó Triều Anh đã nghịch ngợm lấy máy điện thoại của cô ra để chụp selfie cả hai người, nhưng chỉ có cô ấy là mặt tươi roi rói, còn cô thì cắm đầu vào quyền truyện trinh thám ở phía sau. Đó là tấm ảnh đầu tiên và cũng là tấm ảnh cuối cùng của hai người. Bởi vậy cô rất trân trọng nó, thường lấy nó ra ngắm. Những lúc như vậy cô có cảm giác Triều Anh vẫn đang vui vẻ ở cạnh mình, vẫn đang vu vơ hát mấy câu hát đầu đầu.

Cô chăm chăm nhìn vào bức ảnh, tay như muốn bóp nát cái điện thoại.

"Triều Anh, nhất định tớ sẽ trả thù cho cậu."

Rồi Băng Di cất điện thoại vào túi áo khoác, rồi khỏi phòng.

Cô nhẹ nhàng đi xuống dưới sân nhà. Chiếc moto đen bóng loáng vẫn dựng ở đó. Cô tra khóa vào ổ, lên ga và phóng ra ngoài đêm đen dày đặc.

Chiếc moto lao vun vút trên những con đường ở Trùng Khánh. Gió tấp vào người cô, lạnh vô cùng. Cảnh vật bên đường chỉ như lướt ngang qua. Băng Di dường như chưa thỏa mãn với tốc độ hiện tại của chiếc xe, cô nhấn ga, cho xe chạy hết cỡ. Trên những đoạn đường đông người mà cô vẫn dám đi với tốc độ tối đa như vậy thì cũng giống như cô đang đùa giỡn với tử thần. Nhưng không sao, cô vốn rất thích những trò mạo hiểm mà, đem tính mạng của bản thân ra đặt cược vốn là một sở thích khó bỏ của cô.

Chiếc moto dừng lại trước cổng căn biệt thự rộng lớn. Băng Di xuống xe, đưa đôi mắt sắc lạnh nhìn bốn tên vệ sĩ như ra lệnh.

Nhận ra người đứng trước mặt mình là ai, chúng vội vàng dùng bộ đàm báo cho mấy kẻ bên trong mở cổng. Cánh cổng tự động mở sang hai bên, đợi cho Băng Di lao chiếc moto thẳng vào bên trong rồi tự động đóng lại.

Cô rút chìa khóa xe, cầm vung vung trên tay, bước vào trong biệt thự. Phòng khách xa hoa, sáng trưng ánh đèn nhưng không có một ai. Cô tiếp tục đi lên tầng.

Băng Di mở cửa phòng 127, đoán mọi người đã có đủ mặt bên trong và chỉ thiếu mình cô nên cô nói:

- Xin lỗi. Tôi đến muộn. Có bỏ lỡ chuyện gì không nhỉ?

Quanh chiếc bàn lớn, theo thứ tự là vòng cung Kin, Zero, Sherry rồi đến J.A ngồi đối diện với ba người kia. Người ngồi phía đầu bàn là John - người quản lý của bọn cô và cũng là cánh tay đắc lực của cha nuôi. Ông ta quay ra nhìn cô:

- Không sao. Chúng ta chưa bắt đầu.

Băng Di gạt đầu rồi đi lại chỗ trống còn lại của cái bàn, chỗ đó là cạnh J.A. Cô kéo ghế ngồi xuống, cũng chẳng thèm để ý đến ai.

John thấy đã đầy đủ người, ông ta bắt đầu khái quát về tình hình hiện giờ của thế giới ngầm. Dù sao đây cũng là lần trở lại đầy ngoạn mục của Death nên cũng cần chuẩn bị kỹ lưỡng một chút:

- Trong thế giới ngầm bây giờ đã xuất hiện thêm rất nhiều các sát thủ tiềm năng, đặc biệt là trong Org.G. Vậy nên các người phải tuyệt đối thận trọng khi hành động.

Băng Di nghe nhắc đến Org.G thì tay siết chặt lại, lòng căm thù lại được một lần cuộn trào trong lòng cô. Cô hỏi John:

- Org.G có thêm người mới à? Có tìm hiểu được không?

John biết lý do tại sao Băng Di lại vội vàng khi nhắc đến Org.G nên trả lời ngay:

- Theo như thông tin thu thập được thì là hai người, một nam một nữ. Nữ có biệt danh là Nữ thần báo tử vì tất cả những người đã chạm mặt cô gái này đều phải chết. Còn nam được gọi là Lãng tử gió, bởi các chiêu thức anh ta sử dụng rất nhanh, tựa như gió thoảng vậy.

- Trong hai người họ có ai dùng kiếm không? Băng Di hỏi liền.

- Có. Là tên con trai.

John nghe cô hỏi mà có chút thắc mắc. Sao phải hỏi vũ khí mà bọn chúng sử dụng nhỉ? Trước đây cô chưa bao giờ hỏi những câu dạng như vậy. Nhưng hiểu rõ tính cách của Băng Di là ghét nhất những người hỏi cô quá nhiều nên cũng chỉ im lặng.

- Ok.

Băng Di nghe câu trả lời của John mà cười thầm trong bụng. Nữ thần báo tử, Lãng tử gió? Nghe thì hay thật đấy nhưng không biết lúc đối mặt thì có hay ho thật không. Cô bắt đầu thấy háo hức lần trở lại này rồi đây. Mà còn có cả kẻ dùng kiếm nữa này. Ha ha. Vui rồi đây!

Zero ngồi từ nãy chỉ tội đau người, nghe hai con người kia nói chuyện mà trong lòng cũng thấy chán. Anh ta khó chịu hỏi:

- Được rồi. Nhiệm vụ là gì?

Kin xen ngang, chủ ý là khích逗 Zero. Vì anh ta và Zero vốn không ưa gì nhau nếu không nói thẳng ra là kẻ thù của nhau.

- Bình tĩnh đi Zero. Nóng vội chỉ tổ hỏng việc thôi.

Zero nóng mặt, đập bàn quát Kin:

- Mà có ý gì?

- Hai người đừng gây sự với nhau như vậy chứ. Dù sao cũng là cùng tổ chức đấy. Sherry vội can ngăn.

Kin và Zero biết mình không nên làm vậy nên cũng thôi, không tranh cãi gì nữa.

John thấy tình hình yên ổn nên bắt đầu giao nhiệm vụ. Ông ta giao cho ba người là Kin, J.A và Sherry trước:

- Ba người lo vụ Zack Co.

Rồi mới quay sang nói với Băng Di:

- Cô và Zero xử lý người này, tìm ra chỗ cất giấu bản báo cáo số 3.

Ông ta đưa ảnh cho Băng Di xem. Trong ảnh là chân dung một người phụ nữ ăn mặc sang trọng, đang cười rất tươi. Nhìn ảnh khó mà đoán được bà ta bao nhiêu tuổi vì trên khuôn mặt bà không có một dấu hiệu gì của sự lão hóa cả.

Zero giành tấm ảnh trên tay Băng Di. Anh ta nhìn chăm chú vào bức ảnh rồi bỗng cười, nụ cười có gì hàm ý.

Chỉ có hai người là Kin và J.A đang vô cùng khó chịu. Bởi lẽ do cô làm chung nhiệm vụ với Zero. Kin thì do không ưa Zero nên không muốn Băng Di làm chung nhiệm vụ với anh ta. Nhưng còn J.A? Là anh ta ghen. Anh ta không muốn người mình yêu làm chung nhiệm vụ với người khác.

Riêng Sherry thì có phần vui vẻ hơn nhiều. Vì lại được làm chung nhiệm vụ với J.A. Nhưng cũng ghen tức vì thấy J.A chỉ quan tâm tới Regina đang ngồi ở bên cạnh.

- Bắt đầu nhiệm vụ đi. Nhớ cẩn thận đấy nhé. John nhắc nhở.

Năm người rời phòng, đi ra ngoài rồi chia nhóm như nhiệm vụ đã giao. Kin, J.A và Sherry đi trước, trong khi Băng Di nói chuyện với Zero:

- Tôi còn phải lấy vũ khí nữa. Anh ở đây đợi đi.

Zero không nói gì chỉ âm thầm đi xuống dưới nhà, ngồi chờ.

Băng Di đi vòng sang khu C của căn biệt thự. Cô mở cửa, vào căn phòng để vũ khí hạng ba. Cô tra hai khẩu súng và vài băng đạn vào bao, mấy con dao dắt dưới boot và giấu trong người. Coi như đã xong phần chuẩn bị, cô quay lại khu A.

Đến phòng khách thấy Zero đang nhìn vào màn hình điện thoại, đôi lông mày hơi nhíu lại. Cô ngồi xuống ghế là sofa đối diện, hỏi:

- Thông tin à?

- Ừ.

Nói rồi, anh ta đưa điện thoại của mình cho Băng Di xem. Cô lướt nhanh qua toàn bộ số thông tin về người phụ nữ đó rồi trả cho Zero.

Cô đứng dậy trước giục Zero:

- Đi thôi.

Băng Di đi phía trước, Zero chậm rãi đi phía sau. Hai người đi ra gara lấy con xe moto em yêu. Băng Di vẫn đi chiếc moto đen bóng nhoáng. Còn Zero đi chiếc moto đen đỏ hạng sang.

Cánh cổng tự động mở ra, hai chiếc moto lao vút ra ngoài, như muốn đâm thủng trời đêm đang bao phủ bên ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Không Phải Fan Của Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Nhiệm Vụ (2)

Theo như thông tin thì giờ người phụ nữ mà hai người cần xử lý đang ở một ngôi nhà nhỏ, ngoại thành thành phố. Tối nay bà ta có cuộc hẹn với một gã đàn ông tên Trần Hạo Nhiên.

Hai chiếc moto chuyển hướng ra phía ngoại ô thành phố. Những ngôi nhà cao tầng, phố xá nườm nượp dần lùi về phía sau lưng, trước mắt chỉ nhìn thấy những cánh đồng lúa rộng lớn. Gió hun hút thổi. Trên trời không hề có lấy vì tinh tú nào mà chỉ duy nhất một vầng trăng bạc lạnh lẽo chiếu sáng. Ánh trăng như mị tóa sáng xuống trần thế. Đêm nay, ắt hẳn sẽ là một đêm đầy thú vị với những kẻ như Băng Di hay Zero.

Băng Di và Zero dừng xe ở một nơi vắng vẻ, cách ngôi nhà của người phụ nữ kia một đoạn ngắn để quan sát tình hình. Ngôi nhà sáng trưng ánh đèn điện, nổi bật giữa một vùng xa lánh thành phố, tối tăm. Trên ban công tầng hai của căn nhà trồng rất nhiều loài hoa. Mùi hương của những loài hoa thoang thoảng trong không gian. Hương thơm ngát đến đáng ngờ. Băng Di hít một hơi thật sâu, hương thơm của hoa lại nồng nặc xộc vào mũi cô.

" Đây không phải hương thơm của hoa."

Băng Di chợt nhận ra. Mùi hương thoang thoảng nhưng ngào ngạt trong khứu giác. Là hương độc. Những chậu hoa trên kia chỉ là trá hình cho mùi độc

được. Với kinh nghiệm của một người đã tiếp xúc nhiều với các loại chất độc như cô thì nhận ra điều này cũng không khó. Hít phải hương thơm này sẽ bị đau đầu, rồi dần đến ngất xỉu. Hơn nữa còn rất có hại cho thần kinh, khiến các dây thần kinh tê liệt, mất chức năng trong khoảng thời gian nhất định. Người phụ nữ này quả rất xảo quyệt khi dùng cách này để đề phòng kẻ khác. Mấy tên vệ sĩ kia chắc phải được uống loại thuốc gì để miễn dịch với mùi hương đó. Nhưng cô với Zero thì không, nếu cứ thế này mà xông vào trong đấy thì chắc chắn là nhiệm vụ thất bại, có khi còn mất mạng nữa.

Zero thấy Băng Di cứ dậm chân mà không hề đã động tới việc bắt đầu hành động nên sốt ruột:

- Hành động chứ?
- Không. Băng Di quả quyết.
- Tại sao?
- Anh không nghĩ thấy gì à?
- Hương hoa thôi mà.

Băng Di lắc đầu:

- Không phải. Là hương độc. Mùi hương này có thể khiến ta bất tỉnh hay còn nguy hiểm hơn đấy.
- Vậy làm cách nào để tránh khỏi mùi hương đó? Zero hỏi.

Băng Di trầm ngâm suy nghĩ. Tình hình này chỉ còn cách mạo hiểm thôi. Chứ loại hương độc này nếu không có thuốc giúp miễn dịch của nó thì khó mà tránh được.

- Chỉ cần rời khỏi đây trước khi ngửi phải quá nhiều độc tố và không để chúng phát tác là được. Ở nhà tôi có thuốc giải cho loại độc hương này.
- Mạo hiểm đấy! Zero nhìn cô.
- Làm chung nhiệm vụ với tôi thì đương nhiên phải mạo hiểm thôi.

Băng Di nói xong, lên xe moto nhả ga đến trước cổng căn nhà. Zero cũng vừa kịp phóng theo cô.

Xuống xe, hai người chưa làm gì thì đã bị hai tên vệ sĩ canh cổng hung dữ tra hỏi:

- Các người là ai?
- Death.

Băng Di trả lời gọn lọn bằng chất giọng lạnh lùng vốn có. Ngay sau đó, cô nhanh chóng rút con dao giấu dưới boot lên, đâm vào ngực gã vệ sĩ khi gã định lấy súng bắn cô. Hành động của cô rất nhanh, không để gã kịp phản ứng gì. Bên kia, Zero cũng đã xử xong tên còn lại bằng khẩu súng giảm thanh do anh ta mới chế tạo, không một tiếng động nhưng đủ khiến đối phương chết trong vòng 30s.

Xử xong hai tên ở cổng, Zero và Băng Di cứ ung dung mà đẩy cổng vào. Mấy tên vệ sĩ trong nhà thấy hai người thì vội lao ra chặn đường, súng chĩa về phía hai người.

Nhưng với khả năng của hai người thì đến năm mươi tên như vậy còn xử lý được, huống hồ ở đây chỉ có khoảng hai chục tên. Chúng lao vào Băng Di và Zero như dã thú.

Một tên lao về phía cô. Cô dùng chân đá thẳng vào mặt gã khiến gã mất đà ngã xuống. Gã khác cầm gậy lao đến, cô lấy dao đâm mạnh vào xương sườn gã. Lại một gã khác cầm dao hướng về phía cô. Nhanh như cắt, cô rút lưỡi dao ngấp trong người gã kia phi thẳng vào bả vai gã khiến gã gục xuống.

Phải đánh nhau với nhiều tên cùng một lúc làm cô có lúc để ý được hết mọi nguy hiểm kẻ cận. Trong lúc cô đang đánh tay đôi với một gã vệ sĩ thì tên vệ sĩ khác, trông có vẻ trẻ hơn mấy gã kia cầm kiếm vung lên ở phía sau cô. Nhưng cô lại không hề biết điều đó.

- Cẩn thận!

Zero đang xử lý mấy tên khác thấy Băng Di gặp nguy hiểm thì vội lao đến, cứu cô. Anh ta đá vào bụng gã khiến gã ngã xuống. Và rồi anh ta bóp cò súng. Máu học ra từ miệng gã, xối xả.

Sau lần gặp nguy hiểm Băng Di có phần thận trọng hơn. Zero cũng ra tay mạnh bạo hơn, kết hợp cả dùng súng với kỹ thuật đánh tay. Mười phút sau, trận chiến ác liệt ngã ngũ. Hai mươi tên vệ sĩ nằm la liệt, đau đớn rên rỉ dưới chân cô với Zero.

Băng Di đi lên tầng hai của căn nhà. Zero đi sau, để ý xung quanh. Mùi hương độc kia càng ngày càng rõ rệt, ngào ngạt xộc vào mũi.

- Ngọc Hình, em thật xinh đẹp. Giọng nam giới.

- Anh đừng đùa thế . Em đã bốn mươi tuổi rồi đấy. Giọng nữ giới.

-.....

Băng Di ra hiệu cho Zero rằng tiếng cười nói vọng ra từ căn phòng gần ban công. Zero gật đầu. Hai người từ từ tiến lại, mở cửa căn phòng.

Trong phòng, một nam một nữ đang ngồi trên cái bàn nhỏ uống rượu - loại rượu tây đắt tiền. Người đàn ông mặc bộ vest đen, khuôn mặt vuông chữ điền. Vừa nhìn thấy hai người xông vào trên tay cầm súng, ông ta hốt hoảng sợ hãi. Nhưng người phụ nữ kia thì ngược lại. Bà ta không tỏ một thái độ sợ hãi nào. Mái tóc nhuộm màu vàng nắng bụi cao. Bộ váy bà ta mặc bó sát vào người, khoét ngực, trông rất gợi cảm. Bà ta vẫn bình thản uống ly rượu trên tay, mặc cho người đàn ông kia mặt đã cắt không còn giọt máu.

- N...g...Người đâu? Ông ta nhớ ra hai chục tên vệ sĩ đứng canh bên ngoài nên vội gọi.

- Gọi gì nữa. Chúng bị bọn tôi xử xong rồi. Zero đắc ý nói.

Ngay sau câu nói là một cánh tay cầm súng giương về phía ông ta. Ông ta sợ hãi, quỳ xuống xin tha mạng. Nhưng Zero không có ý định tha cho ông ta nên....

Viên đạn từ súng giảm thanh bay ra, cắm thẳng vào ngực ông ta. Ông ta ôm ngực đã loang máu, nằm gục xuống nền đất.

Thấy đối tác của mình bị giết, người phụ nữ kia có chút ái ngại. Bà ta quay khuôn mặt xinh đẹp ra phía Zero và Băng Di hỏi:

- Các người là ai?

- Death. Băng Di trả lời, vẫn là chất giọng lạnh lùng ấy.

Bà ta như hiểu ra điều gì, lại hỏi tiếp:

- Các người muốn bản báo cáo?

- Đúng.

- Nhưng đáng tiếc ta sẽ không bao giờ giao nó cho các người.

- Tôi không ép.

Băng Di vừa nói vừa đi lại cái ghế mà người đàn ông kia vừa ngồi, đối diện với người phụ nữ tên Ngọc Hình. Cô ngồi xuống, chân bắt chéo , khoanh tay nhìn bà ta ngạo nghễ. Ánh mắt cô sắc lạnh tựa lưỡi dao sáng loáng. Đôi môi thì thoáng nhếch lên một nụ cười ma mị.

Bà ta cũng nhìn chăm chú nhìn Băng Di , cố gắng đọc những suy nghĩ trong đầu cô. Bà ta từng được học thuật đọc suy nghĩ của người khác qua ánh mắt nhưng với cô gái này thì vô ích. Ngoài việc cảm nhận thấy ngọn lửa hận thù đang âm ỉ cháy trong lòng thì không thể biết thêm điều gì. Nhưng không sao, loại hương độc kia đang lan mạnh trong không khí, thoảng qua mà hương lưu lại đến mê dại. Càng kéo dài thời gian càng tốt, cô gái này và tên con trai kia dù có giỏi mấy cũng chết thôi.

Zero đứng quan sát tình hình lúc này. Anh ta lấy làm lạ khi Băng Di chỉ ngồi nhìn bà ta, không hành động gì. Trong khi đó, thời gian đã kéo dài, mùi hương độc kia đang xâm nhập rất nhanh vào cơ thể. Cứ đà này thì chỉ còn nước nằm chết ở đây mất.

Zero nhẹ nhàng lên nòng súng, đành phải giết bà ta xong nhanh chóng rời khỏi đây thôi. Tuy không lấy được thông tin về bản báo cáo số ba nhưng còn hơn phải mất mạng ở nơi quái quỷ này.

Băng Di đoán được ý nghĩ và hành động của Zero. Cô bỗng bật đứng dậy làm anh ta khựng lại. Sau đó, đã hiểu ý Băng Di, nhưng anh ta vẫn giương súng về phía người phụ nữ kia. Điều mà anh ta không ngờ nhất chính là hành động tiếp theo của Băng Di. Cô rút súng nhưng không nhắm vào mục tiêu trước mặt mà hướng về chính anh ta.

Hai họng súng đen ngòm chĩa thẳng vào nhau. Lại là hai người cầm súng lại là cùng chung tổ chức, cùng chung nhiệm vụ. Không khí thật căng thẳng, ngột ngạt bởi ý nghĩ này cứ chặn đứng ý nghĩa kia, hành động cứ trái ngược, hỗn loạn hết cả.

Zero lúng túng, không biết phải làm thế nào. Nếu người đang giương súng vào anh ta là Kin, J.A hay Sherry thì có khi anh ta vẫn sẽ bắn. Đằng này lại là Regina - người con gái duy nhất mà anh ta rất nể trọng.

- Cô...làm gì vậy? Bỏ súng xuống. Zero quát lên.

- Trừ khi anh bỏ trước. Băng Di cười nhạt nói.

- Nhưng bà ta....

Ánh mắt Zero liếc về phía người phụ nữ kia, đầy lo lắng.

- Bỏ súng xuống. Không được trách tôi vô tình. Băng Di đánh giọng.

Zero miễn cưỡng bỏ súng theo ý Băng Di. Nhưng anh ta vẫn cảm thấy bức bối, muốn giải quyết nhanh gọn bà ta để rời khỏi đây.

Băng Di cũng cất súng ngay sau đó. Cô quay lại ngồi vào chỗ cũ. Đôi mắt lần này nhìn ra không gian ban đêm rộng lớn, phảng phất mùi hoa độc.

Khuôn mặt bà ta biến sắc. Hành động khi nãy của Băng Di như liều thuốc làm bà ta thấy lo sợ. Tại sao cô lại làm vậy? Bà ta cứ chòn vòn ý nghĩ đó trong đầu. Hơi thở bà ta mỗi lúc gấp gáp hơn. Cuối cùng bà ta cũng thấy sợ.

Bà ta đưa tay với chai rượu trước mặt, định uống. Biết đâu rượu sẽ giúp bà ta đỡ căng thẳng. Nhưng vừa chạm tay vào chai rượu, thì bà ta bị hót tay trên.

Băng Di cướp chai rượu trên tay bà ta. Đôi mắt cô như đang truyền thêm nỗi sợ hãi. Cô nói:

- Đừng lấy rượu để cứu vãn chứ.

Câu nói đánh một đòn vào tâm lý bà ta. Rõ ràng cô biết bà ta đang sợ hãi. Hình như cô còn nắm được cả điểm yếu của bà ta nữa.

Hai tay bà ta nắm chặt, cố trấn an bản thân.

Năm phút, mười phút rồi ba mươi phút nữa trôi qua. Vẫn chỉ là không gian tĩnh mịch, căng thẳng.

Trời về khuya, cái se lạnh của mùa thu càng rõ hơn. Gió thoảng qua đem theo hương độc quyến rũ càng rõ ràng. Ánh trăng dải đều bên ngoài, len lách qua từng kẽ lá. Tiếng dế kêu ngoài đồng vắng vọng vào.

Trong căn phòng nhỏ, ba con người như đang đối đầu bằng lý trí. Mọi thứ im lặng ghê sợ, nghe rõ tiếng thở đều đều của mỗi người.

Bỗng Băng Di đứng dậy, đôi mắt xoáy vào người phụ nữ đối diện. Cô bước đi trước ánh mắt ngạc nhiên của cả Zero lẫn bà ta.

- Tôi thua rồi.

Bà ta hành động của Băng Di, cả cơ thể như đông cứng lại. Người con gái này đang nghĩ cái gì vậy, cô ta nói vậy nghĩa là sao?

Zero cũng ngạc nhiên không kém. Ngoài việc đứng nhìn hành động của Băng Di thì anh ta thực sự không biết làm gì hơn.

Băng Di vẫn cứ bình thản, quay lưng đi lại phía cửa phòng. Cô đẩy cửa, miệng nói với bà ta:

- Người ta nói không gì có thể khiến bà sợ. Quả nhiên đúng như vậy. Regina tôi dù đã rất tự tin nhưng cũng đành chịu thua.

Sau câu nói của cô là một tràng cười sảng khoái vang lên. Người con gái này rất khéo điều khiển tâm lý người khác. Nụ cười của cô thấp thoáng nụ cười của ác quỷ trong huyền thoại. Rất đáng sợ. Rốt cuộc thì cô cũng đạt được mục đích của mình.

- Ha ha. Chịu thua à? Có lẽ người chịu thua phải là ta mới đúng.

Băng Di xoay người trở lại, nhìn bà ta, thản nhiên.

Bà ta cũng đứng lên, đi lại phía cô đang đứng. Đằng sau lưng bà ta là một khẩu súng.

Mỗi bước bà ta tiến lại gần Băng Di hơn. Bằng một động tác nhanh gọn, bà ta luồn qua bên phải cô và dí thẳng súng vào cô. Sau đó bà ta mới nói:

- Ta không giữ nó. Nó đang ở trong tay chủ tịch Hoàng Sở của tập đoàn VIVID.

Zero phản ứng nhanh trước việc này. Anh ta xoay hướng súng về phía bà ta, sẵn sàng bóp cò.

Bà ta hết nhìn Băng Di rồi lại nhìn Zero, giọng đặc thẳng:

- Nếu người bắn ta. Người này cũng sẽ chết.

Zero không hề lung lạc lý trí, vẫn hướng súng về bà ta.

- Vậy thì một đèn một nhé.

Cách

Bà ta lên nòng súng, ánh mắt nhìn Zero khiêu khích. Anh ta bắt đầu lo lắng, mắt tập trung vào khẩu súng trên tay.

Băng Di cũng đã đoán được tình huống này nên cô nhẹ nhàng lấy con dao giấu trong người ra. Điều luyện một động tác cầm dao đâm thẳng vào bà ta.

*phập *

Bà ta gục xuống, máu từ vết thương tuôn ra. Khẩu súng rơi xuống bên cạnh. Trong lúc hấp hối bà ta cố nói với Băng Di:

- Người...rất...x...xúng... l...là...h...huyền...thoại...

- Cảm ơn.

Nói rồi, Băng Di và Zero nhanh chóng xuống tầng, ra ngoài lấy xe rồi khởi động. Hai người phóng moto quay về thành phố. Nhiệm vụ hôm nay đã được hoàn thành một cách xuất sắc.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Không Phải Fan Của Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Nhiệm Vụ (3)

Trở về biệt thự, cũng đã là 11h hơn. Băng Di và Zero đi lên phòng 127. Nhưng đi được mấy bước cô lại rẽ sang lối khác. Zero thấy hành động của cô thì cũng không quan tâm lắm, bởi theo anh ta thì Băng Di vốn kì lạ như vậy mà.

Băng Di vào phòng mình, mở tủ lấy một lọ thủy tinh đựng đầy những viên thuốc màu trắng. Cô mở lọ, lấy ra hai viên bỏ vào miệng nhai nhai rồi nuốt chửng. Cô nhai những viên thuốc đắng ngắt đó như ăn kẹo vậy, không hề có cảm giác gì.

Rồi cô lấy ra hai viên khác bỏ vào một chiếc lọ trong suốt nhỏ. Cô cầm nó , đi sang phòng 127.

Đẩy cửa bước vào, cô thấy Zero đang chăm chú vào tập tài liệu trên tay. Còn John thì trầm ngâm suy nghĩ điều gì đó.

Bộp...

Băng Di vừa đi vừa ném chiếc lọ trong suốt về phía Zero.

Theo phản xạ Zero bắt lấy chiếc lọ rất chính xác. Anh ta giờ chiếc lọ lên nhìn rồi hỏi cô:

- Gì vậy?

- Thuốc. Cô đáp gọn.

- À, rồi.

Zero không nói thêm, mở lọ lấy hai viên thuốc ra bỏ vào miệng. Mặt anh ta hơi nhăn lại, có lẽ do thuốc đắng quá.

Nhìn Zero, cô bật cười nhẹ. Nhìn anh ta lúc này thật giống trẻ con lần đầu uống thuốc, chưa quen với vị đắng của thuốc.

- Nhiệm vụ sao rồi? John chợt lên tiếng hỏi cô.

- Tốt.

John gật đầu , cười hài lòng sau câu trả lời của cô.

Căn phòng trở nên yên lặng cho đến khi Kin, J.A và Sherry bước vào. Vẫn là câu hỏi như lúc hỏi Băng Di, John hỏi ba người họ:

- Nhiệm vụ sao rồi?

- Ồn. Kin đáp.

- Được rồi. John nói.- Đầy đủ rồi thì tôi sẽ nói vài chuyện quan trọng.

Vẫn là vị trí như lúc mới đến. Kin, Zero và Sherry ngồi một bên bàn. Băng Di và J.A ngồi bên đối diện. John không ngồi, vừa đi vừa nói:

- Ngày mai ông chủ sẽ về.

- Máy giờ? Kin hỏi.

- Máy bay hạ cánh lúc 10h30 tối. John trả lời.
- Máy bay riêng à?
- Tất nhiên. Ông ấy muốn chúng ta có mặt đầy đủ.
- Còn chuyện gì nữa không? Băng Di hỏi xen vào.

John nghe câu hỏi của Băng Di thì cười nhẹ. Rồi nhìn thẳng về phía cô, nói:

- Liên quan đến cô.
- Đến tôi? Cô nhều mày hỏi.
- Theo lệnh của ông chủ thì Sherry sẽ đi học cùng với cô.

Cô không tỏ chút ngạc nhiên hay thắc mắc gì. Khuôn mặt giữ nguyên vẻ lạnh lùng:

- Vui đấy!

Sherry thì ngược lại. Cô ta vô cùng ngạc nhiên, vội hỏi John:

- Tôi đi học cùng Regina là sao?
- Đúng. John đáp.
- Nhưng tại sao? Sherry vẫn chưa hết thắc mắc.
- Theo lệnh của ông chủ. Mà không phải năm nay cô cũng chỉ vừa tròn 17 tuổi thôi sao.
- Nhưng... Sherry ngập ngừng như muốn nói gì thêm.
- Nếu đó là lệnh của cha thì cô cứ nghe theo đi. Hối nhiều làm gì? Zero xen thêm một câu đầy hàm ý.
- Tôi chỉ muốn hỏi lý do thôi mà. SHERRY biện minh.

Trong lúc không khí đang căng thẳng thì Băng Di đột ngột đứng dậy.

- Cứ quyết định vậy đi. Cô nói với giọng lạnh lùng vốn có.

Rồi cô lẳng lặng đi ra ngoài. Để boot nện xuống nền nhà thành từng tiếng đều đều.

Những người còn lại trong phòng nhìn theo thân hình mảnh mai của người con gái ấy cho đến lúc cô ra ngoài và cửa phòng đóng lại.

Băng Di xuống nhà. Cô ngồi xuống ghế sofa. Thấy quyển tạp chí để trên ghế, cô tiện tay cầm lên giờ ra xem. Bên trong toàn là ảnh của mấy cô người mẫu ăn mặc gợi cảm, tạo dáng sexy. Cô chán nản quăng quyển tạp chí sang một bên. Thì ra suốt ngày Zero chăm chú vào mấy quyển tạp chí chỉ để ngắm mấy cô người mẫu này. Thật chẳng hiểu anh ta nghĩ gì nữa.

- Sao vậy?

Kin xuất hiện, ngồi chiếc ghế sofa trước mặt cô. Chắc là vừa ở phòng 127 đi xuống.

- Làm sao? Băng Di hỏi.
- Tự nhiên bỏ ra khỏi phòng. Cô gặp chuyện gì à?
- Không.
- Nhiệm vụ không ổn? Kin đoán.
- Tôi là Regina đấy.
- Bất đồng quan điểm với Zero?
- Chẳng liên quan gì.
- Vấn đề sức khỏe?

- Càng không.
- À. Do Sherry sẽ đi học cùng cô?
- Tôi không phải kẻ hẹp hòi.
- Vậy tóm lại là cô làm sao?
- Tò mò nhiều quá cũng không tốt đâu.

Nói rồi, cô lại lấy quyển tạp chí vừa quăng đi giờ ra. Còn Kin thì cứ băn khoăn về thái độ của cô.

Sherry từ trên tầng đi xuống, ngồi cạnh Kin. Cô ta vui vẻ hỏi:

- Hai người đang nói gì vậy?
- Nói gì đâu chứ. Kin trả lời.
- Rõ ràng tôi nghe thấy tiếng nói chuyện mà.
- Vài chuyện linh tinh thôi.
- Ừ.

Sherry gật đầu. Cô ta nhìn Băng Di đang lật qua lật lại quyển tạp chí yêu thích của Zero, cười nói :

- Regina, ngày mai phải nhờ cô giúp nhiều rồi.

Băng Di thoáng suy nghĩ về lời của Sherry rồi cũng vui vẻ đáp lại:

- Không vấn đề. Cùng thân phận với nhau mà.

Sherry tắt ngấm nụ cười cùng sự rạng rỡ vốn có trên khuôn mặt. Như kẻ vừa bị bắt lỗi, ba từ "cùng thân phận" xoáy đúng tâm ý của cô ta. Tuy vậy, cô ta vẫn cố làm bộ bình thường:

- Vậy tôi cảm ơn trước nhé.

Băng Di coi như không nghe thấy, để quyển tạp chí xuống, đứng dậy nói:

- Muộn rồi nhì. Tôi về đây.
- Ừ.

Cả Kin và Sherry cùng đồng ý.

Chẳng một lời đáp lại, cô đi ra ngoài sân biệt thự. Cô lấy tra khóa vào ổ khóa xe moto. Cánh cổng mở ra và cô phóng xe ra ngoài. Chiếc moto chạy với tốc độ tối đa, lao vun vút trên những con đường.

12h20', cô có mặt tại căn phòng yêu quý của mình. Trút bỏ bộ quần áo hành động khó chịu, cô quay về với thân phận là một Triệu Băng Di thật sự.

Nằm trên giường ngủ êm ái, Băng Di mệt mỏi khép đôi mắt lại. Giấc ngủ đến với cô.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Không Phải Fan Của Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Những Quả Dâu Tây

Một ngày mới bắt đầu trên thành phố Trùng Khánh xinh đẹp. Nắng thu chan hòa, dịu dàng. Thành thoảng lại có một cơn gió thoảng qua, mon man. Dòng đời không ngừng trôi, con người vội vã, tấp nập.

Băng Di hé mắt tỉnh dậy, cô tựa mình nhìn ra ngoài cửa sổ. Nắng gỗ cửa đánh thức. Một chú chim nhỏ từ đâu bay đến hót cạnh cửa sổ, tiếng hót nghe lạnh lạnh, trong veo.

Cô vươn vai, ngồi dậy. Cô thờ dài như lấy can đảm, sức sống cho bản thân để vượt qua ngày hôm nay. Bởi vì với cô mỗi ngày là một thử thách, là mỗi bài toán khó. Nếu không có can đảm, sức mạnh thì làm sao phá giải được.

Cô vào phòng tắm làm VSCN, thay đồng phục, rồi ra ngoài lấy balo đi xuống dưới nhà.

Mẹ và ngoại đang chuẩn bị ăn sáng, chỉ giúp việc đang dọn bát đĩa ra bàn ăn. Nhìn mọi người, cô thấy cảm xúc gì đó ấm áp trong lòng, có lẽ là bắt nguồn từ cái gọi là "tình gia đình".

Vứt balo xuống, cô ăn sáng qua loa. Sandwich cắn vài miếng, sữa uống mấy ngụm. Xong xuôi, cô lại khoác balo đứng dậy, chào ngoại với mẹ rồi đi học.

Từng bước đi trên con đường quen thuộc tới trường. Cô mệnh mang một cảm giác trống trải trong lòng. Đã lâu rồi cô thường đi học một mình như vậy. Mọi thứ đến quá nhanh và cũng biến mất quá nhanh, không chút dư vị để lại.

Chính con đường này, hần đã từng đi học cùng cô, trêu chọc cô. Nhưng hiện tại, chỉ là một mình cô cô đơn. Mà cũng phải thôi, cô đâu còn xứng với hần, xứng để được hần đối xử tốt nữa. Một kẻ giết người, một tên đồ tể như cô thì đừng bao giờ mong ngóng đến hạnh phúc, đến thứ gọi là tình cảm đích thực. Nếu chưa muốn là sao chổi đem đến xui xẻo, nguy hiểm cho hần thì cách tốt nhất là nên tránh xa hần. Biết đâu đó cũng là lý do chính đáng để cô thôi dành tình cảm cho hần.

Vào trường, cô thấy chỗ nào cũng đang bàn về sinh nhật của hần. À, đúng rồi, hôm nay là 21-9 mà. Cô chợt nhớ tới chiếc vé hôm nọ hần đưa, rồi cả mấy tin đồn trên weibo là hần sẽ công khai bạn gái nữa. Tự nhiên cô thấy thật nực cười. Mấy cái chuyện này cứ như ở trên trời rơi xuống vậy, không nguyên nhân, không nguồn gốc. Vậy mà lại khiến cô thấp thòm, đứng ngồi không yên. Thôi thì cứ để mọi thứ tự nhiên nhất có thể, tùy đâu xử đấy, chứ nhậy sớm mà nước lại chẳng đến thì tốn công phí sức quá.

- Băng Di.

Cô nàng Mộc Miên đeo balo, từ ngoài cổng trường chạy vào vỗ vai Băng Di.

- Sao vậy? Băng Di quay sang hỏi.

- À không. Thấy cậu cứ như người mất hồn nên gọi cho hồn cậu về thôi. Mộc Miên lém lỉnh đáp.

- Cậu tốt nhé? Băng Di hỏi đều.

- Lúc nào cũng sẵn sàng nói đều người ta. Mộc Miên phụng phịu.

- Ờ ơ. Tớ sẵn sàng ai bao giờ đâu.

- Chẳng thế à. Mà hôm qua cậu bận gì đấy? Mộc Miên hỏi.

- Việc gấp thôi.

- Làm tớ chán muốn chết. Không đi được đâu, về nhà lại phải trông nhà để ba mẹ đi chơi chứ. Mộc Miên kể lể.

- Vậy để lần khác tớ với cậu đi xem phim nhé.

- Ok. À, tối nay cậu tới buổi sinh nhật của Tuấn Khải không? Nếu có thì bọn mình cùng đi nha.

Băng Di biết mình không nên thách thùng từ chối nên đáp:

- Tớ không biết. Có gì tớ gọi điện cho.

- Ủ. Thôi bye cậu, tớ vào lớp đây.

Mộc Miên chào Băng Di rồi chạy vào lớp.

Vì Mộc Miên học tầng 1 nên lớp học ngay đấy, còn cô học tầng 2 nên phải đi cầu thang lên. Cô kéo lại quai balo, đi lên.

Trong lớp, nữ sinh tập trung thành một nhóm và đương nhiên là bàn về sinh nhật hần rồi. Cô không quan tâm, đi về chỗ ngồi của mình. Như mọi ngày, cái balo đáng thương bị cô hành hạ bằng cách quăng mạnh xuống bàn tạo thành tiếng to, nghe cực kì vui tai và là minh chứng rõ ràng cho sức mạnh, tâm trạng của cô.

Đẩy balo sang một bên, cô nằm ra bàn. Khuôn mặt hướng ra cửa sổ bên cạnh, đôi mắt lơ đãng nhìn ra ngoài. Ở vị trí này có thể nhìn ra phía nhà kho cũ của trường. Mặc dù là hơi khó nhìn một chút nhưng cô vẫn thấy có những gì đó màu đỏ nhỏ xíu như đốm lửa giữa cái nắng của mùa thu. Cô tự đoán một lúc rồi nhận ra. Đó là dâu tây.

Cô đứng lên, đi vòng ra phía nhà kho cũ ở sau trường. Những chậu dâu tây lá xanh mướt đầy sức sống, xen kẽ đó là vô số những quả dâu tây chín đỏ mọng, trông thật thích mắt.

Những chậu dâu tây này đã có lần hân chi cho cô. Và ở cái nhà kho kia, cô và hân đã có một kỉ niệm ngọt ngào. Kỉ niệm đó sống lại trong trí cô như đám mây màu hồng lướt ngang qua đỉnh núi u ám, chết chóc.

Bàn tay cô vô thức chạm vào một trái dâu tây đáng yêu, mọng màu đỏ ngon lành.

- Chào cậu.

Một giọng nói vang lên. Băng Di nhìn về phía phát ra giọng nói.

Đó là Ngọc Kì. Cô ta tay cầm bình xịt nước, đang dần tiến lại những chậu dâu tây. Rồi cô ta bắt đầu tưới nước cho chúng, cẩn thận từng chút một.

- Ủ. Chào. Băng Di đáp lại.

- Có vẻ cậu chẳng để ý gì tới những chậu dâu tây này? Ngọc Kì vu vu hỏi

- Ý cậu là gì?

Ngọc Kì mải mê với công việc của mình, nhưng trả lời:

- Chúng là dành cho cậu mà.

Băng Di chưa kịp phản ứng gì thì Ngọc Kì đã nói tiếp, giọng có lẫn chút ghen tị:

- Số dâu tây là Tuấn Khải trồng riêng cho cậu đấy. Chính cậu ấy đã chăm sóc cho nó, đợi tới khi nó ra quả để làm bất ngờ cho cậu. Hôm nay cậu ấy đi vắng nên tôi làm hộ thôi.

Băng Di lặng người. Trái tim cô tưởng đã ngủ yên giờ lại nhói đau. Vì hân. Vì những việc hân đã làm cho cô.

Nhưng cảm xúc vẫn chỉ là cảm xúc. Nó vẫn bị át đi dưới sức mạnh của lớp băng lạnh giá trong cô. Cô đưa ánh mắt nhìn Ngọc Kì, lạnh lùng hỏi:

- Vậy à?

Ngọc Kì ngưng công việc của mình, ngẩng lên hỏi cô:

- Cậu không tin sao?

Khi chạm phải ánh mắt sâu thẳm, hun hút tâm sự xa xăm, kèm theo đó là sự lạnh lùng như phòng vệ của cô, Ngọc Kì thoáng giật mình. Cô ta cảm nhận được gì đó sau ánh mắt kia.

Băng Di nhìn chăm chú vào một quả dâu tây to nhất, thích thú. Cô đáp:

- Tôi đâu bảo tôi không tin.

Giọng Ngọc Kì đột nhiên trầm xuống:

- Chúng là tình cảm của Tuấn Khải nên tôi nghĩ cậu nên để ý tới chúng nhiều hơn.

Băng Di bật cười sau câu nói của Ngọc Kì, nụ cười dấu hiệu. Rồi cô nói:

- Đây là nếu tôi còn có thể.

- Có thể? Ngọc Kì ngạc nhiên.

- Ủ. Có thể.

Cuộc nói chuyện kết thúc sau câu nói không đầu không cuối của Băng Di. Không gian rộng lớn xung quanh yên lặng đi. Nghe thấy tiếng chim chóc líu lo trên những vòm cây. Nghe thấy tiếng ồn ào từ sân trường vọng lại. Gió thì thổi bên tai, đùa đùa những mái tóc dài. Những chậu dâu tây chín đỏ càng tô điểm thêm cho hình ảnh đẹp của Ngọc Kì và Băng. Một người mải mê với công việc chăm sóc dâu tây, từng cử chỉ như người làm vườn thực thụ. Còn một người thì chỉ đứng yên nhìn ngắm, thì thoảng nụ cười bí ẩn lại thấp thoáng ở khóe môi.

Những quả dâu tây đáng yêu, chín đỏ kia phải chăng là kết quả là sự cố gắng, là kết tinh của những tình cảm tốt đẹp mà hân đã dành cho cô. Chúng sẽ rất ngọt phải không? Ngọt vì đó là tình cảm của hân. Nhưng người ném chắc chắn sẽ chẳng phải và mãi mãi chẳng phải Băng Di cô. Kẻ có bàn tay đã nhuộm đầy máu của đồng loại thì đâu có tư cách. Phải, là tư cách. Máu đỏ nhưng tanh tươi. Dâu tây cũng đỏ, nhưng lại là màu đỏ mọng, là đặc trưng của một loại quả. Nếu máu mà chạm vào dâu tây thì sẽ biến dâu tây thành thứ quả gớm ghiếc, nồng nặc mùi máu ghê tởm. Nói thẳng ra thì là cô hoàn

toàn không xứng với tình cảm của hắn. Máu chỉ mãi là máu, đừng mong biến thành thứ trong suốt, thanh tao như dòng nước. Tay đã nhuộm chàm thì không thể rửa sạch, vậy nên cô phải sớm chấm dứt mộng ảo tình cảm của mình thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Không Phải Fan Của Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Học Sinh Mới

"Tôi là ác quỷ, còn cậu là thiên thần. Giữa chúng ta có quá nhiều khác biệt. Giữa chúng ta là khoảng cách quá lớn. Tôi cố gắng vươn tay mình ra để với tới cậu, nhưng tôi chẳng thể với được. Trong thần thoại, ác quỷ và thiên thần vì bất chấp luật giới mà đến với nhau nên bị trừng phạt rất dã man. Nhưng tôi thì khác, tôi chọn cách hy sinh bản thân, tàn nhẫn với bản thân để quên đi cậu. Chỉ cần quên đi cậu, thần thoại về tình yêu giữa thiên thần và ác quỷ sẽ không lặp lại nữa. Tôi không muốn dùng đôi cánh đen của mình để biến màu trắng rực rỡ vốn có của cậu thành màu đen giống tôi đâu. Tôi cũng không muốn tình cảm mà mình dành cho cậu nhuộm đỏ màu máu đâu. Vì vậy quên cậu là cách duy nhất mà tôi có thể lựa chọn.

Những quả dâu tây cứ rung rinh đáng yêu dưới ánh nắng mùa thu, điều đó càng làm trái tim tôi nhói đau. Nhìn chúng, tôi nhớ đến cậu. Trong đầu tôi dường như hiện ra hình ảnh một chàng Nam thần với nụ cười ấm áp, tỏa nắng. Những kỉ niệm của tôi và cậu quá ít nhưng với tôi đó đều là những kỉ niệm đẹp nhất về một bài toán tình cảm non nớt, trẻ con. Có lẽ tôi thích người quá nhanh và dành tình cảm quá sâu đậm. Để bây giờ, ở trong tôi còn đọng lại biết bao cảm xúc. Cậu biết không, Tuấn Khải. Tôi đau, đau lắm. Trái tim tôi tưởng chừng sẽ vỡ tan ra mỗi khi nhớ đến cậu. Những giọt nước mắt mà tôi đã cố kìm nén chỉ trực tuôn trào. Đã rất nhiều lần tôi ước giá như tôi không phải kẻ giết người, là sát thủ thì tốt biết mấy. Nhưng hai chữ "giá như" không hề tồn tại, tôi vẫn phải đối mặt với sự thật. Mỗi sáng tỉnh dậy tôi là một con người khác, mỗi khi màn đêm buông xuống tôi lại là một con người khác. Sáng tôi là Triệu Băng Di bướng bỉnh, hoạt bát nhưng khi đêm về tôi lại là Regina lạnh lùng, tàn nhẫn, sẵn sàng ra tay cướp đi tính mạng của kẻ khác. Liệu cậu có thể chấp nhận một con người con gái mà tay cô ta đã nhuộm quá nhiều máu của đồng loại không? Câu trả lời chắc chắn là không rồi.

Từ trong sâu thẳm tâm trí, cũng có những lần tôi thấy ghê tởm bản thân mình. Ghê tởm con quỷ độc ác với cái tên rất đẹp Triệu Băng Di này. Chính bản thân tôi còn ghê tởm tôi như vậy thì chắc chắn khi biết chuyện cậu cũng sẽ ghê tởm, thậm chí sợ hãi tôi nữa. Nếu chuyện đó xảy ra thật thì như thế nào nhỉ. Sẽ kinh khủng và tồi tệ lắm đúng không?"

Băng Di chợt giật mình lo lắng khi nghĩ tới chuyện đó. Nghĩ tới một ngày khi mà hắn nhận ra thân phận của cô.

Rồi cô lại tự trấn an mình rằng sẽ không có chuyện đó. Cô sẽ quyết tâm che dấu thân phận của mình cho tới cùng, sẽ không để hắn phát hiện ra, sẽ không để hắn phải liên lụy.

Cô ngẩng đầu lên nhìn bầu trời trong xanh, cao vời vợi. Từ khóe mắt cô hai hàng nước mắt chảy dọc xuống. Cô cảm nhận được vết thương đang rỉ máu trong tim mình. Đau lắm. Nó nhói lên từng hồi. Nhưng cô vẫn phải chịu đựng, âm thầm chịu đựng. Trong lý trí cô đưa ra một quyết định sắt đá từ lâu rồi.

Ngọc Kì hoàn thành công việc chăm sóc mấy chậu dâu tây của mình thì nhìn về phía Băng Di. Giọt nước mắt đang lăn từ từ trên khóe mắt của Băng Di làm Ngọc Kì thật sự bất ngờ. Đây là lần đầu tiên mà cô ta thấy người mạnh mẽ như Băng Di khóc. Cô ta đoán rằng Băng Di đang khóc vì Tuấn Khải. Hay là họ chia tay rồi nhỉ? Cũng giống thật đấy, bởi vì thái độ lạnh nhạt của Băng Di khiến cô ta thực sự ngạc nhiên. Ngọc Kì muốn chắc chắn điều đó là sự thật nên muốn dò hỏi. Nhưng cô ta sợ, sợ người tên Băng Di trước mặt. Cô ta luôn sợ mỗi khi chạm phải đôi mắt sắc lạnh của Băng Di. Giống như cảm nhận của cô ta thì Băng Di là đứa con gái của màn đêm, Băng Di luôn đem theo cái gì rất kì bí, thậm chí là nguy hiểm khiến cho người khác run sợ.

- Cũng sắp vào giờ học rồi nhỉ. Tôi về lớp đây.

Băng Di đột nhiên lên tiếng làm cho Ngọc Kì giật mình. Cô ta ấp úng:

- À...ừ... cậu về trước đi...

Băng Di không đáp lại, quay người bước đi.

Ở phía sau, Ngọc Kì chợt nhớ ra việc gì đó nên nói với theo:

- Giờ nghỉ trưa cậu gặp tôi ở sân thượng được không? Tôi có cái này muốn đưa cho cậu.

Mấy lời nói của Ngọc Kì rõ ràng đã lọt vào tai Băng Di nhưng cô không trả lời lại, cô nhún vai cười một mình. Cô bước chân nhanh chóng về lớp.

Băng Di vừa đặt chân tới cửa lớp là một không khí ngột ngạt ập vào người cô. Vốn là người ưa tự do, nên trường học chẳng bao giờ hợp với cô. Chẳng qua là cô phải đi học theo ý của ba, đi học để che dấu thân phận của mình thôi.

Cô về chỗ ngồi của mình, nằm gục xuống bàn. Đúng lúc đó, tiếng chuông báo vào lớp vang lên, bắt buộc cô phải tỉnh dậy. Cô uể oải ngồi dậy, chán nản lấy sách vở trong cặp ra, để lên bàn.

Cô giáo dạy môn Tiếng Anh bước vào, theo sau cô giáo là một nữ sinh với đôi mắt màu tím, mái tóc cắt ngắn đến cổ. Nữ sinh đó rụt rè đi sau cô giáo, thỉnh thoảng lăm lét nhìn vào trong lớp.

Cô giáo nhìn quanh lớp một lượt, nhắc lớp yên lặng rồi chỉ vào nữ sinh mới đó nói:

- Giới thiệu với các em, đây là thành viên mới của lớp.

Cả lớp vẫn chưa có phản ứng gì cả thì Thiên Thư đã xì một hơi rõ dài, bầu môi tỏ thái độ:

- Một học sinh mới đã đủ làm loạn cái lớp này rồi, bây giờ thêm nữa thì cái lớp này còn ra cái gì nữa.

Băng Di biết Thiên Thư đang xô xiên mình. Cô bèn đáp lại ngay:

- Dù sao cũng là học sinh mới, cậu có cần phán xét như vậy không. Trước khi nói ai khác thì nên nhìn lại bản thân mình đi.

Thiên Thư nghe xong thì vô cùng tức tối, ả ta hét lên:

- Cậu nói tôi nhìn lại bản thân? Cậu nghĩ cậu là ai mà dám nói tôi hả?

Băng Di biết Thiên Thư mắc bẫy của mình, nhẹ nhàng nói nhưng giọng khiêu khích:

- Vậy thì cậu nghĩ cậu là ai mà dám lớn tiếng phán xét người khác?

- Cậu??? Thiên Thư cứng họng.

Cô giáo không hề hài lòng một chút nào trước cuộc đấu khẩu của hai người, cô chau mày, nhắc nhở :

- Băng Di, Thiên Thư, các em trật tự đi, đừng có cãi nhau nữa.

Thiên Thư hậm hực vì không làm gì được Băng Di, lại còn bị cô giáo nhắc nhở.

Còn Băng Di hả hê trong lòng vì lần nào Thiên Thư cũng bị cô chọc tức. Rồi cô ngẩng lên nhìn học sinh mới. Cái bạn học sinh mới đó nhìn cô cười rất tươi.

Đó là Sherry, tưởng cô ta chỉ đi học cùng trường với cô thôi, ai ngờ lại còn học cùng lớp nữa chứ. Cha lại định cài người theo dõi cô sao? Nhưng điều đó cũng không làm cô bận tâm lắm. Regina vẫn sẽ là Regina, không gì có thể lay chuyển được trái tim lạnh lùng ấy.

- Em giới thiệu mình với cả lớp đi. Cô giáo nói với Sherry.

- Dạ vâng.

Sherry ngoan ngoãn trả lời cô giáo, rồi tự tin giới thiệu:

- Xin chào. Mình tên là Trương Vũ Thư. Vì là học sinh mới nên rất mong sự giúp đỡ của các bạn.

Kèm theo đó là một nụ cười thiên thần khiến nam sinh trong lớp đều đứng. Còn nữ sinh thì, đương nhiên là lườm nguyệt đủ kiểu rồi.

- Được rồi. Em về chỗ đi. Chúng ta bắt đầu giờ học nhé.

- Nhưng, thưa cô, em ngồi chỗ nào ạ?

- À, cô quên mất, cô xin lỗi. Để cô xem nên xếp em vào chỗ nào nhé.

Cô giáo lưỡng lự nhìn chỗ ngồi của cả lớp. Nam sinh trong lớp thì nóng lòng muốn muốn biết cô giáo xếp Sherry ngồi ở đâu. Bởi vì ai cũng mong muốn được ngồi cạnh hotgirl xinh đẹp này mà.

Băng Di nhìn thái độ của bọn họ thì chột bật cười. Đúng là chết vì háo sắc mà. Hôm cô mới chuyển đến thì chẳng buồn chào hỏi lấy một câu. Nhưng hôm nay, khi Sherry chuyển đến thì cứ như được gặp tiên nữ vậy. Mà cũng đúng thôi. Cô thì lạnh lùng, ít nói, lại dữ dằn, dễ tức giận, cũng không xinh đẹp. Còn Sherry thì xinh đẹp, có nụ cười đẹp đến chết người, tính cách dịu dàng, đáng yêu, dễ gần. Cùng là học sinh mới nhưng bọn họ yêu quý Sherry hơn ầu cũng có cái đúng.

- Tạm thời em ngồi bàn cuối ở đây trong cùng đi.

Cô giáo ra một quyết định mà đối với hầu hết nam sinh trong lớp là rất phũ phàng. Ai lại cho một nữ học sinh mới xinh đẹp ngồi ở bàn cuối chứ, đáng lẽ phải xếp ngồi cạnh bọn họ mới đúng. Nhưng đáng tiếc, tâm sự đáng thương của bọn họ không thể thổ lộ với cô giáo, nên bọn họ cũng chỉ đành nhìn nữ thần của lòng mình đi xuống bàn cuối, ngồi cô đơn một mình.

Sherry đi xuống bàn cuối dãy trong cùng, và cũng là dãy mà Băng Di ngồi. Lúc đi ngang qua chỗ cô, Sherry có bí mật làm kí hiệu chữ OK trên tay, cho

cô nhìn thấy.

Băng Di thoáng chút ngỡ ngàng nhưng cũng nhanh chóng hiểu ra. Trên môi cô thấp thoáng một nụ cười bí hiểm, ánh mắt đặc ý. Vậy là trò chơi đã thực sự bắt đầu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Không Phải Fan Của Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Chiếc Vòng Cổ

Giờ nghỉ trưa ngày hôm nay tại lớp học của Băng Di đúng là một ngày náo nhiệt bất thường.

Nam sinh thì cứ tụ tập, bao vây quanh cái bàn cuối lớp để làm quen với Sherry - học sinh mới dễ thương của cả lớp. Điều đó làm cho Sherry dù rất khó chịu nhưng vẫn phải cố giả bộ vui vẻ, ít ra cô ta phải tạo được hình tượng tốt đẹp ở đây chứ không thể giống như Băng Di, gây ấn tượng xấu ngay từ đầu được. Nhưng đó mới chỉ là nam sinh, nữ sinh thì tập trung lại chỗ Thiên Thư, hết nhìn, hết lườm sang chỗ của Sherry lại quay qua nói xấu cô ta.

Và đương nhiên là trong lớp còn một nhân vật quan trọng luôn bật chế độ lạnh lùng, chẳng thèm quan tâm đến bất kỳ việc gì là Băng Di rồi. Thực ra không phải cô không quan tâm mà cô đã thấy nhầm chán mấy cảnh tượng này rồi. Nhìn đi nhìn lại thì cũng chỉ là giả tạo, tất cả mọi thứ.

Băng Di đứng dậy, định đi xuống căng tin ăn trưa. Cái bụng của cô cũng đang biểu tình dữ dội lắm rồi, không để cô yên nữa. Mà cũng lạ thật, có vẻ hôm nay lớp cô có nữ thần nên quên cả việc ăn trưa luôn à. Nhìn ngắm, nói ra nói vào cũng đủ thấy no luôn rồi sao. Bọn họ vì điều thật đấy!!! Chẳng bù cho Triệu Băng Di cô đây, đến lúc đói là không thể chịu được.

Vừa lúc cô đi ra khỏi chỗ thì điện thoại reo lên, báo tin nhắn. Cô mở ra, là của Sherry: "Giúp tôi thoát khỏi nơi hỗn loạn này đi."

Cô đọc tin nhắn rồi ngán ngẩm nhìn về phía cuối lớp. Sherry đang ở trong tình huống dở khóc dở cười, bị bao quanh bởi một đám con trai. Cô ta cười, nhưng mặt lại nhăn nhó. Cô ta nhìn cô, cầu cứu.

Băng Di thờ dãi với Sherry, rồi cất giọng hỏi một câu hỏi rất ngây thơ:

- Các cậu hít không khí để no hay sao, mà tôi không ai đi ăn trưa vậy?

Phải công nhận là câu hỏi của cô gây ra phản ứng cực kỳ mạnh. Mọi cuộc hội thoại đều dừng lại, tất cả im lặng, quay lại ngơ ngác nhìn nhau. Nữ nhìn nữ, nam nhìn nam, rồi nam nữ nhìn nhau. Có lẽ từ bây giờ trở đi cô sẽ là đồng hồ báo giờ ăn trưa cho cả cái lớp này thôi. Sau đó là tiếng ồn ào rủ nhau đi ăn trưa.

Nữ sinh thì đã kéo nhau xuống căng tin hết rồi nhưng nam sinh thì vẫn bao vây quanh Sherry. Mục đích là để rủ Sherry đi ăn trưa. Bọn họ thì nhau mời, thì nhau nói làm loạn cái không gian bốn bức tường này.

- Nam Sinh 1: Vũ Thư, cậu đi ăn trưa với tớ nhé.

- Nam sinh 2: Đi với tớ đi Vũ Thư. Đi với cậu ta làm gì chứ.

- Nam sinh 3: Mấy người im hết đi. Vũ Thư sẽ đi ăn trưa với tôi.

-

Băng Di thấu hiểu cái tình cảnh khốn khổ của Sherry nên đành chấp nhận làm thần tiên cứu cô ta thêm một lần nữa. Cô hít một hơi thật sâu, rồi lấy giọng hét thật to mới có thể át đi được chất giọng của mấy tên kia:

- Các cậu nghỉ Vũ Thư sẽ đi ăn trưa với các cậu sao? Áo tường sức mạnh quá rồi đấy. Làm ơn trật tự chút đi. Vũ Thư sẽ đi ăn trưa với tôi.

Hết với bọn họ xong, cô thờ dốt, rất hết cả cỡ họng. Mấy tên kia sau khi được cô "chỉ giáo" thì im hết một lượt, ngơ ngác như nai tơ part hai.

Sherry bình thân bước ra khỏi đám hỗn loạn ấy, đi đến chỗ Băng Di. Hai người cùng nhau đi xuống căng tin trước ánh mắt ngạc nhiên tột độ của đám con trai:

- Cảm ơn cô nhé. Sherry nói với Băng Di trong lúc hai người xuống căng tin.

- Đừng cảm ơn vội vàng như vậy. Tôi không cứu cô mãi được đâu. Fanboy của cô nhiều lắm rồi đấy.

- Tôi cũng đâu có muốn chứ.
- Mới chuyển đến mà được nhiều người yêu quý rồi. Công nhận cô giỏi thật đấy Sherry, chẳng bù cho tôi chút nào.
- Cô nói vậy là sao? Chẳng lẽ cô không được ai yêu quý ở đây sao?
- Chẳng lẽ gì nữa, đó là sự thật rồi mà .
- Nhưng tôi thấy cô dễ gần, lại tốt bụng nữa. Làm gì lại không có ai yêu quý chứ.
- Đó...mới chỉ là về bề ngoài thôi.

Giọng Băng Di đột nhiên hạ thấp xuống, khuôn mặt đanh lại, thoáng chút u buồn. Nhưng vì đã đến căng tin rồi nên Sherry không tiện hỏi gì thêm. Cô ta đi theo Băng Di lại bàn ăn cạnh cửa kính của căng tin.

Trong lúc hai người đang ăn thì Mộc Miên nhí nhảnh chạy lại bàn, tay bê khay com, vô tư ngồi xuống cạnh Băng Di. Mộc Miên nhìn Sherry ngạc nhiên rồi hỏi Băng Di:

- Cậu ấy là ai vậy Băng Di?
- Học sinh mới của lớp tớ ấy mà. Băng Di đáp.
- Ra vậy.

Rồi Mộc Miên nhìn Sherry, nở một nụ cười tươi tắn thay chào lời chào hỏi, làm quen:

- Xin chào. Tớ là Mộc Miên, bạn của Băng Di. Còn cậu tên gì vậy?
- Tớ tên Trương Vũ Thư. Rất vui được làm quen với cậu.
- Cậu mới chuyển đến lớp Băng Di à? Cậu đã quen được nhiều bạn mới chưa?
- À, cũng chỉ mấy người thôi.

-.....

-.....

Sherry và Mộc Miên ngồi nói đủ thứ chuyện trên đời, riêng Băng Di thì chỉ chú ý đến công việc ăn uống nhai và nuốt của mình. Mặc kệ cho họ nói chuyện gì, cô nhanh chóng ăn hết phần com của mình rồi đứng dậy nói:

- Tớ ăn xong rồi, về lớp trước đây.

Nói xong, Băng Di bước đi thẳng, không thèm để ý xem thái độ của Mộc Miên và Sherry như thế nào. Mặc dù là nói về lớp nhưng thật ra cô lại đi lên sân thượng của trường. Chắc giờ này đang có một người chờ cô đến đây.

Cô đặt chân lên từng bậc cầu thang dẫn lên sân thượng. Bước chân của cô rất nhẹ, từng bước một.

Đến sân thượng, cô thấy một người con gái đã đợi sẵn ở đó. Nhìn từ phía sau, dáng người con gái ấy mảnh mai, tóc bay bay trong gió thu. Đây quả là một hình ảnh đẹp, có lẽ.

Cô tiến về phía trước, đứng cạnh người con gái đó nhưng không hề lên tiếng. Người con gái đó biết đến sự xuất hiện của cô nhưng dường như cũng không bận tâm. Hai người im lặng, cảm nhận chính những cảm xúc của bản thân mình.

Lần nào cũng vậy, cứ mỗi khi đặt chân đến đây, là trái tim Băng Di lại man mác những nỗi buồn không tên. Và lần nào đến đây cô cũng nhớ đến hẳn nhiều hơn.

Mười phút im lặng trôi qua. Tiếng chim vẫn liu lo, gió vẫn cứ thích chơi trò đuổi bắt với mây. Và hai cô nữ sinh đó vẫn chỉ thả tâm hồn mình cho nơi chốn khác.

Băng Di xem đồng hồ ở tay. Sắp đến giờ vào lớp rồi. Ngọc Kì gọi cô đến đây làm gì? Không phải chỉ để ngắm cảnh đấy chứ.

- Cậu hẹn tôi đến đây có chuyện gì? Băng Di lên tiếng hỏi.
- Đề trả cho cậu một thứ? Ngọc Kì cười nhẹ nói.
- Cậu làm tôi tò mò đấy.

- Chiếc vòng Tuấn Khải tặng cho cậu đâu rồi? Tôi không thấy cậu đeo?

Nghe nhắc đến chiếc vòng, Băng Di giật mình đưa tay sờ lên cổ. Trên cổ cô trống không.

Một thoáng giật mình thẳng thốt vì mất đi thứ quan trọng nhanh chóng qua đi. Có lẽ nó đã bị rơi ở đâu đó. Và người nhặt được nó là Ngọc Kì. Nếu không sao tự nhiên cô ta lại hỏi đến nó là làm gì chứ.

Suy đoán của Băng Di quả nhiên không sai. Ngọc Kì giờ chiếc vòng cổ lên trước mặt cô.

Chiếc vòng cổ hình cò bốn lá lấp lánh dưới ánh nắng trong vắt của mùa thu. Nắng trườn một vệt dài, nhỏ trên đúng mặt hình cò bốn lá. Đẹp lạ lùng.

"Tôi sẽ mãi ở bên cạnh cậu". Chiếc vòng nhắc cô nhớ lại lời hứa của hắn. Một viễn cảnh, một kỉ ức đẹp lại tái hiện lại trong đầu cô. Và người con trai với cái tên Vương Tuấn Khải ấy lại như đang xuất hiện trước cô.

Băng Di vô thức đưa tay ra với lấy chiếc vòng. Nhưng đến nửa chừng, cô vội rút tay lại. Cô vừa nhớ ra điều gì đó. Chính xác là cô nhớ đến thân phận, đến hoàn cảnh của bản thân. Cô không được phép. Cô có giới hạn riêng. Bàn tay cô không xứng để chạm vào thứ đẹp đẽ kia nữa rồi. Vậy nên cô không giành lại nó khỏi tay Ngọc Kì như chính thâm tâm cô muốn.

Ngọc Kì lấy làm ngạc nhiên trước hành động ấy. Cô ta hỏi cô:

- Sao? Cậu không muốn lấy lại nó à?

- Vấn đề không phải ở tôi muốn lấy lại nó hay không mà là ở bây giờ nó nên thuộc về ai?

- Sao lại vậy? Ngọc Kì hỏi.

Băng Di khẽ mỉm cười với Ngọc Kì. Sau đó là một tiếng thở dài. Đôi mắt với ánh nhìn lạnh lùng của cô ráo hoảnh nhìn quanh, rồi nó dừng lại ở Ngọc Kì.

Người xứng đáng với hắn, với chiếc vòng này phải chăng là Ngọc Kì mới đúng. Xinh đẹp, học giỏi, ngoan ngoãn, gia đình có điều kiện. Rất hoàn hảo. Đã đến lúc cô giao lại mọi thứ mà cô đã nhận được từ hắn cho Ngọc Kì rồi.

- Giữ lấy nó đi.

Khó khăn lắm mấy chữ đó mới thoát khỏi cổ họng của Băng Di, phát ra ngoài. Thực sự cô không muốn nói như vậy chút nào. Nó từng là của cô mà. Đáng lẽ nó thuộc về cô mà. Nhưng... bây giờ thì nó sắp rời xa cô rồi.

- Cậu nói sao?

Ngọc Kì vẫn chưa hiểu ra chuyện gì, liên tục thắc mắc.

Băng Di cố giữ chất giọng lạnh lùng của mình, nói:

- Tôi nói cậu hãy giữ lấy nó. Thay cho tôi.

Rồi cô quay người, bỏ đi.

Ngọc Kì định gọi theo nhưng không kịp. Băng Di bỏ đi rất nhanh. Cô ta nắm chặt chiếc vòng, tự nhiên trong đầu nảy ra một ý nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Không Phải Fan Của Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Người Kì Lạ Lớp 12A2

"Dù có chuyện gì xảy ra tôi vẫn sẽ dành tình cảm cho cậu.

Dù có thể nào đi chăng nữa người tôi yêu cũng chỉ có mình cậu.

Nhưng tình cảm đó tôi chỉ biết chôn giấu trong lòng, để nó tồn tại trong một khoảng trống.

Bởi vì tôi và cậu là hai thế giới khác biệt, không bao giờ đến được với nhau."

Vẫn chỉ là duy nhất một từ để miêu tả cảm giác của Băng Di: đau. Chiếc vòng cổ hần tảng bây giờ đã không còn là của cô nữa. Đồng nghĩa với việc lời hứa của hần sẽ chỉ còn trong hư vô.

Nói cô ngu ngốc, đáng trách khi không giành lại chiếc vòng cổ đáng ra là của mình. Cũng được, chẳng sao cả. Cô có lý do chính đáng mà. Cô luôn tự biết cô là ai giữa cuộc sống đầy bon chen này. Là Regina, là kẻ giết người không chớp mắt, là một sát thủ máu lạnh. Giành lại nó à? Cô không đủ tư cách. Bàn tay cô động vào nó chỉ khiến nó thêm xấu xa mà thôi. Giao lại nó cho Ngọc Kì, cô cũng tiếc nuối, cũng đau đớn lắm chứ. Nhưng thà cô đau còn hơn vì tình mà gây ra hậu quả nghiêm trọng. Cô tin tưởng vào quyết định của mình khi giao nó cho Ngọc Kì. Cô chấp nhận từ bỏ tình cảm ấy. Cô buồn xuôi và chịu thua vô điều kiện. Cô là kẻ thua cuộc, thất bại thảm hại.

Bây giờ, mọi thứ kết thúc rồi. Kết thúc trong sự đau đớn tột cùng của một trái tim lạnh giá. Kể từ bây giờ, mọi thứ sẽ trở về đúng vị trí của nó. Tạm biệt nhé, thứ tình cảm mà cô đã từng rất trân trọng.

Từ sân thượng đi về lớp học, Băng Di có đi qua hành lang của khối 12. Ở đây, học sinh khối 12 nhìn cô với đủ thể loại thái độ. Sợ sệt, dò xét, ngạc nhiên, ghen ghét, xì xào bàn tán...đủ cả. Nhưng cô cũng chẳng buồn quan tâm, cứ hướng thẳng đôi mắt lạnh lùng về phía trước, tự tin bước đi.

Bỗng, từ đằng trước, một tên con trai đi thẳng đến, lướt ngang qua cô. Ánh mắt của hai người chạm nhau khi đi ngang qua, anh ta khẽ liếc nhìn cô và cô cũng nhìn lại. Thời gian như trôi rất chậm trong lúc đó. Khoảnh khắc đó diễn ra chỉ trong vài giây nhưng đủ khiến cho bộ não hai người ghi nhớ và có ấn tượng mạnh về nhau.

Nếu là bình thường thì sẽ không có một phản ứng tiếp theo gì xảy ra nhưng vì anh ta là kẻ đặc biệt nên Băng Di bắt buộc phải ngoái đầu lại nhìn. Cái đầu tiên cô nhìn thấy đó là một vết mực nhỏ lấp ló sau cổ áo bên trái của anh ta. Hình xăm? Phải rồi. Đó là hình xăm. Mặc dù nó được che gần hết bằng cổ áo sơ mi, sẽ không ai nhận ra nhưng dưới đôi mắt tinh tường cùng khả năng suy đoán của cô thì khác. Cô vẫn có thể nhận ra hình xăm đó một cách dễ dàng.

Anh ta đi vào một lớp học mà cô vừa đi qua. Cô cố tình nhìn cho kĩ biển lớp. 12A2. Được rồi, nó sẽ giúp ích cho cô rất nhiều đây.

Băng Di trở về lớp, thấy chỉ có mỗi Sherry một mình ngồi trong lớp bấm điện thoại thì lấy làm lạ. Cô ta đi đến đâu cũng có fan cơ mà, sao bây giờ lại ngồi một mình thế này.

- Fan của cô đi vắng hết rồi à? Băng Di hỏi đùa.

Sherry khẽ lườm Băng Di, thờ dài rồi nói:

- Thôi, cô đừng trêu chọc tôi nữa. Khó khăn lắm tôi mới thoát khỏi bọn họ để về lớp đây.

Băng Di tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Woa. Khả năng tẩu thoát khỏi đám đông của cô đã đạt tới cảnh giới cuối cùng rồi đó Sherry.

- Là nhờ có Mộc Miên đấy.

- Ồ, vậy mà tôi cứ tưởng...

Sherry có vẻ không bận tâm mấy đến lời trêu đùa của Băng Di. Cô ta nhũn mày nhìn vào đoạn video đang phát trên điện thoại.

Băng Di nhìn thái độ của Sherry rồi nhìn vào đoạn video, chăm chú theo dõi.

Đoạn video quay lại cận cảnh những vụ ám sát do ba cô gái đeo mặt nạ kim sa gây ra. Đoạn video này là tổng hợp của những video được lấy ra từ thẻ nhớ của camera ở hiện trường các vụ ám sát. Nó đang là chủ đề nóng được bàn tán trên mạng và được các cơ quan chức trách đặc biệt quan tâm.

Băng Di xem xong đoạn video thì quay sang hỏi Sherry:

- Cô biết bọn họ là ai không?

Sherry trả lời:

- Là Black Angel, nhóm sát thủ gồm ba cô gái đeo mặt nạ. Theo thông tin mà tôi vừa nhận được từ tổ chức thì bọn họ làm việc cho A.M.

Băng Di nghe xong thì cười nhạt, nói:

- A.M định đào tạo ra người mới để tranh giành với chúng ta và Org.G. Đúng là khó tin thật.

Trái ngược với Băng Di, Sherry trầm ngâm:

- Cũng có thể lắm chứ. Cô không thấy thế giới đang ngày càng hỗn loạn hơn sao?

Băng Di lại cười, cô khá thích thú với câu trả lời của Sherry. Kể ra lời Sherry cũng rất đúng đấy chứ.

- Đây Băng Di, cậu có vẻ yêu quý bạn học sinh mới của chúng ta đấy nhỉ?

Nghe thấy giọng nói vừa yếu điệu vừa đanh chua xen vào đó, Băng Di chẳng cần quay lại nhìn thì cũng thừa nhận ra kẻ đó là Thiên Thu. À lúc nào cũng muốn tìm mọi cách để gây sự với cô.

Băng Di ngán ngẩm nhìn Thiên Thu, nói:

- Tôi yêu quý ai có ảnh hưởng đến kinh tế nhà cậu không mà cậu cứ soi mói mãi vậy hả Thiên Thu?

Thiên Thu nhếch môi cười Băng Di, mĩa mai:

- Đương nhiên là không ảnh hưởng gì rồi. Chỉ là tôi thấy lạ thôi. Một Băng Di lạnh lùng mà cũng biết kết bạn với người khác cơ đấy?

- Oh, ra vậy. Mà tôi cũng thấy lạ đấy. Một hotgirl xinh đẹp như cậu sao lại có cái tính thích soi mói người khác như vậy nhỉ. Trước khi trở thành hotgirl không ai dạy cho cậu điều đó à?

Sherry nãy giờ im lặng lắng nghe cuộc đấu khẩu, giờ mới lên tiếng:

- Vậy gọi là hotgirl soi mói nghe hợp đấy chứ.

Thiên Thu nghe xong cái biệt danh của mình thì phát điên lên vì tức giận. Á sán lại Sherry, giờ tay muốn tát cô ta.

Nhưng đáng tiếc cho á vì Sherry cũng là "cao thủ" giống như Băng Di nên đương nhiên cái tát đó của á sẽ bị Sherry tóm gọn.

Sherry siết chặt tay Thiên Thu, từ từ ghé sát tai á nói:

- Tôi không dễ bắt nạt đâu.

Lần đối mặt với Sherry cũng giống như lần đối mặt với Băng Di, đều khiến Thiên Thu phải rung mình sợ hãi. Cho dù cảm giác này không ghê sợ bằng cảm giác khi đối mặt với Băng Di thì nó vẫn khiến á hoang mang.

Thiên Thu giật tay ra khỏi tay của Sherry, rồi bỏ ra ngoài.

Sherry nhìn theo Thiên Thu, nhếch miệng cười, ánh mắt đầy nham hiểm, xong quay sang nói với Băng Di:

- Chúng ta có trò mới để chơi rồi đây.

Tuy nhiên, khác với thái độ hiếu thắng, đùa cợt nhưng có hàm ý của Sherry, Băng Di chỉ lạnh lùng:

- Làm đúng nhiệm vụ của mình đi.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Không Phải Fan Của Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Hồi Tưởng Chuyện Cũ

Giờ tan học, ở giữa sự ồn ào, náo nhiệt của một ngôi trường danh tiếng thì lại có một nữ sinh một đeo balo, một mình đi về phía cổng trường. Nhưng cũng chẳng có gì lạ bởi vì nữ sinh đó là Triệu Băng Di.

Băng Di bước chậm rãi về phía cổng trường. Đầu óc cô lúc này trống rỗng, không suy nghĩ, không bận tâm về bất kì điều gì. Những âm thanh ồn ào lọt vào tai cô vô tình tạo nên một đoạn ghi âm ngắn khiến cô nhớ về một kỉ ức đẹp với người tên Ngọc Vũ Triều Anh.

Một năm trước, tại trường Nam Thiên - Thượng Hải.

Vào giờ tan học, ngôi trường ồn ào hơn bao giờ hết. Tiếng học sinh trò chuyện, hò hét cùng với tiếng ồn từ bên ngoài vào, thật là một khung cảnh đáng để "nhớ".

Những học sinh của trường đi thành từng nhóm, vừa đi vừa trò chuyện. Nhưng cũng có những học sinh vì lý do nhất thời hay nhất định nào đó mà lại đi một mình giữa một sân trường đông đúc. Trong số đó, có một học sinh nữ rất đáng để chú ý.

Mái tóc dài gần đến thắt lưng, mang màu tím huyền bí. Không phải là màu tím của những thứ thuốc nhuộm đầy hóa chất mà nó là màu tím của sự đột biến gen. Do một chút khác biệt nào đó xảy ra trong cơ thể mà khi sinh ra màu tóc khác với bình thường. Nhưng điều đó cũng không đáng lưu tâm lắm bởi vì có thứ còn đặc biệt hơn. Đôi mắt màu tím thì sao nhỉ? Không phải đeo kính áp tròng lên màu, nó cũng do sự đột biến gen tạo nên. Rất đặc biệt đúng không? Phải, nhưng nó đặc biệt với những kẻ ngoài cuộc thôi. Còn với người trực tiếp có sự đặc biệt đó thì chính nó đã làm nên hai chữ DỊ BIỆT cho học sinh nữ sinh kia.

DỊ BIỆT là không bình thường. Bởi vậy trong trường không một ai dám tiếp xúc với nữ sinh này, đơn giản vì họ sợ trước vẻ ngoài lạ lẫm đó. À, nhưng quên mất khi chưa nói đến trường hợp ngoại trừ đây. Tất cả đều xa lánh nữ sinh ấy, ngoại trừ một học sinh nữ tên Triệu Băng Di. Cô không sợ mà còn tỏ ra vui vẻ khi tiếp xúc với nữ sinh này. Có lẽ với cô, DỊ BIỆT lại chỉ là một phong cách sống khác thường. Vậy thôi!

Trong lúc nữ sinh ấy đang một mình đi về phía cổng trường, thì một tiếng gọi vang lên:

- Ngọc Vũ Triều Anh.

Không cần nói nhiều thì ai cũng biết tiếng gọi đó là của Băng Di. Cô nàng gọi xong, thì chạy nhanh tới cạnh Triều Anh, cười tươi.

Triều Anh thấy nụ cười tươi đáng ngờ của Băng Di liền hỏi ngay:

- Chuyện gì khiến Băng Di của tớ vui vẻ như vậy đây?

Băng Di lại ngoác miệng cười lần nữa, rồi khoe khoang:

- Cậu biết không Triều Anh, hôm nay tớ đã cho bà cô già dạy môn Lịch Sử một vố đấy. Ha ha. Vui không chịu nổi.

- Cậu....đúng là lắm trò thật.

Triều Anh nói vậy nhưng thật ra cô cũng rất vui trước niềm vui "quái quỷ" của Băng Di. Cô cười hiền, nụ cười đẹp tựa nắng thu trong vắt.

- Hi hi. Từ giờ bà cô già đó sẽ không dám lớn tiếng quát nạt học sinh nữa đâu.

- Được rồi, được rồi. Tớ biết công cậu lớn rồi. Làm ơn ngừng cười giúp tớ đi. Cậu cười nhiều quá rồi đấy.

- Tớ cũng muốn ngừng cười lắm chứ nhưng miệng tớ cứ ngoác ra ý, không ngậm lại được.

- Cậu ít lý lẽ đi Băng Di. Không lý lẽ thì cậu cũng mất gì đâu.

- Nhưng chẳng phải có lý lẽ vẫn hơn sao?

Triều Anh nhìn Băng Di, thờ dài, ánh mắt chán nản. Đúng là không ai có thể cãi nổi với Băng Di mà. Đến cách nói chuyện cũng ngang ngược.

Băng Di chỉ cười, rồi ngoảnh mặt đi, nhìn khắp nơi quanh trường.

Và một cuộc trò chuyện của mấy tên nam sinh khối trên đã lọt vào tai cô và cả TRIỀU Anh nữa :

- NS thứ 1: Êy, thấy con bé tóc tím kia không?

- NS thứ 2: Thấy, làm sao?

- NS thứ 1: Trông như ma nữ hiện hình ý. Ghê quá!

- NS thứ 3: Ma nữ này không phải tóc trắng mà là tóc tím, không phải mắt chảy máu mà là mắt tím.

- NS thứ 4: Gọi là ma nữ hiện đại được đấy.

- Cả bọn: Ma nữ hiện đại á? Ha ha, được đấy.

Băng Di nghe xong cuộc nói chuyện thì máu trong người như sôi lên, cô nắm chặt hai tay, lừ lừ tiến lại chỗ bọn họ. Cô quát lên:

- Mấy người vừa nói gì hả?

NS thứ 3(tên này chưa biết sự lợi hại của Băng Di nên còn già miệng):

- Bọn anh nói gì là việc của bọn anh, liên quan gì tới em mà em phải can thiệp nhỉ?

NS thứ 2(tên này biết Băng Di) giặt áo của tên khi nãy, sợ sệt, khẽ nói:

- Cậu đừng nhăm người rồi. Mau xin lỗi đi, không là chết chắc đó.

Tên.NS thứ 3 gạt tay tên NS thứ 2 ra, nói:

- Nhầm gì mà nhầm. Cậu không thấy con bé này rất hỗn xược sao, tự nhiên xen vào chuyện của đàn anh trên tuổi. Phải cho nó một bài học....

Tên NS này chưa kịp nói hết câu thì đã lãnh một cú đấm "siêu hạng" của Băng Di. Chưa hết cô còn lên gối cho tên này một chưởng trời giáng khiến hắn ngã ngửa ra đằng sau.

Những học sinh chứng kiến cảnh này thì mặt tái đi vì sợ hãi, xem này tên này tới số rồi, đụng phải Đại tỷ trưởng Nam Thiên cơ mà.

- Dám nhạo báng bạn tôi là ma nữ, còn dám lên tiếng nói tôi hỗn xược. Anh đi chết đi là vừa.

Băng Di nói xong, chuẩn bị tư thế cho một cú đá cuối cùng thì Triều Anh chạy đến, ngăn cô lại:

- Băng Di, đừng đánh nữa.

Băng Di nghe lời Triều Anh, không đánh tên NS đó nữa. Trước khi bỏ đi, cô khoanh tay, hất hàm nói với tên kia:

- Từ giờ nhìn thấy tôi thì chừa mặt ra, không là ăn đòn đấy.

Rồi cô chỉ vào Triều Anh đang đứng bên cạnh mình, lớn tiếng tuyên bố trước mặt tất cả học sinh ở đó:

- Tôi nói cho các người biết, đây là bạn tôi. Động vào cậu ấy cũng như động vào Băng Di tôi. Mà các người thừa biết động vào tôi thì hậu quả như thế nào rồi đấy.

Băng Di liếc một lượt quanh trường, ánh mắt sắc lạnh khiến ai cũng phải run sợ, mặt biến sắc. Riêng tên nam sinh kia thì không nói rồi, chân tay run lấy bầy, mặt sưng lên vì bị ăn đòn của cô, hoảng sợ vô cùng.

Sau đó, Băng Di kéo tay Triều Anh rời khỏi đám đông, đi ra ngoài cổng trường.

- Cám ơn cậu. Triều Anh lí nhí nói với Băng Di.

Băng Di buông mạnh tay Triều Anh ra, sắc mặt cô có vẻ rất giận, cô hỏi:

- Cậu làm sao vậy? Tại sao cậu lại để bọn họ nói cậu như thế chứ?

- Họ chỉ đùa thôi mà.

- Đùa? Cậu nghĩ tớ ai hả Triều Anh? Chẳng lẽ tớ không biết đâu mới là đùa à?

- Nhưng dù sao bọn họ cũng bị cậu cho một bài học rồi mà, bọn họ sẽ không dám nói như vậy nữa đâu.

Băng Di nhìn thẳng vào đôi mắt màu tím của Triều Anh, cô thấy trong đó là nỗi buồn, sự tự ti về bản thân. Cô nhận ra mình đã sai khi tức giận vô cớ với Triều Anh. Cô thấp giọng xuống:

- Cậu còn là Ryan nữa đấy. Đừng để mặc cảm của bản thân chi phối mình. Và đừng quên cậu luôn có tớ bên cạnh.

- Tớ sẽ không bao giờ quên đâu, Di Di à.

Hai người chột bật cười với nhau, rồi cùng nhau nhìn ánh chiều tà đang vương rải khắp nơi.

Hiện tại.

- Nghĩ gì vậy?

Câu hỏi của ai đó làm Băng Di như bưng bình, cô thoát khỏi mơ hồ tưởng của mình, quay về với thực tại.

Cô đảo mắt tìm xem ai vừa hỏi mình, và nhận ra người đó là Sherry.

Cô mỉm cười, trả lời:

- Nhớ lại một chút thôi mà.

Sherry chau mày, hỏi tiếp:

- Nhớ Ryan sao?

- Cũng có thể lắm chứ.

- Tùy cô thôi. Đừng quên phải tới đúng giờ nhé. Bye bye.

Sherry nói rồi, liền vượt lên trước, nhanh chân bước về phía cổng trường.

Băng Di nhìn theo, rồi thở dài, lòng man mác nỗi buồn.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Không Phải Fan Của Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Bí Mật Của Con Gấu

Trở về nhà sau một buổi học nặng nhọc, toàn những kiến thức khô khan, tâm trạng của Băng Di cũng chẳng có gì là vui vẻ.

Giống như mọi khi, cô quăng cái balo "ngân cân" sang một bên, nằm vật xuống chiếc giường êm ái. Mắt cô mở to, nhìn lên trần nhà. Rồi vô tình, cô lại hướng mắt ra phía cửa sổ.

Ngôi nhà ấy lại hiện ra trước mắt cô. Ngôi nhà có người con trai đó. Đầu cô mông lung mừng rỡ tưởng ra hẳn với nụ cười hão soái hôm nào đang đứng nhìn cô. Ánh mắt quen thuộc, thân yêu đến nhường nào.

"Không được".

Ý nghĩ ấy vụt nhanh qua đầu cô, làm cô thức tỉnh. Cô lại nghĩ linh tinh rồi.

Cô ngồi bật dậy, chạy đến bên cửa sổ, nhìn sang ngôi nhà đó lần cuối cùng. Ánh mắt cô phản chiếu sự tiếc nuối khôn cùng, kèm theo nỗi buồn thăm thẳm tựa như hố sâu không đáy. Rồi cô lặng lẽ đóng cửa sổ lại, kéo tấm rèm cửa xuống.

Mặt trời đang rọi nắng vào phòng bỗng dừng vụt tắt. Nắng chạy trốn khỏi căn phòng. Nếu coi hẳn là nắng, còn trái tim cô là căn phòng này thì có lẽ bây giờ căn phòng đã không cần tới sự có mặt của nắng rồi. Cánh cửa sổ kia khép lại, và sẽ chẳng bao giờ mở ra nữa, bởi cô không muốn bản thân lại chìm đắm trong kí ức. Cũng giống như trái tim cô, nó đã từng mở cửa với một người con trai, nhưng bây giờ nó sẽ lại khép lại, chỉ giữ trong đó sự lạnh lùng đến đáng sợ. Ác quỷ dù có thay đổi thế nào đi chăng nữa thì vẫn là ác quỷ. Câu chuyện cổ tích về một mối tình đẹp giữa thiên thần và ác quỷ đến đây là kết thúc được rồi.

Băng Di quay người lại, nhìn khắp căn phòng của mình. Cô giật mình khi phát hiện ra trong phòng này vẫn còn quá nhiều hình bóng của hắn. Ở góc kia, góc kia và cả góc kia nữa, dán đầy những tấm poster in hình hắn. Trên bàn học, còn có khung ảnh hình trái tim mà ảnh để trong đó cũng là ảnh hắn. Con gấu bông hắn tặng cô hôm sinh nhật, chiếc móc khóa hình ngôi sao mà cô vẫn muốn biết ý nghĩa, bức tranh cô vẽ hắn...

Cô chẳng còn ý nghĩ nào khác ngoài ý nghĩ là phải cất hết những thứ đó đi, để bản thân không trông thấy mà nghĩ linh tinh nữa. Cô xuống nhà kho, kiểm một thùng các-tông đem lên phòng.

Cô gỡ hết những tấm poster của hắn xuống, bỏ vào thùng. Tiếp theo là móc khóa, bức tranh, khung ảnh. Cho đến khi cầm vào con gấu bông, định bỏ nó vào thùng thì cô lại không nỡ. Cô cầm lấy nó, nhìn không chớp mắt.

Đột nhiên, tay cô siết chặt lấy con gấu. Đôi môi mím chặt lại. Khóe mắt ươn ướt. Một dòng cảm xúc mãnh liệt về hắn lại quay lại, dâng trào trong lòng cô. Nó nghẹn lại ở cổ họng, đắng ngắt. Nó giúp những giọt nước mắt có cơ hội tuôn rơi. Nhưng nó đành phải chịu thua. Cô kìm nén nó, giấu nó vào một góc nhỏ trong trái tim. Cô vội vàng đưa tay lau hai bên khóe mắt đã ướt.

Con gấu bông trong tay cũng như muốn khóc. Hai mắt to tròn, đen láy của nó nhìn cô, như muốn nói rằng đừng bỏ nó đi. Rồi cô cười buồn với ý nghĩ trẻ con của mình, cô đưa bàn tay mình, vuốt nhẹ khắp người nó như thể cổ nịt lấy một thứ nào đó còn vương vấn nơi đây.

Đến cổ con gấu bông, cô giật mình dừng tay lại. Hình như có cái gì được giấu ở đây. Cô nghĩ vậy, và cũng chắc chắn là như vậy. Cô tháo từ từ lớp chỉ ra, rồi lôi ra từ chỗ đó một cái thẻ SD.

Cầm cái thẻ SD trong tay, cô lao đến cạnh máy tính. Trong cái thẻ chỉ có duy nhất một đoạn video có tiêu đề "Dành tặng cậu, người con gái tôi yêu".

Một giọt.

Hai giọt.

Ba giọt.....

Những giọt nước mắt chảy từ hai khóe mắt cô, rơi xuống bàn phím máy tính. Cô không thể kìm nén được cảm xúc của mình nữa rồi. Nỗi đau vỡ òa trong vô vọng, trong sự đau khổ đến tận cùng.

Tại sao? Tại sao chứ? Tại sao hẳn lại đối xử tốt với cô như vậy, lại yêu cô tới vậy. Cô không xứng đáng, không hề. Cô biết làm gì với tình cảm của hắn đây. Giữ lấy hay gạt nó ra. Cô rơi vào hố sâu của tình cảm, lạc lõng sợ hãi trong khu rừng u tối của bóng đêm. Cô muốn vùng lên, với tới thứ ánh sáng le lói bên ngoài nhưng bóng đêm cứ vờ lấy cô, ép cô ở lại.

Tình cảm của hắn là thứ quá xa xỉ đối với kẻ như cô. Nó cao thượng quá. Còn cô thì sao đây? Một kẻ tồi tệ đến tởm tận lương tâm. Một kẻ lúc nào trên người cũng sực mùi tanh tươi của máu. Một kẻ với đôi mắt sắc lạnh, không biết thương cảm cho lời cầu xin bi thương của kẻ sắp chết dưới tay mình. Một kẻ như vậy thì làm sao xứng chứ.

Cô chỉ còn biết gào khóc trong tuyệt vọng. Tình yêu cũng giống như bông hồng gai, buông chẳng nổi nhưng cố giữ lấy thì nỗi đau càng dài thêm. Dẫu biết vậy tại sao trái tim cô vẫn cứ mù quáng, hết lần này tới lần khác yếu đuối. Lý trí cô trở nên vô nghĩa rồi. Bao nhiêu cảm xúc cứ ứa về, làm tim cô nhói đau từng hồi.

Cứ mặc cho nước mắt tuôn rơi, mặc cho trái tim đang tưởng chừng như ứa máu, cô quay lại cầm con gấu bông hắn tặng lên, ôm nó vào lòng. Một cảm giác yên bình, quen thuộc nào đó dần bao trùm lên cô. Nó xoa dịu cơn đau đang hành hạ cô. Trong đầu cô vang lên giọng nói ấm áp của hắn: "Băng Di à, sẽ ổn thôi mà. Có tôi ở đây rồi."

Bạn đang đọc truyện *Tôi Không Phải Fan Của Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Nhớ Cậu

- Tiểu Khải!

- Sao? Có chuyện gì à?

- Không, chỉ là thấy anh hơi mệt mỏi nên muốn hỏi thăm thôi.

- À, anh không sao. Em yên tâm đi.

- Vậy thì tốt rồi. Hôm nay là sinh nhật anh nên anh phải vui lên chứ.

- Ủ. Anh vẫn vui mà.

Tuấn Khải cười gượng, đáp lại sự quan tâm của Thiên Tỷ. Nụ cười không vui đó ắt hẳn không qua mặt được Thiên Tỷ nhưng thật may, cậu nhóc lại không hỏi gì thêm. Bởi vì nếu Thiên Tỷ hỏi thêm thì có lẽ Vương Tuấn Khải cậu đây sẽ chẳng biết trả lời ra sao để giấu giếm được tâm trạng của mình.

Thật ra cậu không vui chút nào. Cậu nhớ Băng Di. Không hiểu sao ngày hôm nay nỗi nhớ ấy lại da diết tới vậy. Đầu óc cậu liên tục nhớ đến gương mặt xinh xắn của Băng Di, nhớ đến dáng người cô vẻ tiểu thư đó. Nỗi nhớ choán lấy tâm trí cậu, khiến cậu chẳng nghĩ được gì khác. Trái tim cậu luôn hướng về một nơi có tên Triệu Băng Di. Từ sáng, cậu đã nhắn mấy tin nhắn cho Băng Di, nói cô nhất định phải đến buổi sinh nhật mình. Nhưng tin nhắn ở chế độ đã xem mà chẳng thấy trả lời lại. Có thể lúc sáng là cô đang đi học, nhưng bây giờ đã là chiều rồi, tan học cũng đã lâu mà cậu vẫn chưa thấy tin nhắn trả lời. Cậu bấm số gọi điện cho cô thì chỉ nhận được những tràng dài tít...tút của điện thoại. Điều đó làm cậu lo lắng, sốt ruột hơn. Nỗi nhớ được thể lại càng sâu sắc hơn, nhớ càng nhớ thêm. Liệu cô có đến buổi sinh nhật của cậu không. Nếu là có thì tại sao không trả lời cậu lấy một tin. Còn nếu không tới được thì ít ra cũng phải nói lý do cho cậu chứ, đằng này cô cứ im lặng như vậy khiến cậu lo lắng không nguôi. Cậu cứ vòng vo với đồng suy nghĩ hỗn độn, phức tạp đó mà quên hết xung quanh.

Nói thẳng ra thì cậu sợ rằng Băng Di không đến. Sợ bị cô làm cho hụt hẫng. Tạm gọi tình cảm cậu dành cho cô là tình yêu thì cậu đã yêu cô quá rồi. Chỉ xa cô một thời gian ngắn thôi là cậu lại nhớ. Việc ngắm ảnh cô trên điện thoại, nhắn tin, gọi điện cho cô với cậu chẳng bao giờ là đủ. Cậu muốn phải lúc nào cũng được ở cạnh cô, được ngắm nhìn gương mặt ấy, muốn nghe giọng nói quen thuộc của cô. Trái tim cậu đã bị cô làm lệch đi một nhịp, cậu quyết tâm lần này phải giữ chặt cô trong vòng tay mình, không bao giờ bỏ ra.

Buổi sinh nhật này cậu đã nghĩ rất nhiều. Cậu muốn công khai rằng Triệu Băng Di là của Vương Tuấn Khải này. Nhưng ý nghĩ đó của cậu lại bị chặn đứng lại bởi lời khuyên rất chân thành từ Vương Nguyên và Thiên Tỷ. Hai người họ nói cậu phải ổn định được sự nghiệp, chắc chắn về tình cảm của mình thì mới nên có suy nghĩ đó. Hơn nữa cậu là người nổi tiếng, có rất nhiều fan hâm mộ, nếu muốn công khai bạn gái thì sẽ gặp phải những phản ứng trái chiều từ dư luận. Rồi Băng Di sẽ ra sao khi suốt ngày bị fan hâm mộ của cậu, báo chí đem ra soi mói, so sánh. Dù sao cậu cũng chỉ mới là thiếu niên, lời hứa đến năm 26 tuổi mới có bạn gái không thể xóa bỏ hay thất hứa được. Như vậy thì cậu đành phải chờ đợi, chờ đến vài năm nữa mới có thể công khai cùng Băng Di thân mật được.

Vương Nguyên từ ngoài, mở cửa bước vào căn phòng dành riêng cho nhóm. Cậu nhóc thấy trong khi Thiên Tỷ đang vô tư ngồi chơi điện thoại thì khác

với mọi lần, Đại ca của cậu lại đang trầm ngâm suy nghĩ gì đó. Vậy nên cậu chạy lại ngồi cạnh Tuấn Khải rồi hỏi:

- Hey, anh nghĩ gì mà đắm chiêu vậy?

- Không có gì. Anh có nghĩ gì đâu.

Vương Nguyên nhìn Tuấn Khải, thờ dài rồi nói:

- Với biểu cảm của anh hiện tại thì liệu qua mắt được ai đây?

Thiên Tì đang chơi điện thoại cũng dừng lại, nói thêm vào:

- Anh có chuyện gì thì nói với bọn em, cần gì phải chịu đựng một mình như vậy. Chẳng phải chúng ta là anh em tốt sao.

Tuấn Khải nghe hai cậu em nói vậy, cũng có chút suy nghĩ. Cậu ngả mình ra sau ghế sofa, đôi mắt hơi khép lại. Rồi cậu mới nói, giọng nói đượm buồn:

- Theo hai đứa, Băng Di có đến dự buổi sinh nhật của anh không?

Sau câu hỏi của Tuấn Khải, cả căn phòng rơi vào trạng thái im lặng. Vương Nguyên nhìn Thiên Tì, rồi hai người lén nhìn về phía Tuấn Khải.

Tuấn Khải vẫn trong tư thế đó, nhưng khẽ cựa mình, tay vất lên trán, tay kia để ngang bụng. Chẳng ai hiểu nổi cậu đang nghĩ gì trong đầu cả. Đột nhiên cậu lên tiếng:

- Có thể là có, cũng có thể là không phải không?

Có thể đây là lúc Vương Nguyên và Thiên Tì thấy Tuấn Khải yếu đuối, mệt mỏi nhất. Nhưng điều mà họ ngạc nhiên nhất đó là tâm trạng của cậu bị suy chuyển chỉ vì một người con gái. Trước đây đại ca của hai cậu vốn rất mạnh mẽ, tâm trạng ổn định lắm mà.

Thiên Tì ngập ngừng lên tiếng:

- Em nghĩ chị ấy sẽ đến.

Vương Nguyên nghe vậy, cũng đồng tình theo:

- Đúng rồi, chị Băng Di là bạn gái anh nên đương nhiên chị ý phải đến chứ.

Tuấn Khải đột ngột ngồi bật dậy, nhìn hai cậu em với ánh mắt buồn, tuy vậy miệng cậu vẫn cười. Cậu hỏi:

- Hai đứa đang cố an ủi anh đấy à?

Vương Nguyên vội vàng trả lời:

- Đâu có, bọn em chỉ nói điều đúng thôi mà.

Tuấn Khải quay sang nhìn Vương Nguyên, khuôn mặt đầy nghi ngờ. Cậu hơi nghiêng đầu hỏi Nguyên:

- Vậy là cô ấy sẽ đến sao?

Trước thái độ của cậu, Nguyên không dám trả lời, chỉ gật đầu.

Khóe môi cậu dần giãn ra, vẽ nên một nụ cười gượng gạo. Cậu đứng dậy, nói:

- Cô ấy... sẽ không đến đâu.

Sau đó cậu bỏ ra ngoài, để lại Thiên Tì cùng Vương Nguyên trong phòng. Hai người họ nhìn theo cậu cho đến lúc cánh cửa phòng đóng lại, rồi họ nhìn nhau, đôi mắt ái ngại cực độ.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Không Phải Fan Của Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Giấc Mơ Đẹp

“Chạy trốn

Tôi chạy trốn khỏi cuộc sống của mình

Sợ hãi

Tôi sợ hãi con người thật của bản thân

Cậu bảo tôi làm cách nào để đối mặt với mọi thứ đây

Tôi mệt mỏi lắm rồi

Cậu có thể một lần cứu tôi được không

Hãy kéo tôi đứng lên từ đầm lầy tăm tối này đi

Giúp tôi xoá sạch mọi dấu vết của nỗi đau đi

Giúp tôi cảm thấy bình yên một chút đi

Cầu xin cậu đấy”

Băng Di thấy mình đang ở trong một nơi hoàn toàn khác, không phải là căn phòng quen thuộc nữa. Nhưng cô không thấy hoảng hốt, bởi vì nơi cô đang đứng đây là một cảnh đẹp. Thảm cỏ xanh mướt trải dài dưới đồi hoa bồ công anh. Con gió nhẹ thoảng qua cuốn những cánh bồ công anh bay đi khắp nơi. Những cánh hoa nhỏ bé, yếu đuối, cứ theo sức gió mà bay, bay mãi, rồi xa khỏi tầm mắt cô.

Cô đưa tay mình với lấy một cánh bồ công anh đang mãi mê chạy theo con gió. Nhưng có lẽ sức hút của con gió đã nhanh hơn cô. Gió cuốn cánh bồ công anh đi trước khi cô kịp với lấy nó. Cánh hoa xa dần tầm tay cô.

Cô nhìn theo cánh hoa đang bay dần đi, rồi bỗng như sực tỉnh, cô chạy theo hướng cánh hoa đang bay, cố sức bắt lại.

Nếu coi cánh hoa kia là hạnh phúc, là niềm vui. Còn con gió đang cuốn cánh hoa đi giống như cuộc sống tàn nhẫn cướp mất đi của cô sự sống niềm vui duy nhất thì đương nhiên cô sẽ phải giữ nó lại bên mình. Cô cần nó để tiếp tục sống, tiếp tục có can đảm để đối phó với những hiểm nguy trong thế giới ngầm.

Băng Di mãi chạy đuổi theo cánh hoa đang bay, theo lối mòn lên đến đồi hoa từ khi nào không hay. Lúc cô nhận ra thì cũng là lúc cô đang đứng giữa một đồi hoa bồ công anh rộng mênh mông, đẹp một cách kì lạ. Trước mắt cô không phải là một mà là rất nhiều những cánh bồ công anh mỏng manh đang bay trong gió. Cô dừng lại, thả lỏng mình, đắm chìm vào khung cảnh tuyệt đẹp đây, mắt chăm chú theo dõi những cánh hoa đang bay.

- Triệu Băng Di.

Tiếng ai đó gọi tên khiến cô giật mình. Cô thoáng ngạc nhiên và rồi chợt nhận ra giọng nói vừa rồi thật quen thuộc. Nó quen thuộc tới mức làm trái tim cô đập loạn nhịp, bối rối. Cô từ từ xoay người lại. Đúng như cảm giác của cô, người con trai ấy đang đứng phía sau, nhìn cô nở một nụ cười thật đẹp. Đáp lại cô cũng cười rất tươi với người đó, ánh mắt ánh lên niềm vui tràn ngập.

- Là cậu?

Cô vì quá sung sướng khi gặp được người đó nên chẳng biết nói gì. Cũng có thể do cô không dám tin người con trai đang đứng trước mặt cô lại là người đó thật.

Người đó nhìn cô yêu thương rồi hỏi:

- Sao? Cậu ngạc nhiên lắm à?

- Ừm, tôi nghĩ chỉ có mình tôi ở đây thôi.

Người đó bật cười với câu trả lời của cô:

- Ngốc thật.

- Tôi không ngốc.

Cô bỗng nghiêm giọng, mặt cau có tỏ vẻ không thích nhưng niềm vui thì vẫn ẩn hiện đâu đó trên khuôn mặt.

- Chẳng ngốc thì sao.

- Không ngốc.

- Có ngốc.

- Không ngốc.

- Không ngốc mà lại nghĩ ở đây có mình cậu.

- Huh, vậy chẳng lẽ tôi phải nghĩ có một tên dở hơi đang nấp đâu đó rồi tự nhiên lù lù xuất hiện trước mặt tôi à?

Người đó nghe cô nói xong, lên giọng hỏi:

- Cậu nói tên dở hơi nào?

- Chẳng lẽ cậu lại không biết? Lạ nhỉ?

- Triệu Băng Di. Người đó quát lên.

- Ồ, tôi đây. Cô vẫn cố trêu tức.

- Tôi yêu cậu.

Người đó hét lên rồi quay lại nhìn cô, cười gian trá.

Mặt cô đỏ ửng vì ngượng ngùng rồi mà cô vẫn tỏ ra ghê gớm:

- Cậu bị điên à? Tự nhiên hét lên làm gì?

Người đó ghé sát mặt cô, thì thầm vào tai cô:

- Điên vì cậu thì tôi cũng vinh dự.

- Cậu... Cô cứng họng.

- Ồ, tôi đây. Định nói yêu tôi sao?

- Đồ thân kinh.

Cô nói xong, hăm hăm tức tối định bỏ đi nhưng đã bị người đó kéo ngược trở lại, ôm trọn vào lòng. Cô áp mặt vào lồng ngực rắn chắc của người đó, hương thơm từ người đó thoảng qua mũi cô. Vòng tay ấm áp của người đó như lá chắn vững chãi che chở, bảo vệ cho cô. Cảm giác này thật bình yên biết mấy.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Không Phải Fan Của Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Đoạn Video

Chap 48:

BĂNG DI mơ màng tỉnh dậy, cô dần nhận ra mọi thứ xung quanh mình. Hoá ra khung cảnh khi này chỉ là một giấc mơ mà thôi. Cô ngủ quên trên bàn máy tính, những giọt nước mắt chưa kịp khô còn ướt trên má và tóc cô. Giấc mơ ấy thật đẹp thật hiền, cô muốn quay trở lại trong đó. Cô muốn gặp lại người con trai ấy, muốn được che chở, bảo vệ trong vòng tay ấm áp đó. Nhưng tất cả rồi cũng tan biến, mong muốn vẫn chỉ là mong muốn. Tỉnh dậy cô sẽ lại phải thu mình vào trong vỏ bọc lạnh lùng, phải tự mình vượt qua tất cả. Cứ tỏ ra mạnh mẽ, tàn nhẫn như vậy có phải là cách duy nhất không? Câu hỏi ấy cô đã tự đặt ra rất nhiều lần nhưng không thể nào trả lời nổi.

Tiếng điện thoại reo làm cô tỉnh táo hơn, đầu óc thoát khỏi sự mê muội, chìm đắm. Cô đứng lên, đi lại giường cầm điện thoại lên xem, là cuộc gọi từ Sherry.

- Alo.

Từ đầu bên kia, Sherry với giọng phấn khích báo cho cô:

- Regina, cô không tin là tôi vừa tìm được gì đâu.

- Trị giá của viên Pink Diamond sao?
- Không, cô đừng nghĩ như vậy chứ. Thứ tôi vừa tìm được là profile của Black Angel.
- Thì sao chứ?
- Trong đó có một kẻ là bạn học cùng trường với chúng ta đó.
- Là ai?
- Bí danh của cô ta là Jezzy, còn tên thật là Đinh Hiểu Vy, lớp 12A6. Bất ngờ lắm phải không?
- Đúng là bất ngờ thật! Gửi profile đó cho tôi đi, có một số thứ tôi cần tìm hiểu.
- Ok, ok. Mà này, cô thấy khả năng của tôi thế nào, có thể xâm nhập được vào hệ thống của AM thì chắc phải theo kịp cô rồi chứ.
- Tầm 10 năm nữa thôi. Cứ cố gắng đi.
- Huh, 10 năm nữa tôi “cáo quan” về lấy chồng rồi, khỏi cần đuổi kịp cô.
- HiHa, thế cũng được đấy. Vậy nhé, tôi cúp máy đây.
- Ok.

Băng Di tắt điện thoại, vút xuống giường. Cô cũng không suy nghĩ mấy suy nghĩ về chuyện Sherry vừa nói. Bởi vì lúc này, thứ cô quan tâm là đoạn video trong chiếc thẻ SD kia.

Cô lại bàn, di chuyển con chuột máy tính mở đoạn video ra xem. Trong lòng cô lúc này, hàng ngàn cảm xúc đang ủa về, dồn dập.

Mở đầu đoạn video là dòng chữ với font hình trái tim : "Chúc mừng sinh nhật người con gái của lòng tôi". Kèm theo đoạn video là bài hát Không cần phải nói do chính chất giọng của hân thể hiện.

Tiếp theo đó, những bức ảnh của cô cứ tự động hiện ra. Thì ra đây là đoạn video ảnh về cô. Có những hình là do cô đăng lên weibo nhưng chúng khá ít vì cô vốn không thích khoe ảnh của mình. Còn lại đều là những hình mà hân chụp cô ở mọi góc nhìn. Chúng lưu lại những hoạt động của cô khi ở trường, ở nhà. Khi cô học bài, cô nghe nhạc, cô đọc sách ở thư viện, cô chơi game, cô vui đùa với Mộc Miên, cô tưới cây,.....tất cả mọi việc. Rồi có cả tấm ảnh chụp khi cô mệt mỏi quá mà gục xuống bàn học ngủ gật vào giờ nghỉ trưa. Những bức ảnh cứ mở ra trước mắt cô, làm tim cô đau nhói. Đến bức ảnh cuối cùng chính là bức ảnh chụp chung của hân và cô. Khi đó cô đang đọc sách ở thư viện thì hân đã rủ cô chụp cùng mình. Hân cầm điện thoại chụp, cười rất tươi, để lộ hai chiếc răng khênh dễ thương. Còn cô một tay chống cằm, tay kia để trên quyển sách, quay lại phía ống kính với nụ cười nhẹ, đẹp dịu dàng tựa nắng mùa thu trong trẻo. Đó là bức ảnh chụp chung duy nhất của hai người. Cô đã từng lấy bức ảnh đó làm ảnh nền trên ipad.

Xem xong đoạn video, cô muốn òa lên khóc mà nước mắt không rơi nổi. Có lẽ đây không phải là nỗi đau tồn tại mà là niềm hạnh phúc khi có một người yêu thương mình tới vậy. Cô không khóc nổi nhưng tim cô đau. Đầu óc cô trống rỗng, tay cô siết chặt lại.

Bỗng một thoáng, một ý nghĩ, một cảm xúc ủa về trong tâm trí cô. Nó khiến cô không còn nghĩ gì thêm. Cô đứng dậy, vào phòng tắm thay đồ, rồi vội vàng đeo balo ra khỏi nhà.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Không Phải Fan Của Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Cậu Là Lý Do

Chỉ còn hai tiếng nữa là bắt đầu buổi sinh nhật rồi mà Tuấn Khải vẫn không nhận được hồi âm nào từ Băng Di. Lòng cậu nóng như lửa đốt. Rốt cuộc Băng Di đang làm gì, đang nghĩ gì. Tại sao cứ khiến trái đất cậu phải mỏi mòn chờ vậy. Cậu ngồi trên ghế sofa, tựa người ra sau, tay phải cầm điện thoại. Thỉnh thoảng cậu giờ điện thoại lên nhìn, hi vọng rồi lại thất vọng buồn bã. "Cậu làm tim tôi đau, Di à."

- Tiểu Khải, quà sinh nhật của em này.

Nghe chị quản lý nhắc tên mình, cậu mới ngóc đầu dậy nhìn, nhưng người thì vẫn giữ nguyên tư thế cũ.

Trên tay chị quản lý bê một thùng các-tông lớn, bên trong đựng rất nhiều những hộp quà đủ kích thước, đủ màu sắc, được trang trí, gói ghém cẩn thận. Đó đều là quà mà fan hâm mộ của cậu tặng cho cậu nhân ngày sinh nhật.

Vương Nguyên ngó vào thùng quà xuyết xoa, rồi nói đùa:

- Woa. Nhiều quà vậy nhất định phải chia cho bọn em nữa đấy Khải Ca.

Thiên Tỉ cũng nói theo:

- Đúng rồi đó. Mà công nhận anh nhiều fan thật đấy, bao nhiêu quà này.

Chị quản lý chứng kiến sự dễ thương, đáng yêu của hai cậu nhóc thì phì cười vui vẻ. Nhưng khi quay sang nhìn Tuấn Khải thì khuôn mặt chị bỗng biến sắc, lo lắng hỏi:

- Tiểu Khải em làm sao vậy? Trông sắc mặt em không tốt.

Tuấn Khải mắt chăm chú nhìn thùng quà, miệng trả lời:

- Không sao, em chỉ hơi mệt chút thôi.

- Vậy em nghỉ chút đi. Không tý nữa bắt đầu buổi sinh nhật để fan thấy sẽ lo lắng lắm.

- Vâng.

Chị quản lý nói xong, đi ra ngoài. Nét mặt không khỏi lo lắng.

Vương Nguyên và Thiên Tỉ theo dõi cuộc nói chuyện giữa cậu với chị quản lý. Hai người thừa hiểu lý do tại sao cậu lại mệt mỏi như vậy, nhưng không thể làm cách nào để giúp cậu. Bởi vì chính họ cũng biết chuyện này nên để cậu tự giải quyết thì sẽ tốt hơn.

Tuấn Khải biết Thiên Tỉ cùng Vương Nguyên đang rất lo lắng cho mình. Cậu cố tỏ ra vui vẻ thì tâm trạng cậu lại càng tệ hơn. Cậu không thoát ra nổi những suy nghĩ, những cảm xúc về cô. Cậu càng cố quên, chúng lại càng mãnh liệt. Cậu cứ đắm chìm trong dòng tâm trạng ấy. Có cố gắng đến mấy cũng không tốt hơn. Hơn bao giờ hết, cũng thực sự mong muốn mình có thể quay về quá khứ, trở về với những ngày tháng đẹp để đó. Chắc hẳn khi ấy cậu sẽ hạnh phúc lắm.

Một lúc sau, không khí trong phòng không có gì là thay đổi. Mọi thứ cứ yên tĩnh, trầm lắng đến mức tưởng như ngọt ngào. Vương Nguyên, Thiên Tỉ mỗi người một cái điện thoại, say sưa chơi game. Cũng tại hôm nay Tuấn Khải tâm trạng không tốt nên họ không dám đùa nghịch như mọi khi. Họ sợ làm ảnh hưởng đến cậu.

Tuấn Khải vẫn vậy, vẫn trong tư thế tựa người vào thành ghế sofa, tay cầm điện thoại. Chờ đợi. Cậu chờ đợi hồi âm từ cô. Nhưng điện thoại vẫn yên lặng, không có gì thay đổi. Cậu vẫn đợi, đợi một phép màu xảy ra. Trái tim cậu mệt mỏi, yếu đuối. Cậu như rơi xuống vực sâu tăm tối, tuyệt vọng.

Rồi tới lúc, cậu cũng chán nản với công việc vô nghĩa của mình. Cậu bỏ điện thoại xuống ghế. Cậu lại cầm lên. Cậu mở khóa, vào file hình ảnh. Cậu mở những bức ảnh của cô ra xem. Những bức ảnh cô đăng lên weibo, những bức ảnh cậu chụp cô, rồi cả vài bức ảnh hồi nhỏ của cô nữa. Tất cả chúng đều được cậu cho vào album mang tên " My girl ". Cậu trân trọng chúng, mỗi bức ảnh với cậu đều vô cùng quan trọng. Chúng lưu lại từng khoảnh khắc mà hình ảnh của cô in sâu trong trái tim cậu. Cậu gạt màn hình cảm ứng, ngắm từng bức ảnh một và nghĩ đến cô. Cho đến khi, tay cậu dừng lại trước một hình ảnh. Đó là hình mà cậu chụp trộm cô lúc cô mệt mỏi gục xuống bàn ngủ gật vào giờ nghỉ trưa. Mái tóc hơi rũ xuống, che đi một bên má. Đôi lông mi dài, đẹp khiến nhiều người phải ghen tị khấp lại. Gò má hơi ửng hồng. Sống mũi cao, thanh tú. Nhất là đôi môi hình trái tim ướm đỏ như đang cười. Vẻ đẹp ấy đã bao lần khiến trái tim cậu thổn thức. Lúc ngủ, cô mang vẻ dịu dàng, dễ thương kì lạ, khác với hình ảnh một cô gái nghịch ngợm, khó tính mọi khi. Thật là dễ khiến người ta phải rung động.

- Tiểu Khải.

Cậu đang mãi ngắm ảnh cô thì chị quản lý mở cửa phòng đi vào, nhắc tên làm cậu giật mình. Cậu tắt vội màn hình điện thoại, ngẩng lên hỏi:

- Chị bảo em gì ạ?

Chị quản lý hết nhìn cậu, rồi lại nhìn màn hình điện thoại đã tối om, tùm tùm cười :

- À, có người muốn gặp em đấy. Chị đã đưa người đó tới phòng chờ rồi. Em mau tới đó đi.

- Nhưng người đó là ai vậy ạ? Cậu hỏi thêm

- Em cứ tới đi rồi sẽ biết. Nhanh lên, không là sẽ không kịp đâu.

Cậu nghe giọng chị quản lý có chút vội vã, thúc giục thì lấy làm lạ. Cậu đi ra ngoài, tới phòng chờ với bao suy nghĩ.

Và nơi đó, có mà một người đang chờ cậu tới.

Chương 51: Người Con Gái Ấy

Tuấn Khải đến phòng chờ. Nhưng cậu không bước vào ngay mà còn đứng ngoài cửa chờ. Cậu hi vọng người đang chờ cậu ở trong kia là Băng Di. Cậu cũng sợ nếu người đó không phải Băng Di thì cậu sẽ thất vọng đến mức nào.

Cậu hít một hơi thật sâu như để lấy thêm can đảm để đối mặt, cậu mở cửa.

Có phải do cậu mở cửa quá nhẹ nhàng, hay là do người con gái ấy đang mãi nhìn khung cảnh bên ngoài qua khung cửa sổ mà không hề biết cậu đã tới. Ánh mắt đó vẫn hướng ra bên ngoài. Khuôn mặt ấy là một thử thách đối với cậu.

Tuấn Khải không lên tiếng ngay, cậu nhìn người con gái ấy từ phía sau. Tò mò, hi vọng xen chút lo lắng. Áo phông đen, quần jean bó màu đen, giày thể thao. Cách ăn mặc này... Cách ăn mặc này thực sự rất giống cách ăn mặc của Băng Di. Tia hy vọng trong cậu dần lớn lên. Cậu mong muốn được thấy khuôn mặt đó. Cậu hít một hơi thật sâu, ngập ngừng muốn nói.

Vừa lúc đó người con gái ấy cũng quay lại. Khuôn mặt dần hiện ra trước mắt cậu. Cô ấy là Băng Di.

Cậu ngạc nhiên, rồi dần chuyển sang hạnh phúc. Cậu mỉm cười rất tươi, vui sướng. Mọi ưu phiền bỗng biến đi đâu hết, lòng cậu lâng lâng sung sướng. Cậu lao tới, kéo cô vào lòng mình.

Cậu siết chặt lấy đôi vai nhỏ bé của cô, nói mà như hét lên:

- Sao bây giờ cậu mới tới. Cậu biết tôi nhớ cậu, lo lắng cho cậu lắm không?

Băng Di có vẻ bất ngờ trước thái độ của cậu nên ấp úng:

- Tôi... Tôi... Có việc bận. Xin lỗi.

- Việc bận thì cũng phải báo cho tôi một tiếng chứ. Tại sao lại không trả lời tin nhắn, không nghe điện thoại của tôi hả?

- Máy tôi hết pin.

Cậu bỗng đẩy người cô ra, tay giữ chặt lấy hai vai. Cậu ghé sát mặt cô thì thầm:

- Từ giờ đừng làm như vậy nữa. Được không?

Rồi cậu không để cô trả lời, lại ôm chặt cô vào lòng. Cảm giác ấy lại ủa về trong lòng cậu. Mùi hương trên tóc cô thoảng qua mũi cậu. Cậu quên hết tất cả, chỉ còn cảm thấy hạnh phúc. Niềm hạnh phúc ngọt ngào mà chỉ người con gái ấy mới có thể mang đến cho cậu.

Băng Di khẽ tựa đầu vào vai hắn. Giác mơ ấy có phải đã thành hiện thực rồi không. Cảm giác bên hắn bình yên, ấm áp đến lạ lùng. Vòng tay chắc chắn, vững chãi giống như lá chắn bảo vệ cho cô. Lòng cô sẽ can đảm hơn, sẽ kiên quyết hơn để giữ lấy tình cảm của mình.

Cô đã định không đến, đã định từ bỏ. Nhưng thứ tình cảm mà hắn dành cho cô như một loại ma thuật khiến cô không thể làm vậy. Cô hoàn toàn bị hắn làm cho xiêu lòng. Cô lại mềm yếu mất rồi. Nhưng không, cô sẽ không từ bỏ lần nữa đâu. Đoạn video ấy như phép màu kéo cô quay trở lại. Nếu yêu hắn, quay về với tình cảm ấy là sai thì cô cũng chẳng cần đúng. Nước mắt rơi để đổi lấy nụ cười sau này thì dù bây giờ lệ có thành máu đi chăng nữa thì cũng chẳng sao. Cô quyết định đánh đổi. Đánh đổi mạng sống của mình để đổi lấy tình cảm. Đã sai thì phải sai hẳn. Cô bất chấp tất cả. Mặc kệ ngoài kia là giông tố, nguy hiểm, chỉ cần một lần được yêu hắn, cô cũng không run sợ.

Có phải cô đã yêu mù quáng rồi không. Có phải cô đã quá tự tin rồi không. Hay đó chỉ quyết định bồng bột, nông nổi khi yếu lòng. Chẳng phải bà thầy bói đó đã nói cô ở bên cạnh hắn là chỉ đem lại nguy hiểm cho hắn rồi thôi sao. Rồi việc quay trở lại của tổ chức, những qui luật không thể nào làm trái của tổ chức. Cả việc cô là sát thủ nổi tiếng của thế giới ngầm nữa. Nếu tất cả việc đó bại lộ, hắn biết sự thật về thân thế của cô thì sao. Đúng, khi đến đây gặp hắn cô đã suy nghĩ rất nhiều. Cô đã muốn chấm dứt chuyện này. Nhưng rồi cô lại thôi. Cô chấp nhận hi sinh. Cô không muốn hắn đau lòng vì mình nữa. Cô là người hiểu rõ nhất tình cảm của hắn. Vậy nên cô sẽ làm tất cả để giữ được tình yêu này, bất chấp mọi thứ.

Chương 52: Lời Hẹn Ước Thành Nguyên Nhân

Sau cuộc gặp gỡ đầy bất ngờ, hạnh phúc của Băng Di với hần, hần dẫn cô tới phòng riêng của TFBOYS. Nhìn hai người vui vẻ đi với nhau thì ai cũng dễ dàng đoán ra họ là một cặp.

Đi cạnh hần lòng cô cảm thấy rất thoải mái, ấm áp. Cô không còn lo lắng về những nhiệm vụ mà tổ chức sẽ giao cho cô, không lo nghĩ về mối nguy hiểm đang rình rập. Cô quên đi tất cả để có trọn vẹn thời gian bên hần. Cô nâng niu, trân trọng những khoảnh khắc thời gian đó. Chúng rất có ý nghĩa với cô.

Thình thoảng cô lại quay sang nhìn trộm hần. Đôi mắt cô dịu dàng nhìn hần. Khuôn mặt ấy đã lâu lắm rồi cô mới được nhìn thấy. Có vẻ khi nhìn nghiêng như vậy hần đẹp trai hơn rất nhiều. Cô sẽ ghi sâu hình ảnh ấy vào trong tim, sẽ mãi không bao giờ quên, kể cả khi đó là giây phút cuối cùng.

- Này Băng Di.

Đột nhiên hần lên tiếng làm cô giật mình. Cô nghĩ hần biết cô đang mãi ngắm nhìn hần nhưng thật may, điều hần nói không phải chuyện đó. Nhưng lại là chuyện khiến cô lo lắng hơn rất nhiều.

- Ủ, sao vậy.

- Chiếc vòng cổ....

Câu nói không hết của hần làm cô giật mình chột dạ. Hần là hần muốn hỏi chuyện tại sao cô lại không đeo chiếc vòng đó. Cô biết nói sao bây giờ. Chẳng lẽ nói là cô đã đưa nó cho Ngọc Kỳ rồi. Vậy liệu hần có giận cô không? Chiếc vòng đó là lời hẹn ước của hần với cô. Cô đưa nó cho người khác, mà đó lại là Ngọc Kỳ - người rất thích hần thì khác nào cô đem hạnh phúc, tình yêu của mình trao tay kẻ khác. Còn nữa, nếu như hần hỏi lí do tại sao cô làm vậy thì sao. Con trai họ đã muốn tìm hiểu thì sẽ tìm hiểu đến cùng, mọi chuyện sẽ rất phức tạp. Có thể thân phận là một sát thủ của cô sẽ bị bại lộ. Không được, cô phải sớm lấy lại chiếc vòng đó trước khi hần biết mọi chuyện.

Cô cố bình tĩnh trả lời hần:

- Nó làm sao?

- À thôi, không có gì cả.

- Cậu có cần vậy không? Cậu muốn biết lí do tôi không đeo nó chứ gì. Là trước khi tới đây tôi đã tháo ra rồi quên không đeo vào.

- À ừ. Tôi chỉ hỏi vậy thôi, cậu không đeo cũng không sao mà.

Cô nhìn mặt hần, nói:

- Không sao thật đấy? Nhưng tôi nhìn mặt cậu là nghiêm trọng lắm rồi.

- Đầu có.

- Thật không?

- Đến phòng của bọn tôi rồi. Để tôi vào báo với Vương Nguyên và Thiên Ti nhé.

Hần lánh tránh câu hỏi đầy quan tâm của cô càng khiến cô phải nghĩ nhiều hơn. Mọi chuyện đâu phải đều ổn như hần nói. Chắc là hần giận cô. Làm gì có người con trai nào không cảm thấy tự ái khi cô gái mình thích không đeo chiếc vòng do mình tặng chứ. Cho dù tình cảm hần dành cho cô lớn đến đâu thì chắc chắn vẫn bị mối nghi ngờ mờ hồ nào đó xen vào.

Hần mở cửa phòng nói với Vương Nguyên và Thiên Ti. Cô đứng ngay đằng sau hần.

- Hai đứa xem ai tới đây này.

Vương Nguyên từ nãy đã thắc mắc không biết người đến gặp Tuấn Khải là ai, nghe vậy thì vội vàng đoán ngay:

- Là mẹ anh ạ?

Thiên Ti trong đầu đã đoán ngay ra được người đó là ai. Nhưng cậu thực sự không thể ngờ nổi suy đoán của Vương Nguyên lại xa xôi tới vậy.

Cậu mở to mắt quay sang nhìn Vương Nguyên:

- Hà?

Vương Nguyên vẫn rất ngây thơ :

- Sao? Không đúng à?

Thiên Tỉ lắc đầu:

- Sai hoàn toàn.

- Vậy là ai? Cậu biết không?

- Còn ai nữa chứ. Chẳng lẽ cậu lại không đoán ra.

Vương Nguyên xoa xoa cằm tỏ vẻ suy nghĩ rồi cậu hớn hờ reo lên :

- Ừ... M.... Chị Băng Di. Đúng rồi chị Băng Di.

Thiên Tỉ quay mặt đi, lẩm bẩm:

- Bây giờ mới đoán ra.

- Chị tưởng em lại đoán ra là mẹ em nữa chứ Vương Nguyên.

Băng Di ló mặt ra đằng sau hần, rồi từ từ đi vào phòng, lại cạnh Vương Nguyên ngồi.

Vương Nguyên cười, bao biện:

- Hi hi. Là em nói nhầm thôi mà.

Băng Di há hốc miệng hỏi:

- Nhầm hả?

- Vâng. Nhầm thôi mà.

Thiên Tỉ xen ngay vào:

- Không biết thì cậu nhận luôn đi còn bảo là nhầm gì nữa.

- Đã bảo nhầm rồi mà.

- Nhầm cái kiểu đấy thì tớ chịu cậu rồi.

- Hừ. Không nói chuyện với cậu nữa.

Vương Nguyên cong môi với Thiên Tỉ rồi quay sang định nói chuyện Băng Di . Nhưng cậu chợt dừng lại nhận ra, Băng Di đang trầm ngâm nghĩ điều gì đó, khuôn mặt cô trông buồn buồn, đôi mắt hướng ra cánh cửa phòng đã đóng kín. Nhưng cậu đã bỏ qua điều quan trọng nhất đó là Tuấn Khải đã đi ra ngoài trong lúc cậu và Thiên Tỉ tranh cãi.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Không Phải Fan Của Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Có Lẽ Cậu Giận Tôi

Băng Di xoáy đôi mắt buồn bã của mình vào cánh cửa đã đóng kín, như mong chờ điều gì đó. Phải rồi, cô đang chờ cánh cửa ấy mở ra để cô được thấy hần lần nữa.

Hần giận cô rồi. Hần nói không sao hết nhưng thật ra lại rất nghiêm trọng. Việc cô không đeo chiếc vòng hần tặng đã làm tổn thương lòng tự ái của hần. Cứ cho là hần rất yêu cô đi nữa thì cũng không thể thần nhiên mà bỏ qua chuyện này. Hần bỏ đi như thể muốn tránh mặt cô. Hần làm vậy để cô không thấy được tâm sự đang bủa vây trong lòng hần. Đơn giản cũng vì tình cảm của hần với cô đã quá lớn, hần không muốn cô phải thấy có lỗi. Nhưng chính cách nghĩ đó của hần mới làm cô hối hận. Cô phải làm sao mới giải thích được cho hần hiểu. Cô không cố tình làm vậy. Chỉ là cô muốn tốt cho hần thôi mà.

Vương Nguyên nhìn Băng Di cứ im lặng suy tư thì ngạc nhiên lắm. Cậu vỗ nhẹ vai Thiên Ti đang chăm chỉ cày game rồi chỉ vào Băng Di. Thiên Ti cũng nhận ra rằng cô đang có tâm sự gì đó. Vương Nguyên thì thào vào tai Thiên Ti:

- Nãy giờ chị ấy cứ buồn buồn như vậy thôi. Khác xa với lần gặp trước ấy.

Thiên Ti nhìn Băng Di, rồi cậu ngó nghiêng xung quanh phòng. Người mà cậu cho là chắc chắn sẽ có mặt trong căn phòng này thì chẳng thấy tăm hơi đâu. Cậu hỏi Vương Nguyên:

- Anh Khải đâu rồi?

- Há, anh ấy sao? Ra ngoài từ lúc nãy rồi.

- Vậy hai người họ có nói chuyện với nhau câu nào không?

- Không. Hình như là anh ấy dẫn chị Di vào đây rồi đi luôn ý. Khi nãy tớ mãi cãi nhau với cậu thì làm gì để ý được.

Thiên Ti gật gù:

- Tớ hiểu rồi.

Vương Nguyên cũng đoán ra ngay:

- Tớ cũng biết lí do rồi.

Vương Nguyên quay sang bên trong gọi Băng Di:

- Chị Băng Di.

Nhưng cậu không thấy Băng Di trả lời. Cậu vẫy vẫy tay ngay trước mặt Băng Di, gọi tiếp:

- Chị Băng Di, chị sao vậy?

- Sao.... À, chị không sao.

Lúc này Băng Di mới tỉnh táo, thôi nhìn vào cánh cửa. Cô cười với Vương Nguyên, tuy vậy đó lại là nụ cười gượng ép y như Tuấn Khải lúc trước.

Vương Nguyên vô tư hỏi cô:

- Chị với anh Tiểu Khải có chuyện gì vậy?

- Không sao đâu em.

- Nhưng em thấy hai người cứ làm sao ấy?

- Chỉ là giận nhau một chút thôi mà.

Vương Nguyên tỏ vẻ đồng cảm, hiểu cho tâm trạng của Băng Di. Cậu nói:

- Vậy anh chị cố gắng làm hòa với nhau đi nha. Em với Thiên Ti chỉ chấp nhận chị làm chị dâu của bọn em thôi.

Thiên Ti đồng tình, nói thêm:

- Anh ấy thích chị lắm. Đến bọn em nhiều khi cũng phải ghen tị với chị đấy.

Băng Di thầm cảm ơn sự quan tâm chu đáo, thật lòng từ hai người mà cô vốn coi là thần tượng. Cô cố cười thật tươi, trả lời:

- Chắc chắn rồi. Chị cũng không để lạc mất Đại ca của hai em đâu.

Rồi cô quay mặt sang phía nhẹ nhàng lau vội giọt nước mắt từ thân ngay sau nụ cười của mình. Cô lại rơi nước mắt rồi. Bao nhiêu lần mạnh mẽ, nỗ lực nuốt nước mắt vào trong mà bây giờ cô lại yếu đuối, mềm lòng. Cô không thể kìm nén cảm xúc của mình khi có liên quan tới hắn. Cô cố gắng không để Vương Nguyên và Thiên Ti nhìn thấy mình ra sao. Tay cô siết chặt lại, nước mắt chảy ra rơi xuống tay cô. Cô mím môi, yên lặng lắng nghe trái tim mình đang co lên từng hồi đau đớn.

Hành động ấy của cô tuy nhanh và kín đáo nhưng lại không thể qua được đôi mắt của Vương Nguyên và Thiên Ti. Vương Nguyên không nghĩ ngợi gì, bèn lấy máy điện thoại nhắn tin cho Tuấn Khải: "Anh làm chị Băng Di khóc rồi Khải ca à". Thiên Ti thấy vậy, giành máy điện thoại từ tay Vương Nguyên nhắn thêm: "Bọn em chờ lời xin lỗi của anh với chị ấy"*icon mặt cười*.

Chương 54: Đèn Bù Cho Tôi

Băng Di mang vẻ mặt buồn bã.

Giờ đây, cô thật sự không biết phải làm gì. Hầu như ngày nào cô cũng có tâm sự có nỗi buồn riêng nhưng không sao nói ra được. Lòng cô như có một khối nặng chèn ép. Cô thấy có lỗi với hấn, và cô cũng giận hấn bởi vì hấn không nghĩ cho cô. Cô khó xử.

Nếu muốn cô có thể bỏ về, có thể buông xuôi tình cảm này. Như vậy, sẽ không ai phải quá đau lòng cả. Cô biết rõ hoàn cảnh của mình. Yêu hấn - ha ha, là cô đã đem cả tính mạng của mình ra đánh đổi. Ai cũng thừa sức hiểu rằng khi một sát thủ biết đến hai chữ - tình yêu thì có nghĩa là kẻ đó đã mất tất cả. Cô cũng như vậy. Vẻ bọc lạnh lẽo của cô không trụ nổi trước hấn. Cô rung động, cô yêu hấn. Đáng lẽ phải quên, phải cắt đứt thứ tình cảm đó thì cô lại cố dần sâu hơn. Cho đến khi nhận ra mình đã mù quáng thì đã không kịp.

Hấn đâu hiểu được rằng vì hấn, cô có thể làm tất cả. Cô có thể xóa bỏ sự tàn nhẫn trong con người. Có thể ngừng giết người. Và còn có thể rời khỏi thế giới đêm nguy hiểm kia. Cho dù điều đó là luật sinh tồn mà kẻ nào trong thế giới ngầm cũng phải biết. Đó là nơi khi bước vào đã rất khó và khi bước ra còn càng khó khăn rất nhiều. Chưa một kẻ nào có thể chạy trốn được sự truy sát từ chính tổ chức của mình và cả bọn kẻ thù cả. Nhưng vì hấn, cô vẫn có thể quyết tâm rời khỏi nơi đen tối đó. Dù phải chết cô vẫn sẽ bảo vệ hấn tới cùng, cô vẫn sẽ lựa chọn hấn cho dù có chuyện gì xảy ra.

Cô không phải là người cao thượng, cũng không phải kẻ mù quáng, biết nó sai mà cứ đâm đầu vào. Cô hiểu và cô sẽ thay đổi mọi chuyện. Cô quay lại với hấn nhưng vẫn sẽ giữ một khoảng cách mà cô cho là an toàn. Cô vẫn sẽ là một sát thủ, vẫn ẩn mình trong bóng đêm để làm những nhiệm vụ giết người ghê rợn, sẽ vẫn tìm cách báo thù cho người bạn thân của cô. Và cô sẽ dần dần rút ra khỏi thế giới ngầm ấy mà không để lại chút dấu vết. Chắc chắn để thực hiện điều đó là mạo hiểm, cô có thể bị phát hiện có ý định phản bội bất cứ lúc nào. Cả hấn cũng sẽ gặp nguy hiểm, nhưng không sao, cô sẽ là người hộ mệnh cho hấn.

Quay trở về với hiện tại, cô nhận ra Tuấn Khải, hấn đang giận cô. Cũng phải, đó là tính vật mà cô lại đem đưa cho người khác mà không màng đến đề cảm giác của hấn.

Chẳng biết sẽ thế nào nếu phát hiện nó nằm trong tay của Ngọc Kỳ. Đúng vậy, cô nói dối hấn.

Cô cứ mãi suy nghĩ mà quên mất bên cạnh mình còn có hai người khác. Cô buồn làm cho không khí của cả căn phòng cũng buồn theo.

- Đại ca đúng thật là...

Vương Nguyên âm ức thay cho Băng Di. Cậu tỏ ra rất tức tối.

Thiên Ti vốn rất hiểu tâm lý của người khác. Cậu suy nghĩ cho cả Tuấn Khải rồi Băng Di. Nhưng cuối cùng cậu vẫn lên tiếng trách móc Đại ca của mình:

- Như vậy có vẻ hơi quá đáng. Mong chị ấy đến vậy rồi bỏ rơi chị ấy.

- Nhưng người đáng thương là chị Di.

Thiên Ti gật đầu:

- Cũng phải, Khải ca đi đâu rồi sao lại nỡ bỏ đi vậy. Không biết anh ấy đã đọc tin nhắn của bọn mình chưa.

Vương Nguyên và Thiên Ti cùng thờ dãi. Vì đó là Đại ca của họ nên họ thấy lo lắng rất nhiều. Cả Băng Di nữa, chứng kiến một cô gái đau lòng tới vậy, họ không kìm được tâm trạng.

Họ quay sang phía Băng Di nhìn thử thì thấy khóe mắt cô ươn ướt, cô đang cầm điện thoại trên tay. Nhìn cô thật buồn, đôi mắt cô thăm thẳm như đáy vực sâu hun hút.

Bỗng nhiên cô cất điện thoại, đứng dậy, có ý ra khỏi phòng. Thấy vậy Vương Nguyên cuống quýt hỏi:

- Chị đi đâu vậy?

Thiên Ti cũng không khỏi ngạc nhiên:

- Không lẽ chị định về sao?

- Cái gì? - Vương Nguyên quay sang nhìn Thiên Ti, rồi cậu nói với Băng Di:

- Chị Di à, em biết chị giận anh Khải nhưng chị không thể về được.

Băng Di nhú mày nhìn hai người kia, rồi vội giải thích :

- Chị không định về. Chị chỉ muốn ra ngoài chút thôi. Hai em đừng lo.

Thiên Tì và Vương Nguyên ngại ngùng vì đã quá vội vàng hiểu chuyện theo hướng khác . Họ cười với Băng Di thay cho lời xin lỗi. Cô cũng đáp lại bằng một nụ cười mỉm, thật buồn.

Băng Di đứng dậy, ra khỏi phòng. Cô đi lên cầu thang. Rồi vòng ra ban công ở tầng bốn của tòa nhà. Ở đấy, hán đang đợi cô.

Hán đứng trên ban công, đôi mắt bao quát tất cả những cảnh bên dưới. Tóc hán bay trong gió thu. Nhìn từ đằng sau, cái dáng vẻ công tử ấy khiến lòng cô xao động.

- Tôi đến rồi.

Khó khăn lắm cô mới có thể cất giọng lên. Cổ họng cô nãy giờ đắng ngắt. Và hình như mắt cô vẫn còn ướt ướt.

Hán từ từ xoay người lại. Đập vào mắt hán là hình ảnh của người con gái mà hán yêu thương. Nhưng gì kia, mắt cô ấy đỏ hoe, khuôn mặt phảng phất nỗi buồn.

Hán đã làm gì thế này. Cô gái ấy đã khóc vì hán. Hán đã làm tổn thương cô. Khi đọc tin nhắn của Vương Nguyên và Thiên Tì hán mới nhận ra hán đã sai. Hán quá vội vàng khi không nói gì mà bỏ mặc cô lại. Chỉ vì một lí do nhỏ nhoi mà hán đã không kìm chế được bản thân. Hán khiến cô phải đau lòng. Chưa bao giờ, hán cảm thấy ghét chính mình, hối hận như thế này. Hán lúng túng khi đối diện với cô. Hán sợ cô sẽ ghét hán.

Hán nhìn cô, nhỏ nhẹ:

- Tôi xin lỗi vì đã làm cậu buồn.

- Tôi ổn mà. Cậu không cần phải xin lỗi đâu.

- Cậu đừng nói không sao. Tôi biết mà. Tôi xin lỗi.

Nói rồi, hán quay người đi. Hán thấy có lỗi với cô nhiều lắm. Tự nhiên hán giận cô vì một lí do đâu đâu. Để cô phải khóc vì mình, hán đâu còn là người xứng đáng bên cạnh cô nữa. Hán nghĩ mình sẽ đem lại hạnh phúc, niềm vui cho cô, nhưng bây giờ chính hán lại là người phá tan quyết tâm đó. Hán bị làm sao thế này?

Băng Di thấy hán như vậy, không hiểu sao mọi giận hờn, mọi lo ngại của cô đều tan biến hết. Vậy là hán vẫn còn quan tâm tới cô, vẫn hiểu cho cô. Khi này, nước mắt cô rơi cũng chỉ vì sợ hán bỏ rơi cô thôi. Chắc hán bây giờ hán cảm thấy có lỗi lắm.

Cô chạy lên đứng cạnh hán, chia tay ra trước mặt hán. Cô nói:

- Đền cho tôi đi.

Hán quay sang nhìn cô, khó hiểu :

- Đền cho cậu?

- Phải rồi. Cậu có biết cậu đã làm tôi buồn lắm không? Cậu phải đền bù thiệt hại cho tâm trạng của tôi chứ.

- Vậy cậu muốn tôi đền như thế nào?

Băng Di đáp ngay:

- Ba cây kẹo mút.

- Chỉ vậy thôi sao?

Cô bỏ tay xuống, cong môi phàn bua:

- Không phải là kẹo mút bình thường mà là kẹo mút khổng lồ á. Cậu mua đền cho tôi đi.

Hán vừa thấy cô cười thì phải. Nụ cười vô tư, trong trẻo, hồn nhiên như trẻ con. Cô đang cố làm hán vui sao.

Hán cũng cười. Nỗi buồn nhờ cô mà cũng biến mất. Hán nhìn vào đôi mắt ánh lên vẻ tinh nghịch của cô, bỗng nhiên thấy lòng thoải mái hơn hẳn. Hình bóng của Triệu Băng Di của năm trước hình như vẫn còn thấp thoáng đâu đây. Cô vẫn còn cái tính thích nũng nịu, thích được nuông chiều, ngây thơ như ngày nào.

- Ba cây kẹo mút khổng lồ có nhiều quá không? Cậu ăn hết được chứ?

- Ba cây kẹo đã là gì . Thêm nữa tôi vẫn ăn được nhá.

- Cậu đúng là đồ...

- Cậu định nói tôi là đồ gì hả Vương Tuấn Khải?

- Đồ dễ thương.

- Đương nhiên. Tôi là Triệu Băng Di mà.

- Cậu nhận luôn sao?

- Là cậu khen tôi trước mà.

Hắn gật đầu:

- Phải rồi.

Băng Di quay sang nhìn hắn, cười nhẹ. Rồi cô hướng ánh mắt của mình về phía rất xa. Ở chân trời phía bên kia, trời trong xanh, nắng tỏa nhẹ nhàng, từng đám mây lững lờ trôi. Bỗng cô thấy lòng mình nhẹ hẫng. Chắc chắn, kia sẽ là tương lai phải không?

Bạn đang đọc truyện *Tôi Không Phải Fan Của Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Đèn Bù Cho Tôi

Băng Di mang vẻ mặt buồn bã.

Giờ đây, cô thật sự không biết phải làm gì. Hầu như ngày nào cô cũng có tâm sự có nỗi buồn riêng nhưng không sao nói ra được. Lòng cô như có một khối nặng chèn ép. Cô thấy có lỗi với hắn, và cô cũng giận hắn bởi vì hắn không nghĩ cho cô. Cô khó xử.

Nếu muốn cô có thể bỏ về, có thể buông xuôi tình cảm này. Như vậy, sẽ không ai phải quá đau lòng cả. Cô biết rõ hoàn cảnh của mình. Yêu hắn - ha ha, là cô đã đem cả tính mạng của mình ra đánh đổi. Ai cũng thừa sức hiểu rằng khi một sát thủ biết đến hai chữ - tình yêu thì có nghĩa là kẻ đó đã mất tất cả. Cô cũng như vậy. Về bọc lạnh lẽo của cô không trụ nổi trước hắn. Cô rung động, cô yêu hắn. Đáng lẽ phải quên, phải cắt đứt thứ tình cảm đó thì cô lại cố dần sâu hơn. Cho đến khi nhận ra mình đã mù quáng thì đã không kịp.

Hắn đâu hiểu được rằng vì hắn, cô có thể làm tất cả. Cô có thể xóa bỏ sự tàn nhẫn trong con người. Có thể ngừng giết người. Và còn có thể rời khỏi thế giới đêm nguy hiểm kia. Cho dù điều đó là luật sinh tồn mà kẻ nào trong thế giới ngầm cũng phải biết. Đó là nơi khi bước vào đã rất khó và khi bước ra còn càng khó khăn rất nhiều. Chưa một kẻ nào có thể chạy trốn được sự truy sát từ chính tổ chức của mình và cả bọn kẻ thù cả. Nhưng vì hắn, cô vẫn có thể quyết tâm rời khỏi nơi đen tối đó. Dù phải chết cô vẫn sẽ bảo vệ hắn tới cùng, cô vẫn sẽ lựa chọn hắn cho dù có chuyện gì xảy ra.

Cô không phải là người cao thượng, cũng không phải kẻ mù quáng, biết nó sai mà cứ đâm đầu vào. Cô hiểu và cô sẽ thay đổi mọi chuyện. Cô quay lại với hắn nhưng vẫn sẽ giữ một khoảng cách mà cô cho là an toàn. Cô vẫn sẽ là một sát thủ, vẫn ẩn mình trong bóng đêm để làm những nhiệm vụ giết người ghê rợn, sẽ vẫn tìm cách báo thù cho người bạn thân của cô. Và cô sẽ dần dần rút ra khỏi thế giới ngầm ấy mà không để lại chút dấu vết. Chắc chắn để thực hiện điều đó là mạo hiểm, cô có thể bị phát hiện có ý định phản bội bất cứ lúc nào. Cả hắn cũng sẽ gặp nguy hiểm, nhưng không sao, cô sẽ là người hộ mệnh cho hắn.

Quay trở về với hiện tại, cô nhận ra Tuấn Khải, hắn đang giận cô. Cũng phải, đó là tính vật mà cô lại đem đưa cho người khác mà không màng đến đề cảm giác của hắn.

Chẳng biết sẽ thế nào nếu phát hiện nó nằm trong tay của Ngọc Kỳ . Đúng vậy, cô nói dối hắn.

Cô cứ mãi suy nghĩ mà quên mất bên cạnh mình còn có hai người khác. Cô buồn làm cho không khí của cả căn phòng cũng buồn theo.

- Đại ca đúng thật là...

Wương Nguyên âm ức thay cho Băng Di. Cậu tỏ ra rất tức tối.

Thiên Ti vốn rất hiểu tâm lý của người khác. Cậu suy nghĩ cho cả Tuấn Khải rồi Băng Di. Nhưng cuối cùng cậu vẫn lên tiếng trách móc Đại ca của mình:

- Như vậy có vẻ hơi quá đáng. Mong chị ấy đến vậy rồi bỏ rơi chị ấy.

- Nhưng người đáng thương là chị Di .

Thiên Ti gật đầu:

- Cũng phải, Khải ca đi đâu rồi sao lại nỡ bỏ đi vậy. Không biết anh ấy đã đọc tin nhắn của bọn mình chưa.

Vương Nguyên và Thiên Ti cùng thở dài. Vì đó là Đại ca của họ nên họ thấy lo lắng rất nhiều. Cả Băng Di nữa, chứng kiến một cô gái đau lòng tới vậy, họ không kìm được tâm trạng.

Họ quay sang phía Băng Di nhìn thử thì thấy khóe mắt cô ươn ướt, cô đang cầm điện thoại trên tay. Nhìn cô thật buồn, đôi mắt cô thăm thẳm như đáy vực sâu hun hút.

Bỗng nhiên cô cất điện thoại, đứng dậy, có ý ra khỏi phòng. Thấy vậy Vương Nguyên cuống quýt hỏi:

- Chị đi đâu vậy?

Thiên Ti cũng không khỏi ngạc nhiên :

- Không lẽ chị định về sao?

- Cái gì? - Vương Nguyên quay sang nhìn Thiên Ti , rồi cậu nói với Băng Di:

- Chị Di à, em biết chị giận anh Khải nhưng chị không thể về được.

Băng Di nhú mày nhìn hai người kia, rồi vội giải thích :

- Chị không định về. Chị chỉ muốn ra ngoài chút thôi. Hai em đừng lo.

Thiên Ti và Vương Nguyên ngại ngùng vì đã quá vội vàng hiểu chuyện theo hướng khác . Họ cười với Băng Di thay cho lời xin lỗi. Cô cũng đáp lại bằng một nụ cười mỉm, thật buồn.

Băng Di đứng dậy, ra khỏi phòng. Cô đi lên cầu thang. Rồi vòng ra ban công ở tầng bốn của tòa nhà. Ở đấy, hán đang đợi cô.

Hán đứng trên ban công, đôi mắt bao quát tất cả những cảnh bên dưới. Tóc hán bay trong gió thu. Nhìn từ đằng sau, cái dáng vẻ công tử ấy khiến lòng cô xao động.

- Tôi đến rồi.

Khó khăn lắm cô mới có thể cất giọng lên. Cổ họng cô nãy giờ đắng ngắt. Và hình như mắt cô vẫn còn ươn ướt.

Hán từ từ xoay người lại. Đập vào mắt hán là hình ảnh của người con gái mà hán yêu thương. Nhưng gì kia, mắt cô ấy đỏ hoe, khuôn mặt phảng phất nỗi buồn.

Hán đã làm gì thế này. Cô gái ấy đã khóc vì hán. Hán đã làm tổn thương cô. Khi đọc tin nhắn của Vương Nguyên và Thiên Ti hán mới nhận ra hán đã sai. Hán quá vội vàng khi không nói gì mà bỏ mặc cô lại. Chỉ vì một lí do nhỏ nhoi mà hán đã không kìm chế được bản thân. Hán khiến cô phải đau lòng. Chưa bao giờ, hán cảm thấy ghét chính mình, hối hận như thế này. Hán lúng túng khi đối diện với cô. Hán sợ cô sẽ ghét hán.

Hán nhìn cô, nhỏ nhẹ:

- Tôi xin lỗi vì đã làm cậu buồn.

- Tôi ổn mà. Cậu không cần phải xin lỗi đâu.

- Cậu đừng nói không sao. Tôi biết mà. Tôi xin lỗi.

Nói rồi, hán quay người đi. Hán thấy có lỗi với cô nhiều lắm. Tự nhiên hán giận cô vì một lí do đâu đó. Để cô phải khóc vì mình, hán đâu còn là người xứng đáng bên cạnh cô nữa. Hán nghĩ mình sẽ đem lại hạnh phúc, niềm vui cho cô, nhưng bây giờ chính hán lại là người phá tan quyết tâm đó. Hán bị làm sao thế này?

Băng Di thấy hán như vậy, không hiểu sao mọi giận hờn, mọi lo ngại của cô đều tan biến hết. Vậy là hán vẫn còn quan tâm tới cô, vẫn hiểu cho cô. Khi này, nước mắt cô rơi cũng chỉ vì sợ hán bỏ rơi cô thôi. Chắc hán bây giờ hán cảm thấy có lỗi lắm.

Cô chạy lên đứng cạnh hán, chìa tay ra trước mặt hán. Cô nói:

- Đền cho tôi đi.

Hắn quay sang nhìn cô, khó hiểu :

- Đền cho cậu?

- Phải rồi. Cậu có biết cậu đã làm tôi buồn lắm không? Cậu phải đền bù thiệt hại cho tâm trạng của tôi chứ.

- Vậy cậu muốn tôi đền như thế nào?

Băng Di đáp ngay:

- Ba cây kẹo mút.

- Chỉ vậy thôi sao?

Cô bỏ tay xuống, cong môi phân bua:

- Không phải là kẹo mút bình thường mà là kẹo mút khổng lồ á. Cậu mua đền cho tôi đi.

Hắn vừa thấy cô cười thì phải. Nụ cười vô tư, trong trẻo, hồn nhiên như trẻ con. Cô đang cố làm hắn vui sao.

Hắn cũng cười. Nỗi buồn nhờ cô mà cũng biến mất. Hắn nhìn vào đôi mắt ánh lên vẻ tinh nghịch của cô, bỗng nhiên thấy lòng thoải mái hơn hẳn. Hình bóng của Triệu Băng Di của năm trước hình như vẫn còn thấp thoáng đâu đây. Cô vẫn còn cái tính thích nũng nịu, thích được nuông chiều, ngây thơ như ngày nào.

- Ba cây kẹo mút khổng lồ có nhiều quá không? Cậu ăn hết được chứ?

- Ba cây kẹo đã là gì . Thêm nữa tôi vẫn ăn được nhé.

- Cậu đúng là đồ...

- Cậu định nói tôi là đồ gì hả Vương Tuấn Khải?

- Đồ dễ thương.

- Đương nhiên. Tôi là Triệu Băng Di mà.

- Cậu nhận luôn sao?

- Là cậu khen tôi trước mà.

Hắn gật đầu:

- Phải rồi.

Băng Di quay sang nhìn hắn, cười nhẹ. Rồi cô hướng ánh mắt của mình về phía rất xa. Ở chân trời phía bên kia, trời trong xanh, nắng tỏa nhẹ nhẹ, từng đám mây lững lờ trôi. Bỗng cô thấy lòng mình nhẹ hẳn. Chắc chắn, kia sẽ là tương lai phải không?

Bạn đang đọc truyện *Tôi Không Phải Fan Của Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Ai Hơn Ai

Ring..... Ring....

Tiếng chuông điện thoại vang lên, phá vỡ sự không gian yên tĩnh giữa cô và hắn.

Nhưng điều đó có vẻ không làm hắn để ý. Hắn vẫn hướng đôi mắt về phía rất xa, mãi suy nghĩ. Gió làm mái tóc hắn bay bay. Hắn trầm ngâm, nghĩ ngợi

rất nhiều.

Cô nhận ra đó là tiếng chuông điện thoại của mình. Cô lên nhìn sang hân. Thật may cho cô, hân không hề để ý đến. Cô nhẹ nhõm, mở điện thoại ra xem.

" From: Xxxx

Có chuyện gấp. Tôi muốn gặp cô."

Tin nhắn của Kin. Anh ta đột nhiên muốn gặp cô làm gì chứ. Chắc chắn là có chuyện rồi.

Nhưng điều cô lo lắng nhất không phải là việc Kin muốn gặp cô làm gì mà là ở hân. Cô không muốn làm hân buồn nữa. Phải làm cách nào để vẹn cả đôi đường, vừa tới gặp Kin mà vừa làm hân vui vẻ được.

Cô nhăn mặt, suy nghĩ một lát. Nói thẳng ra ư? Như vậy quá phũ phàng với hân. Thuyết phục hân nghe theo cô. Đương nhiên hân sẽ đồng ý nhưng sẽ không vui vẻ chút nào. Cách này không được, cách kia cũng không được làm đầu óc cô rối bời...

- Này, Tuấn Khải. - Cô gọi.

- Sao vậy? - Hân quay lại hỏi cô.

- Cậu sẽ đợi tôi chứ, được không?

- Đợi cậu? Có chuyện gì sao?

- Chỉ cần cậu trả lời thôi. Dù có chuyện gì xảy ra cậu vẫn sẽ đợi tôi chứ?

- Ừ. Sẽ luôn đợi.

- Cảm ơn cậu.

- Có chuyện rồi à? - Hân hỏi.

- Mẹ tôi nhắn tin bảo tôi về gấp. Cậu có giận tôi không?

Đôi mắt hân thoáng buồn. Nỗi buồn như ám ảnh lấy ánh mắt. Khuôn mặt hân cũng thay đổi hân đi. Điều đó làm cô thấy mình thật sự có lỗi.

- Tôi... Tôi... Xin lỗi - Cô cúi mặt, áp úng.

- Cậu vẫn ngốc như vậy sao Băng Di?

Cô ngẩng mặt lên nhìn hân, ánh mắt ngây thơ, khó hiểu.

- Sao?

- Chỉ có việc đó thôi mà làm như cậu sắp đi xa lắm ý. Cái gì mà đợi cậu chứ? Làm tôi giật mình tưởng chuyện gì. Cậu có việc bận, không ở lại được thì chỉ cần nói thẳng với tôi thôi, đừng vòng vo kiểu đấy nữa. Tôi không giận cậu đâu, làm gì có nam tử nào giận người mình yêu thương vì một lý do không đáng đấy. Cậu đúng là ngốc mà!

- Phải rồi. Tôi ngốc. Tôi nói vòng vo khiến cậu lo lắng. Nhưng tôi chỉ sợ cậu giận tôi thôi, chỉ sợ cậu buồn thôi. Hôm nay là sinh nhật cậu, tôi không muốn là nguyên nhân làm cậu mất vui....

Cô nói xong, hai mắt hơi đỏ. Giọng nói cũng nghẹn ngào như sắp khóc. Cảm xúc ứa về dồn lại trong lòng cô.

Hân nhìn cô, người con gái nhỏ bé mà hân rất mực muốn cưng chiều. Hân thấy mình có chút quá đáng trong lời nói khi nãy. Hân vội vàng xin lỗi, dỗ dành cô:

- Tôi xin lỗi, tôi nói hơi nặng lời với cậu. Tôi xin lỗi mà, cậu đừng khóc được không? Khóc trông xấu lắm, phải cười lên mới xinh chứ. Băng Di à, tôi sai rồi mà. Tôi xin lỗi mà.

Băng Di thấy hai tay hân đang đặt trên vai mình thì bỗng vùng tay gạt ngay ra. Hân hoảng hồn, định nhìn lần này sẽ phải mua hân mười cái kẹo mút không lờ để xin lỗi cô thì:

- Cậu nghĩ tôi là trẻ con à? Cái kiểu dỗ dành của cậu đem về mà dỗ em cậu ấy.

- Hi hi. Tôi có bao giờ dỗ dành ai đâu mà biết cách dỗ chứ. Nhưng mà Băng Di à, cho tôi xin lỗi nhé.

- Bỏ đi. Tôi giận cậu làm gì mà.

Hắn nghe được câu đấy thì mừng rỡ. Hắn cười cười, vô thức đưa tay lên véo má cô một cái.

- Càng ngày cậu càng đáng yêu đấy Triệu Băng Di.

Băng Di xoa xoa má, cô quát:

- Sao cậu dám véo má tôi hả? Bộ chán sống rồi sao?

Hắn lại thấy cô tức rồi mà còn cố tình nhe miệng ra cười. Nhìn hắn mà cô phát ghét lên được. Rồi bỗng, cô cười nham hiểm.

Hắn không được nhìn thấy nụ cười chết người đó của cô nên vẫn còn cười được. Theo hắn, có lẽ cô xinh nhất, dễ thương nhất là lúc cô tức giận. Vậy nên hắn chỉ muốn trêu chọc để được thấy biểu cảm đó của cô.

Cô hơi kiễng chân lên, đưa tay véo má hắn. Cô véo rất mạnh nên hắn không thể nào cười nổi nữa luôn. Hắn nhăn nhó:

- Á... Á.... Đau... Đau...

Cô phá lên cười, chịu bỏ tay ra. Cô không thể ngừng cười cho đến khi bắt gặp ánh mắt giết người cùng khuôn mặt tức giận của hắn.

Hắn nhìn cô, ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống. Hình như ánh mắt này, biểu cảm đáng sợ này cô chạm phải một lần rồi. Lần mà hắn ghen vì cô chỉ mãi nói chuyện với Nguyên và Thiên, bỏ mặc hắn. Hình như cô lại vừa làm một việc tội lỗi lắm thì phải. Nhưng mà hắn véo má cô mà, sao cô không được phép véo lại chứ. Nói đi nói lại thì hắn đúng là đồ đáng ghét mà. Toàn bắt nạt cô thôi.

Cô thấy hắn cứ nhìn mình chăm chăm, từng bước tiến lại gần mình thì hơi hoảng. Cô quay ngang quay dọc tìm sự cầu cứu. Cô phải sớm thoát khỏi cái tên Đại ca đáng sợ này. Hắn càng tiến gần hơn, cô càng run. Không phải sẽ ép cô vào chân tường rồi sẽ nói một câu nồng nặc mùi sát khí, ví dụ như "không được động vào người tôi" chứ. Nghĩ vậy thôi cũng thấy lạnh người rồi.

- A, đùa với cậu hơi lâu rồi nhì. Tôi phải về rồi, không mẹ tôi sẽ giận lắm đó. Tạm biệt cậu nha.

Cô nói xong, gơ tay vẫy vẫy hắn rồi cứ hướng về phía cầu mà đi thẳng. Đằng sau cô lại là một ánh mắt khác, ánh mắt theo dõi, vừa vui vừa buồn, ánh mắt đầy quan tâm của một chàng trai.

"Dám trêu lại tôi. Cậu sẽ không thoát khỏi tay tôi đâu, Triệu Băng Di."

Bạn đang đọc truyện *Tôi Không Phải Fan Của Cậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Phát Hiện Của Kin

Băng Di trở về nhà. Không có ai ở nhà cả. Chắc là mẹ cô đã tới công ti, còn bà ngoại với chị giúp việc chắc đã đi siêu thị mua đồ.

Cô lên phòng, nhanh chóng thay đồ. Vẫn là bộ quần áo đen bó sát, áo khoác jacket đen, đôi boot da cùng với đôi găng tay cũng màu đen. Cô xả tóc ra, mái tóc dài ngang lưng. Lấy chìa khóa xe moto, cô đi xuống dưới nhà. Cô vào gara, bằng một vài động tác quen thuộc tới mức nhắm mắt lại cô cũng làm được, cô phóng xe ra khỏi nhà.

Chiếc xe lao vun vút trên đường phố. Giữa đường phố náo nhiệt, chiếc xe vẫn không chịu giảm tốc độ. Chẳng ai dám nghĩ người điều khiển chiếc moto ấy là một cô gái cả.

Đến biệt thự, cô dừng xe, ra hiệu cho mấy tên vệ sĩ mở cửa. Cánh cổng từ từ mở ra, chiếc xe tiến nhanh vào bên trong, rồi lại đóng lại. Người ngoài rất muốn biết bên trong của cánh cổng ấy là những gì nhưng không thể. Sự bảo vệ nghiêm ngặt của đám vệ sĩ cùng với quyền lực vô cùng của ông chủ căn biệt thự này thì đến cảnh sát cũng chẳng dám động vào.

Băng Di vừa bước vào biệt thự đã gặp mấy người giúp việc đang dọn dẹp phòng khách rồi trong bếp. Theo thói quen khi tới đây, cô lên tiếng:

- Chào.

Những người giúp việc thấy cô thì chân tay bủn rủn, lúng túng. Họ sợ cô. Họ lắp bắp:

- Chào....cô.....

- Không cần sợ tôi như thế đâu. Tôi không phải kẻ đáng sợ. - Cô nói.

- Dạ... - Họ đồng thanh, nhưng nghe rất nhỏ.

Khi cô đang định lên trên tầng thì chợt dừng lại. Cô nhìn thấy cô bé giúp việc lần trước cô gặp đang quỳ xuống nền nhà, lau bàn, khuôn mặt không chút sức sống. Đôi mắt vô hồn, người cô bé run run. Trên người cô bé, cô thấy những vết thương, vết sẹo cứ tiếp nhau. Bộ váy giúp việc còn xộc xệch, tóc rối, trên má nước mắt còn chưa kịp khô.

- Cô bé này vừa làm việc ở khu B phải không? - Cô hỏi.

Một cô gái giúp việc khác đứng gần cô bé ấy, trả lời cô:

- Vâng.

- Nói lại với quản gia là tôi muốn người khác thay cô bé ấy hằng ngày sang làm việc ở khu B.

- Nhưng... - Cô giúp việc đó bỏ dờ câu.

- Nhưng làm sao?

- Việc cho Tiểu Quân sang làm việc ở khu B là yêu cầu của cô Sherry.

- Chỉ cần nói lại với quản gia như vậy. Việc khác để tôi lo.

- Dạ vâng.

Băng Di không nói gì, lặng lẽ lên trên tầng. Cô cứ thế đi đến phòng Kin.

Vừa mới bước vào phòng cô đã hỏi ngay:

- Có chuyện gì mà muốn gặp tôi vậy?

Kin đang ngồi trên ghế sofa, trả lời :

- Rose, cô ta chết rồi.

- Chẳng phải đang tiến triển rất tốt sao?

- Vết thương ở bụng bị nhiễm trùng. Không còn cách nào cứu được.

Băng Di ngồi xuống ghế, thở dài :

- Chán nhỉ? Tôi tưởng sẽ cứu được.

- Haizzz. Cô ta chết cũng hơi tiếc, nhưng cũng tốt cho cô và tôi.

Băng Di suy nghĩ một lát, rồi nhếch môi cười. Nụ cười khoe miệng như ánh trăng vào đêm không sao, ma mị, vàng vạc soi sáng.

- Mà gọi tôi đến chỉ để nói chuyện này thôi à?

- Không.

- Vậy còn chuyện gì nữa?

Kin nhìn cô, lưỡng lự không muốn nói. Nhưng rốt cuộc thì:

- Trên vai cô ta có một hình xăm hoa hồng giống hệt với hình xăm trên vai Ryan. Cũng màu đỏ thắm như máu, cũng là vết sẹo rồi phun màu lên, giống nhau đến từng chi tiết.

Cô nghe Kin nói xong thì giật mình. Không thể nào như vậy được. Hình xăm hoa hồng trên vai Triều Anh vốn rất đặc biệt, nó có từ khi cậu ấy còn nhỏ. Hình xăm ấy không phải vẽ mà là dùng một khối sắt có in hình hoa hồng, nung nóng rồi in vào vai, đợi khi nào vết bỏng khỏi thì mới phun màu vào. Hoa hồng được xăm sống động như thật, màu đỏ thắm như nhuộm màu máu, trên những cánh hoa còn có vài giọt máu đọng lại nữa. Nếu nói về hình xăm hoa hồng như thật thì không thiếu người có, nhưng xăm theo kiểu làm thành sẹo rồi phun màu lên thì rất hiếm. Chẳng ai lại muốn làm đẹp cơ thể mình theo cách đây cả.

Chỉ có Triều Anh là sinh ra trong một gia đình có bố từng là người nắm trong tay mọi quyền lực, chi phối cả thế giới ngầm, mẹ là sát thủ nổi tiếng dã man. Ngay từ nhỏ đã được huấn luyện khắc nghiệt để trở thành một sát thủ thực thụ, làm việc cho chính bố mẹ mình. Họ còn bắt buộc Triều Anh phải có một

hình xăm theo cách đó để chứng tỏ cậu ấy là người mang trong mình dòng máu lạnh lẽo của sát thủ. Nhưng cậu ấy lại vốn là người có tâm hồn trong sáng, tấm lòng nhân hậu, dù được huấn luyện nghiêm ngặt nhưng vẫn giữ được ít nhiều tính cách thật của mình. Khi bố mẹ cậu ấy bị kẻ thù giết, Triều Anh đã được cha nuôi cứu và trở thành một thành viên của Death. Nghe nói cậu ấy còn có một người chị gái nhưng cũng đã bị giết trong buổi đột nhập năm đó. Nhưng không lẽ....

Kin lơ đãng nhìn ra ngoài cửa sổ. Anh ta đã quá mệt với những gì vừa xảy ra. Ra sức tìm cách cứu Rose rồi cũng không được kết quả gì, đã làm anh ta đau đầu rồi. Lại phát hiện ra hình xăm giống y hệt hình xăm của Ryan trên vai của Rose. Suy nghĩ liên miên làm anh ta ngày càng đau đầu hơn. Suy nghĩ rồi ren không tìm ra mối gỡ. Anh ta nghĩ mình sẽ có câu trả lời gì đó khi nói chuyện với Regina. Vậy nên mới tìm đến cô.

- Cũng nghĩ như tôi à? - Kin hỏi.

Cô nhún giọng:

- Không lẽ lại như vậy. Khó tin thật.

- Cũng không chắc chắn. Nhưng cũng có thể lắm.

Cô đột ngột đứng dậy, đi ra phía cửa phòng. Vừa mở cửa cô vừa nói:

- Tôi sẽ tìm hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Không Phải Fan Của Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Mỗi Tình Đầu

Băng Di ngồi trong phòng của mình, nghĩ ngợi rất nhiều. Cô thắc mắc về hình xăm trên lưng Triều Anh và Rose. Nguyên nhân nào mà chúng lại có sự trùng hợp như vậy. Nếu cái giả thiết cô đưa ra là đúng thì việc Ryan bị giết ngay dưới tay của tổ chức là chuyện không thể không xảy ra.

Không rõ nguyên do đâu, cô bức mình đứng dậy. Cô ra khỏi phòng, đẩy mạnh cửa đóng vào. Cô chưa muốn ra về nhưng lại chẳng biết đi đâu. Rồi bỗng dưng, trong đầu cô lóe lên một ý nghĩ. Cô muốn tới sân thượng của biệt thự.

Cô bước đi từng bước thật chậm. Đôi mắt mang một sự lạnh lùng. Đôi mắt đã từng làm bao người rung động, cũng là đôi mắt khiến người ta sợ hãi. Khuôn mặt xinh như hoa khiến nhiều người khó lòng quên được, kể cả khi chỉ bắt gặp có một lần. Nụ cười luôn ẩn hiện trên khóe môi tựa một vầng trăng khuyết. Giọng nói mỗi khi thốt lên nghe thật dễ thương, trong veo. Tóc mái lưa thưa trước trán cùng với mái tóc buộc thấp càng tôn lên vẻ xinh đẹp. Trong con người ấy, cái gì cũng hoàn hảo cả. Kể cả việc giết người cũng rất hoàn hảo, thực sự hoàn hảo. Bởi vậy, đằng sau cô gái ấy luôn thấp thoáng một sinh vật với một bên là đôi cánh màu trắng, một bên lại là đôi cánh màu đen. Vậy thì đó là thiên thần hay ác quỷ?

Bỗng nhiên, cô bước chậm lại. Cô gặp phải một người mà cô vốn không muốn gặp chút nào. Nhất là khi chỉ có mình cô và người ấy. Bởi vì người ấy là JA.

- Chào. - Cô vẫn lạnh lùng, chào hỏi cho có lệ, dấu biết rằng anh sẽ không đáp lại cô.

Đúng như cô nghĩ, JA coi như cô là vô hình. Anh còn chẳng buồn nhìn cô lấy một cái. Cũng giống như cô anh là người lạnh lùng, nhưng lạnh lùng hơn cô rất nhiều, đến mức vô cảm với mọi thứ. Anh bước qua cô, không chút cảm giác.

Đã mấy năm rồi mà cô vẫn cảm thấy ghen lại, vẫn có chút đau lòng trước hành động của anh. Cô ngoái lại nhìn hình bóng của anh đang dần bước đi. Dáng vẻ ấy, con người ấy, cô chỉ dám đứng ở phía sau mà ngắm nhìn. Chưa bao giờ cô quên những rung động đầu tiên mà anh đem lại cho cô. Phải rồi, cô đã từng rung động trước anh, trước con người tàn khốc ấy. Nhưng rốt cuộc, cô luôn là người ở đằng sau anh, dõi theo anh từ phía sau. Không biết đã bao nhiêu ngày tháng, cô ở đằng sau anh, hi vọng rất nhiều rồi lại tuyệt vọng đau đớn vì anh.

Khi mới bước chân vào tổ chức, cô chỉ là một cô gái yếu đuối, nhút nhát. Nhưng nhờ anh giúp đỡ, hướng dẫn mà cô trở nên bạo đạo, lợi hại hơn. Ngày ấy, cô luôn gọi anh bằng hai chữ "tiền bối". Anh không nói gì với cô nhiều, cũng lắm chỉ là vài câu rất ngắn gọn. Cô như con chim nhỏ riu rít bên anh suốt ngày thì anh cũng chỉ im lặng. Nhưng điều làm cô thực sự gục ngã trước anh chính là nụ cười của anh. Lần đầu tiên trúng mục tiêu khó nhất, cô vui sướng, nhảy cẫng lên, quay lại nhìn anh mà reo lên. Có lẽ không làm chủ được, anh cũng mỉm cười với cô. Chỉ là một nụ cười rất nhẹ, nhưng đó là nụ cười đầu tiên và duy nhất anh dành cho cô. Cô đã thích anh như vậy đấy, thích rất nhiều. Dù vậy anh cũng không thể cảm nhận được. Càng ngày anh càng đẩy cô ra xa, cô không hiểu nổi vì lý do gì mà anh làm vậy với cô. Cho đến khi tên cô gắn với cái danh "huyền thoại" thì cô với anh chỉ còn là người dưng, như chưa hề quen biết. Cô đã dần lòng mình phải quên đi anh, quên đi con người nhẫn tâm ấy. Và cô đã làm được. Cô trở nên lạnh lùng, tàn nhẫn như bây giờ, cũng một phần là vì anh. Cô không muốn chạm mặt anh lần nào nữa. Cô ghét anh mà vẫn thích anh. Cứ ngỡ thời gian sẽ xóa nhòa tất cả, nhưng tình cảm mà cô dành cho anh hình như vẫn còn trong trái tim cô. Chỉ là một chút thôi, nhưng vẫn làm cô đau nhói.

Kin vừa đặt chân lên sân thượng thì đã thấy có người đến đó trước mình. Anh ta nhẹ nhàng lên tiếng:

- Không sợ ngã sao?

Sở dĩ anh ta hỏi Băng Di như vậy bởi vì cô đang ở một vị trí rất chênh vênh. Nó là ngăn cách giữa sự sống và cái chết. Nếu chẳng may sơ sẩy mà ngã xuống bên dưới thì sẽ tan xương nát thịt. Cô đang ngồi trên lan can của ban công ở tầng thứ sáu, hai chân cô thò hẳn ra ngoài, tóc cô bay trong gió.

- Một chút. - Cô đáp.

- Cần thận đấy.

- Đang lo cho tôi à? - Cô hỏi Kin.

- Cô là người duy nhất mà tôi tin tưởng. Không lo thì sao?

Cô bật cười:

- Ha Ha. Câu trả lời hay thật đấy!

Kin đi lại, lưng tựa người vào lan can, đứng cạnh cô. Anh ta vốn không có sở thích leo lình như cô. Im lặng một chút, Kin hỏi cô:

- Biết tôi vừa gặp ai không?

Chẳng cần suy nghĩ, cô trả lời:

- JA sao?

- Cô cũng gặp anh ta à?

- Ủ. Vừa lúc này.

- Tôi đang thắc mắc không biết cô đã quên được anh ta chưa đấy.

- Tình đầu khó phai mà.

- Haizzz. Cũng đúng.

Cô không đáp lại. Có lẽ cô chưa quên được JA thật. Nhưng cô chắc chắn đó chỉ là chút cảm giác vẫn vương còn lại. Bởi vì, bây giờ bên cạnh cô đã có người tốt hơn anh rất nhiều. Cô sẽ dành hết tình cảm vào người đó, sẽ chỉ yêu duy nhất người đó. Cô đã đánh đổi rồi mà.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Không Phải Fan Của Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: Ngốc

Mất bao lâu để quên đi một người đã từng là tất cả?

Một người đã in sâu vào trái tim rồi thì đâu có dễ dàng quên đi.

Ngay cả khi bên cạnh đã có ai đó thay thế vào vị trí cũ thì vẫn có lúc vô tình gọi tên người ấy.

Cứ cho là bản thân tham lam, nhưng đã là tình đầu thì chắc chắn sẽ khó quên.

Băng Di vẫn ngồi trên lan can, hai chân thò hẳn ra ngoài, đung đưa. Mắt cô hướng về một phía thật xa. Đôi mắt ấy lúc nào cũng có cái nhìn xa xăm như vậy. Mái tóc cô bay trong cái se lạnh của cơn mưa mùa thu.

Vẫn trong tư thế đó, Kin thỉnh thoảng lại ngẩng lên nhìn cô. Phải rồi, người con gái với sự quyến rũ đến lạ lùng đó chính là bạn của người anh ta yêu. Anh ta thầm nghĩ nếu Băng Di không phải là một sát thủ, chỉ là một nữ sinh trung học bình thường thì sao? Chắc chắn sẽ có nhiều người theo đuổi lắm. Còn J.A, nếu hẳn cũng không phải một sát thủ, chỉ là một kẻ lạnh lùng thôi thì có lẽ trái tim lạnh giá ấy sẽ tan chảy bởi cô gái đang đứng cạnh anh ta kia. Ngoài Ryan, anh ta là người hiểu rõ tình cảm mà cô dành cho J.A. Tình cảm ấy hoàn toàn có thể khiến cô hi sinh tất cả vì J.A. Nhưng J.A lại không hề có chút gì để ý tới, vẫn tàn khốc, lạnh lùng. Có lẽ chính cái thân phận sát thủ lại là nguyên nhân dẫn đến thứ tình cảm không hồi kết ấy. Kể cả anh ta và

Ryan, nếu cả hai đều chỉ là những người bình thường thì chắc đã rất hạnh phúc rồi.

Chiếc điện thoại trong túi áo khoác jacket rung lên. Cô cầm điện thoại lên, mở lên xem. Hấn gọi cho cô làm gì nhỉ? Cô lưỡng lự rồi trượt màn hình, tắt cuộc gọi. Sau đó thì lại gửi tin nhắn cho hấn.

- Sao không nghe? - Kin hỏi

Cô nhấn gửi tin nhắn, rồi quay người lại nhìn cười, nói:

- Không tiện.

- Hừmm... Mất lòng quá đấy.

- Ha ha. Tôi cũng có bao giờ được lòng anh đâu.

- Cô đừng nghĩ oan cho tôi như thế chứ?

- Đúng mà.

- Không thể cãi lại với cô được.

- Vậy là công nhận rồi à?

- Chắc vậy. - Kin đáp.

Tối đó, Băng Di về muộn. Cô mệt mỏi chìm vào giấc ngủ thật nhanh chóng. Và giấc mơ ấy lại lặp lại, giấc mơ về một người con trai nhìn từ phía sau lưng.

Rengggggggggggg

- U'.... M.....

Cô tắt báo thức, vươn vai tỉnh dậy. Đêm qua cô ngủ ngon hơn mọi khi. Thật tốt, khi tâm trạng cô hôm nay thật thoải mái.

Thấy đèn ở điện thoại cứ nhấp nháy sáng nên cô cầm lên xem. Đầu là tin nhắn và cuộc gọi của hấn. Thôi chết, hôm qua cô về muộn quá nên không để ý đến điện thoại. Biết nói sao bây giờ, hấn lại giận cô mất.

Băng Di vò vò đầu, cô đi vào phòng tắm. Soi mình trong gương, cô buộc tóc. Vẫn là gương mặt xinh đẹp thêm chút độ ác ấy, vẫn là nụ cười nửa miệng ấy, cô đã khiến bao người phải quỳ gối dưới chân cô. Cô đưa tay sờ vào áo ảnh của mình trên tấm gương, đôi môi cô cười. Dưới nụ cười ngạo mạn kia là một sự đau đớn, chua xót. Cô đã đi quá giới hạn để có thể quay đầu nhìn lại. Mạnh mẽ bước tiếp, cô tin vào một tương lai không xa.

- Tiểu thư, tiểu thư. - Chị giúp việc đập cửa gọi cô.

- Tôi dậy rồi. Không phải gọi. - Cô nói vọng ra.

- Tôi biết rồi. Nhưng mà cậu...cậu Tuấn Khải đang đợi cô dưới nhà đấy.

- Sao? - Cô sững sốt. Vội vàng chạy ra mở cửa phòng, nhìn chị giúp việc ngạc nhiên hỏi tiếp:

- Cậu ta đâu?

Vừa dứt lời thì xuất hiện trước mặt cô là một tên con trai với nụ cười đẹp đến ngây ngất.

- Tôi đây. - Hấn tiến lại gần cửa phòng.

- Cậu đến đây làm gì? - Cô hỏi.

- Đến gặp cậu. - Hấn tỉnh bơ trả lời.

- Để làm gì?

Cô nói vừa hết câu thì hấn lao tới, ôm lấy cô. Thân hình nhỏ nhắn của cô vừa trọn trong vòng tay hấn. Hương thơm từ cơ thể hấn phả vào mũi cô. Hấn ôm cô chặt hơn.

Chị giúp việc thấy cảnh ý thì há hốc miệng. Phải mất vài giây sau mới tỉnh ra, nhẹ nhàng đi xuống cầu thang. Trong đầu chị ta bây giờ chỉ có một suy nghĩ là nhất định sẽ kể chuyện này cho bà chủ nghe.

- BỎ RA, ĐÂY LÀ NHÀ TÔI ĐÂY. AI CHO CẬU TỰ TIỆN VẬY. - Cô hét.

- Cậu là của tôi mà, tôi làm gì chẳng được.

- Cái gì? Tôi là của cậu hồi nào?

- Từ lâu rồi. - Hắn nói, rồi lại ôm cô chặt hơn.

Lúc đầu cô còn cố thoát ra nhưng về sau thì lại ngoan ngoãn, cảm nhận cảm giác hạnh phúc trong vòng tay hắn.

Một lúc sau hắn mới chịu bỏ cô ra. Bỗng hắn nhìn cô, nghiêm nghị hỏi:

- Chiếc vòng tôi tặng cậu đâu?

- Tôi... Tôi... - Cô ấp úng, không thể trả lời.

- Cậu làm mất rồi sao?

- Không phải. Chỉ là tôi...tôi... - Trong đầu cô tràn ngập lo lắng, biểu hiện ra cả gương mặt.

- Cậu làm sao?

- Tôi...tôi... À, chỉ là tôi cất nó đi thôi.

- Cất ở đâu vậy? Cậu có thể lấy ra cho tôi xem không?

- Tôi...tôi....Tôi không nhớ nữa. Để tí nữa tôi tìm lại.

- Ừm....

- Tôi.... Tôi.. Xin lỗi, Tuấn Khải.

- Ngốc. - Hắn búng trán cô một cái rồi đau.

- Ồ. - Cô xoa xoa đầu, mặt ngơ ngác.

- Làm rơi rồi mà còn nói dối tôi à. - Hắn nói.

- Sao cậu biết? - Sẵn câu nói của hắn, cô liền vin vào cơ đó.

- Là tối qua, Ngọc Kỳ đã tìm tôi và đưa trả tôi chiếc vòng. Hôm cậu bị ngã ở sân thượng, cậu đã làm rơi chiếc vòng rồi Ngọc Kỳ đã nhặt được.

- Ra là vậy. Hôm đấy khi tỉnh dậy tôi không thấy chiếc vòng đâu cả. Tôi nghĩ là mình đã làm mất nó, nhưng sợ cậu giận nên không dám nói.

- Vậy mới nói Triệu Băng Di là đồ ngốc. - Hắn cười nói.

- Hừm. Không cãi nhau với cậu. - Cô tỏ vẻ giận dỗi.

Hắn giơ chiếc vòng, thả ra trước mặt cô, nói:

- Đây. Trả lại cho cậu.

Cô giật ngay lấy chiếc vòng, xuyt xoa :

- Tao tưởng tao mất mày rồi chứ. Hic hic.

Rồi cô thầm nghĩ đến Ngọc Kỳ. Hôm đó rõ ràng cô đã bảo Ngọc Kỳ hãy giữ lấy chiếc vòng, cũng giống như cô đã nhường vị trí của mình trong lòng hắn cho Ngọc Kỳ. Không ngờ cô ấy lại đem trả nó cho hắn, và còn không nói chuyện đó ra nữa. Có lẽ Ngọc Kỳ đã chịu thay đổi ý định rồi.

Hắn thấy cô mãi suy nghĩ, liền đưa tay véo má cô một cái. Cô giật mình, lườm hắn:

- Má tôi không phải để cậu véo nhá.

- Vậy để cho ai véo?

- Không ai cả. - Cô vừa trả lời, vừa đeo chiếc vòng lại vào cổ.

- Công chúa ngốc. - Hắn thầm nói.

- Cậu vừa nói gì đấy? - Cô quát.

- À, không có gì đâu. - Hấn chối.
- Thật đấy?
- Thật mà.
- Tạm tin cậu. - Cô nói.

Cuộc nói chuyện của hai người vang xuống tận dưới nhà. Bà và chị giúp việc cứ tủm tỉm cười, hai đứa này đúng là tình cảm quá mà.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Không Phải Fan Của Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Bất Ngờ

- Đi chơi? - Cô tròn mắt hỏi hấn.
- Ủ. - Hấn nhẹ nhàng.
- Cậu định cúp học à?
- Ủ. Được mà.
- Cậu có bị ốm không? - Cô sờ lên trán hấn.
- Haizz. Không mà. Chỉ là tôi muốn có nhiều thời gian bên cậu thôi.
- Cậu nghĩ với bộ dạng điển trai này của cậu thì ra ngoài đường sẽ không ai nhận ra cậu sao?
- Không sao. Tôi cải trang chút là được mà.
- Thôi đi. Rồi ngay mai trên mạng sẽ có hàng nghìn bài báo với nhan đề trưởng nhóm TFBOYS Vương Tuấn Khải hẹn hò ấy, sau đó tôi sẽ bị fan của cậu đòi tẩy chay luôn quá.
- Mặc kệ điều đó.
- Vương Tuấn Khải. - Cô gắt.
- Đi. - Hấn kéo tay cô.
- Được rồi. Cậu định đi đâu?
- Là đòi hoa bò công anh ấy. - Hấn đáp.
- Đi bằng gì?
- Đi bộ.
- Cái gì? Đâu óc cậu có vấn đề à?
- Không.
- Thôi được rồi. Ra ngoài để tôi thay đồ.
- Không cần đâu. Cậu cứ thay đi, tôi không nhìn đâu.
- Vương Tuấn Khải. - Cô nhấn giọng.
- Tôi đùa vậy thôi mà.

- Ra ngoài. - Cô chỉ ra hướng cửa phòng.

Hắn chỉ cười, bước ra khỏi phòng.

Cô thay đồ nhanh chóng, rồi xuống dưới nhà. Hắn ngồi ở ghế sofa, đợi cô.

- Đi được rồi á. - Cô gọi.

Hắn đứng lên, chào bà và chị giúp việc, theo cô ra sân. Thấy cô cắm chìa khóa vào chiếc xe mô tô màu đen dựng ở sân, hắn ngạc nhiên :

- Cậu định làm gì vậy?

- Đi chơi mà.

- Đi bằng cái này hả?

Cô quay lại nhìn gương mặt ngạc nhiên của hắn, phì cười :

- Ủ.

- Cậu biết đi sao? - Hắn hỏi.

- Đương nhiên.

- Nhưng để cậu lái tôi có phải hơi kì không?

- Vậy chẳng lẽ để cậu lái?

- Đúng rồi. - Hắn đáp.

- Cậu biết đi à? - Cô lặp lại câu hỏi của hắn khi nãy.

- Một chút. - Hắn ngồi lên xe, đội mũ, cứ như đó là xe của hắn.

- Cậu biết đi thật à?

- Một chút thôi. Cậu lên đi.

Cô đội mũ, ngồi sau hắn. Hắn nhấn ga, chiếc xe lao ra đường. Không phải là tốc độ thần chết như cô hay đi nhưng cũng khá nhanh. Cô thắc mắc trong đầu không biết lí do tại sao hắn lại có thể.

Còn hắn dường như đọc được suy nghĩ của cô. Hắn không giải thích lí do cho cô. Hắn chỉ hình dung ra khung cảnh có một cô bé 12 tuổi chỉ vào trong màn hình TV đang chiếu cảnh người con trai lái người con gái trên chiếc mô tô trên con đường trải nắng vàng , và nói với cậu bé ngồi xem cùng rằng: " Sau này khi có bạn trai, tớ cũng muốn giống như họ".

- Như vậy thì không ai nhận ra rồi phải không? - Hắn hỏi cô.

- Chắc là vậy rồi. - Cô đáp.

- Mà không biết giới báo chí sẽ ngạc nhiên như thế nào khi biết trưởng nhóm đẹp trai của chúng ta điều khiển xe mô tô khi chưa đủ tuổi nhỉ?

- Tin hot nhất trong ngày. - Hắn đùa theo cô.

- Chiếc xe của tôi sẽ trở nên nổi tiếng đó. - Cô nói.

- Tôi nghĩ là họ sẽ tò mò về danh tính của cô gái ngồi sau tôi hơn cơ.

- Chắc là lúc đó tôi phải đi mai danh ẩn tích quá. Không thể sống nổi với fangirl của cậu mà.

- Nếu chuyện đó xảy ra thật thì tôi sẽ công khai người con gái tôi yêu. Rồi sau đó không cần biết mọi chuyện ra sao cả.

- Cậu rảnh rồi sinh nông nổi đấy à Tuấn Khải?

- Con trai ai cũng vậy mà, dù là ai đều muốn tự tin cầm tay cô gái mình yêu đi giữa đám đông.

- Đồ khùng. - Cô miệng chửi hắn nhưng trong lòng lại nghĩ khác.

Hắn không đáp, chỉ im lặng mỉm cười. Ước muốn của hắn cũng chỉ đơn giản vậy thôi mà.

Tác giả làm nhảm :

- Lâu lắm mới ngoi lên, chào xì mọi người nha. Xin lỗi vì thời gian mất tích, ả danh không up chap của mình nà. Sorry, sorry. Có bạn nào còn hóng chuyện của tớ không ạ? (ảo tưởng tí)) Lịch up chap rất thất thường nên tớ không thông báo được ạ, tại mấy lần thất hứa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Không Phải Fan Của Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Khoảng Cách Ngày Một Gần

- Woa. Đây là lần thứ hai tôi đến đây đây. Đẹp quá!!!

Băng Di reo lên, trái mắt trước khung cảnh thơ mộng. Tâm trí cô bay theo những cánh bồ công anh lơ lửng trong gió.

Hắn đi đến cạnh cô. Bàn tay hắn khẽ nắm lấy tay cô. Theo phản xạ, cô giật mình, quay lại nhìn hắn. Hắn cười, hỏi cô:

- Tôi làm cậu giật mình à?

- Ừm.

- Tay cậu lạnh thật đấy. - Hắn bỗng nói một câu không liên quan.

- Tay tôi vốn như thế mà.

- Thường thì một người con gái có đôi bàn tay lạnh sẽ có trái tim vô cùng ấm áp. - Hắn nói.

- Cậu học đâu câu đấy vậy? Trên mạng dậy à?

- Ờ thì...tôi nghe nói vậy.

- Hay là cậu nắm tay nhiều cô gái rồi nên mới biết?

- Tôi không có. - Hắn cãi.

- Nhìn mặt cậu đào hoa như thế mà bảo không có. Chắc chắn, sao tôi lại thích cậu được chứ.

- Đã nói là tôi không có mà.

- Sao tôi tin được chứ! Cậu có nhiều fan girl lắm mà.

- Có nhiều người thích tôi, nhưng tôi sẽ chỉ thích duy nhất một người thôi.

- Vậy thì thật bất hạnh cho cô gái mà cậu thích đấy.

- Tại sao?

- Ừm... Thì sẽ chẳng ai hiểu được cô ấy đã phải cố gắng nhiều tới mức nào để giữ mãi tình cảm của cậu.

Sắc mặt hắn thay đổi ngay sau khi nghe xong câu nói của cô. Hắn có cảm giác mình đã làm cô tổn thương rất nhiều. Cô đã phải chịu đựng những gì khi không có hắn bên cạnh. Cô đã mạnh mẽ như thế nào khi những lần hắn vô tình làm cô buồn. Hắn vô tâm quá rồi. Cứ nghĩ như vậy là đủ, nhưng không ngờ chính cái đủ ấy lại làm trái tim nhỏ bé kia rỉ máu.

Băng Di chạy đến ngồi dưới gốc cây cỏ thụ giữa đồi hoa. Còn hắn, cứ mãi mê suy nghĩ gì đấy, chắc là về lời cô nói.

- Tuấn Khải. - Cô gọi hắn.

Hắn đứng cách cô một đoạn, ngẩng lên nhìn về phía cô.

- Cậu đứng đấy làm gì vậy?

Chẳng đợi hắn trả lời, cô vụt đứng dậy, chạy xuống chỗ hắn đang đứng. Cô khoác vai hắn, hỏi:

- Cậu làm sao đấy? Mặt lì lì ra.

Hắn im lặng, từ từ quay sang nhìn cô. Cô cũng ngó lại, cũng chăm chăm nhìn hắn. Rồi cô nghĩ lại, cánh tay cô đang ở trên vai hắn. Không thể nào! Cô vội vàng bỏ tay xuống, mặt thoáng đỏ lên.

- Ha ha! - Hắn cười.

- Đây, cậu cười cái gì mà cười. Vui lắm à?

Hắn khoác vai cô, ghé thật sát mặt cô rồi nói:

- Không phải cậu vừa khoác vai tôi sao?

- Hừ!

Cô gạt mạnh tay hắn ra, lườm hắn. Hắn thì cứ cười.

- Cậu chán sống rồi à? - Cô vừa nói vừa kéo tay áo lên.

- Đương nhiên là không rồi.

- Vậy đừng có chọc tức tôi. Nghe chưa? Ngậm miệng lại. Ai cũng biết cậu có răng khểnh rồi, không cần khoe đâu.

Hắn mặc dù rất muốn cười trước biểu cảm của cô bây giờ. Nhưng hắn vẫn muốn bảo toàn tính mạng để còn chờ ngày bước vào lễ đường cùng cô nữa, nên thôi, chịu nhịn vậy.

Cô nói xong, quay người đi lên gốc cây khi nãy. Vừa đi, cô vừa thổi một bông bồ công anh cầm trên tay. Từng cánh bồ công anh bay lên theo gió, mang theo đó là hơi thở đông đầy cảm xúc của một cô gái với trái tim thực sự ấm áp.

TRONG LÚC ĐÓ TẠI BIỆT THỰ CỦA TỔ CHỨC

J.A siết chặt bàn tay, đâm mạnh xuống bàn. Trên gương mặt anh nổi rõ từng tia giận dữ. Đường như anh sắp phát điên lên. Anh không thể kìm chế được cảm xúc đang chi phối mình.

Bức ảnh hiện ra trên màn hình máy tính làm anh như tuyệt vọng. Mọi cảm xúc của anh dồn vào bức ảnh. Cô gái ấy đang cười cùng ai kia? Nụ cười ấy là dành cho ai? Anh không cho phép, không cho phép, cô gái ấy là của anh, cô ấy nhất định phải thuộc về anh.

- J.A tôi vào được chứ? - Tiếng gọi ngoài cửa phòng làm anh dễ tâm.

- Ai?

- Sherry.

- Vào đi.

Cửa phòng mở, Sherry bước vào. Cô ta nhìn bức ảnh trên máy tính của anh, rồi nhìn anh. Cô ta không lấy làm ngạc nhiên vì bức ảnh kia, là do cô ta gửi mà.

- Thật không ngờ. Hình như Regina vi phạm vào quy định của tổ chức rồi. Một người can trọng như cô ấy mà lại... Đáng tiếc thật đấy!!! - Sherry tỏ vẻ tiếc nuối.

- Cô câm miệng lại. - J.A quát.

- Tôi đang nói sự thật mà J.A.

- Câm miệng!!!

- Lúc nào anh cũng vậy, cũng bênh vực Regina vô điều kiện. Cô ta thì có gì ghê gớm chứ! Không lẽ do cô ta giết được nhiều người hơn...

Sherry chưa kịp nói hết câu thì đầu súng đen ngòm đã chìa thẳng vào trán cô ta. J.A lạnh lùng nhìn, anh ta sẵn sàng bóp cò.

- Tôi không cho phép ai nói xấu về Regina.

Hai hàng nước mắt chảy dài trên má Sherry. Cô ta đau khổ, chỉ biết nhìn J.A mà nói:

- Anh bắn đi. Tôi sẽ không hận anh đâu.

Đoàng... Đoàng....

Tiếng súng vang lên chói tai. Nhưng J.A không bắn Sherry. Nhìn những viên đạn găm lên tường, ai cũng sợ hãi. Và có lẽ trái tim anh cũng không khác gì, đã có bao nhiêu viên đạn găm vào trái tim anh, khiến nó chai sạn lại. Anh nhìn Sherry, gất từng tiếng:

- Biến khỏi đây.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Không Phải Fan Của Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Cái Giá Của Sự Chủ Quan

Gần trưa, Băng Di và hấn mới định ra về. Cả một buổi sáng ở trên đồi hoa đã làm cô thoải mái hơn rất nhiều. Cô và hấn đã có những giây phút vô cùng hạnh phúc bên nhau. Cô sẽ ghi nhớ mãi những kỉ niệm này để sau này, đó sẽ là động lực để cô cố gắng.

- Băng Di, cậu muốn đi ăn gì vậy ? - Hấn đi cạnh, hỏi cô.

- Cậu đừng quên cậu là người nổi tiếng đấy.

- Không sao đâu. Tôi biết một quán ăn ngon lắm. Cậu muốn tới đó không?

- Cũng được. Chỉ cần không ai biết cậu là Vương Tuấn Khải là được. - Cô đáp.

Hấn cười, rồi bỗng đưa tay vuốt lên mái tóc cô. Cô ngơ ngác, nhìn hấn hỏi:

- Gì vậy?

Hấn giơ ra trước mặt cô một cánh hoa bồ công anh. Cô cầm lấy, quay sang hấn nói:

- Trên tóc tôi sao?

- Ừ.

- Chắc do nó vướng vào.

- Biết vậy tôi không gỡ xuống, như thế trông xinh mà. - Hấn nói, cài lại cánh hoa vào tóc cô.

Cô gỡ xuống, cầm cài lên tóc hấn. Rồi phá lên cười :

- Ha ha. Nhìn cậu đẹp trai hơn hấn đấy Tuấn Khải.

Hấn tỏ vẻ dễ thương, mắt chớp chớp nhìn cô hỏi:

- Đáng yêu lắm phải không?

- Trông giống dờ hơi hơn. - Cô lạnh lùng nói.

- Triệu Băng Di! - Hấn tức giận, gỡ cánh hoa xuống vứt đi.

- Sao sao?

- Cậu nói tôi dờ hơi?

- Cậu không nghe thấy hả? - Cô ngây thơ.

- Aaaaaaaaa. Bỏ ra.

Cô giữ lấy hai tay hấn, nhả nhỏ. Hấn phì cười, hỏi cô:

- Cậu còn dám trêu tôi nữa không?

- Không, không. Bỏ tay ra đi....

Hắn buông tay khỏi hai má cô. Cô xoa xoa hai bên má đã đỏ ửng lên, rồi tức tối quay sang lườm hắn.

- A. Hự hự. - Hắn ôm bụng kêu.

Cô vênh mặt, dương dương tự đắc:

- Từ giờ đừng có đại mà trêu tôi. Nhá!!!

Cô bỏ đi trước. Hắn đi sau, nhăn nhó trong đau khổ. Hắn không ngờ cô lại bạo lực đến mức huých hẳn khuỷu tay vào bụng hắn. Dù sao hắn cũng là bạn trai của cô mà, đâu cần phải vậy chứ. Bao nhiêu fan girl dù hắn có xước một tí da thôi cũng đủ để họ xót xa rồi, vậy mà cô lại nỡ lòng nào đánh hắn chứ.

- Cậu đi nhanh chút được không? - Cô quay lại hỏi hắn.

- Thật sự rất đau đó Băng Di. - Hắn nhăn mặt kêu.

- Nhìn má tôi đây này. Đỏ hết lên rồi đó. Cậu bị như thế cũng đáng lắm. - Cô chỉ vào má mình nói.

- Đau đến mức không thể đi được rồi. - Hắn đứng lại, không đi nữa.

- Cậu mà không đi là tôi cho cậu ở đây luôn đấy.

- Cậu không lo cho tôi à?

- Không.

Cô vẫn tiếp tục đi, kệ hắn kêu ca đằng sau. Nhưng được một đoạn ngắn thì cô khựng người lại, quay lại chỗ hắn, kéo tay hắn định chạy.

- Regina. Đã lâu không gặp rồi. - Gã đàn ông mặc bộ vest trắng, đội mũ màu trắng, đeo kính đen, tay dắt túi quần tiến dần lại phía cô.

- Các người.... Tại sao.....

Băng Di hoảng hốt, không phải cô sợ bọn người đang bao vây mình và kẻ đứng trước mặt cô mà cô sợ hắn sẽ gặp chuyện. Cô có thể chết ở đây. Không sao cả. Nhưng còn hắn. 17 tuổi với bao nhiêu ước mơ phía trước. Không, cô nhất định phải bảo vệ người con trai mà cô yêu thương.

- Cô nhận ra tôi chứ? - Gã đàn ông bỏ kính, hỏi cô.

- Đã lâu không gặp rồi, Long bang chủ. - Cô cố bình tĩnh đáp. Bên cạnh, hắn vẫn ngơ ngác không hiểu chuyện gì.

- Ha ha. Cô vẫn nhớ tôi?

- Kẻ đáng thương quỳ dưới chân tôi xin tha mạng, tôi không nhớ sao được?

- A ha ha.

Sau tiếng cười rộ người ấy là một tràng sảng vang lên. Hắn lần đầu tiên nghe thấy tiếng sảng trong khoảng cách gần như vậy nên choáng váng, khuỷu tay xuống đất. Cô lo lắng, đỡ hắn đứng dậy, hỏi thăm.

- Thì ra chính mày là người bắn chết em trai tao. Hôm nay tao nhất định sẽ phải báo thù. - Gã đàn ông rít lên.

- Ông...rốt cuộc là ai? - Cô gần từng tiếng hỏi.

- Tao cũng mang họ Long. Nhưng tao tên Long Nhất Bá.

- Thì ra là anh sinh đôi của Long Nhất Khá. Ha ha. Kê ra hai anh em nhà ông cũng giống nhau ghê nhỉ. - Băng Di nhạo báng.

- Quả nhiên tai nghe không bằng mắt thấy. Lời đồn về cô không sai chút nào, thậm chí cô còn ghê hơn vậy nữa. Nhưng tiếc là một tài năng như cô lại rơi vào tay của Nhất Phong- một tên bất tài nhưng lại đầy tham vọng. - Ông ta thấp giọng, thay đổi cách xưng hô.

- Hừm. Còn hơn là tôi rơi vào tay một tên ngu ngốc mà còn tỏ ra giỏi giang như ông.

- Rất có chí khí - Ông ta vỗ tay, cười lớn. Rồi quay sang nhìn hắn, ông ta nói tiếp:

- Kìa có phải là bạn trai cô không vậy? Xem ra cô rất có mắt nhìn người đấy, trông cậu ta rất đẹp trai đấy.

- Không liên quan tới ông. - Cô tức giận.

Hắn nhìn thái độ của cô, rồi quay lại nhìn người đàn ông kia. Regina, Long bang chủ, Nhất Phong,...họ là ai? Rồi cả bắn chết ai nữa. Nhìn bọn họ ai cũng đáng sợ, cầm súng nhắm vào cô và hắn nữa. Cô quen bọn họ sao? Thái độ của cô vậy là thế nào? Bao nhiêu câu hỏi ngổn ngang, chèn vào tâm trí hắn.

Cô thở mạnh, tay siết chặt, tim đập mạnh trong lồng ngực. Cô không dám nhìn hắn. Cô biết hắn đang nghĩ những gì. Cô không ngờ tên Long Nhất Bá này lại tìm ra cô, lại có thể tìm đến được đây. Mọi chuyện đang nằm ngoài tầm kiểm soát của cô. Tất cả đều không ngờ được. Cô sợ. Cái chết với cô quá bình thường, nhưng với hắn thì không. Cô bị dồn vào chân tường rồi. Do quá chủ quan mà bị như thế, biết trách ai được. Cô chỉ không muốn đứng nhìn hắn liên lụy. Có thể đây là ngày cuối cùng cô được sống trên đời, nhưng cô sẽ đem tính mạng mình ra để đổi lấy sự sống cho hắn. Chắc hắn không thể tưởng tượng ra mọi thứ đang nguy hiểm tới mức nào, không thể biết được mình đang đối mặt với tử thần và cũng không biết được người con gái hắn yêu thương bấy lâu nay rốt cuộc là ai.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Không Phải Fan Của Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Tạm Biệt Cậu (1)

Băng Di kéo tay hắn chạy vào một cái hang gần đó. Bọn người kia vẫn tiếp tục đuổi theo hai người.

Cả hai cùng im lặng. Nghe rõ nhịp thở dốc, tiếng tim đập nhanh trong lồng ngực. Mồ hôi nhễ nhại trên trán cô và hắn. Quần áo hai người dính đầy bụi bẩn. Mùi mồ hôi xen lẫn mùi thuốc súng thoảng đâu đây, khó chịu vô cùng.

- Băng Di... - Hắn khẽ lên tiếng

Cô đang tựa đầu vào vách hang, suy nghĩ thì hắn gọi. Cô quay sang nhìn hắn, vẻ mệt mỏi, nói :

- Tôi biết cậu đang thắc mắc, nhưng tốt hơn cậu không nên biết.

- Tại sao? - Vì chưa biết rõ lí do thành ra mang ức chế trong lòng nên hắn hơi lớn tiếng.

Cô không nói gì, chỉ nhanh tay bịt miệng hắn lại. Rồi kéo hắn vào sâu cái hang hơn. Cô khẽ nói nhỏ vào tai hắn:

- Nếu có thể thoát khỏi đây, tôi sẽ giải thích cho cậu tất cả.

- Bây giờ không được sao?

- Không. - Cô kiên quyết.

Hắn nhìn cô vẻ thất vọng. Cô hiểu, nhưng chỉ im lặng.

Não cô căng ra, cô cố tìm mọi cách để giải quyết. Chắc chắn để tìm ra cô rất khó nên lần này, tên họ Long đó sẽ không buông tha cho cô. Chúng nhất định sẽ suy lùng cô và hắn tới cùng, cho dù phải phá hết cả khu rừng này. Nên cô chỉ còn cách mạo hiểm. Điện thoại mất sóng, cô không thể gọi người đến giúp nên sẽ phải tự xoay sở một mình. Cố gắng đưa hắn thoát ra khỏi khu rừng này trước đã, rồi sau đó sẽ tính tiếp.

Khẩu súng cô để trong chiếc áo khoác ngoài hoá ra không thừa. Cô đã định vứt nó ở nhà nhưng không hiểu sao lại mang nó đi. Có lẽ là linh tính mách bảo. Đến nước này, dù hắn có nghĩ gì về cô đi nữa thì cô vẫn phải sử dụng nó.

Cạch...

Cô lên đạn sẵn khẩu súng.

Hắn nghe tiếng động, quay lại nhìn. Hắn ngạc nhiên tới độ trước sự xuất hiện của khẩu súng và cả cô.

- Cậu lấy khẩu súng này ở đâu ra vậy? Cậu có biết nó nguy hiểm lắm không? - Hắn lo lắng, dồn dập hỏi.

- Nó là của tôi. - Cô bình thản đáp .

- Của cậu? Cậu đùa tôi à?

- Không. Rồi tôi sẽ kể cho cậu tất cả. Còn bây giờ, theo tôi.

Nói rồi, cô chủ động nắm lấy tay hắn. Bàn tay lạnh buốt của cô chạm vào bàn tay ấm áp của hắn. Hắn không kịp ngạc nhiên, cô đã kéo tay hắn chạy ra

khỏi hang.

Hai người mải miết chạy. Bọn người kia đã phát hiện ra họ nên đuổi theo. Chân họ mỏi rã rời nhưng chẳng còn cách nào khác. Tiếng súng, tiếng bước chân ngày một gần hơn, ở cả hai phía.

- Chúng ta bị bao vây rồi. - Hấn nói trong tiếng thở gấp.

- Không sao đâu. Tôi lo được.

Có vài ba bóng người lao đến phía họ từ đằng trước. Đợi chúng lại gần thêm chút nữa, cô rút súng ra, bóp cò.

Đoàng... Đoàng... Đoàng....

Tiếng súng rừng rợn vang lên. Cả ba tên kia gục ngã ngay lập tức. Cô là một tay súng giỏi của tổ chức mà, chuyện này không có gì là khó cả.

Hấn bỗng loạng choạng. Cô lo sợ, tưởng hấn trúng đạn. Nhưng thật may, chỉ là hấn bị choáng âm thanh quá gần của tiếng súng.

Cô kéo tay hấn đứng dậy, động viên:

- Cố lên. Chúng ta sắp thoát khỏi đây rồi.

Hấn gạt đầu, tiếp tục chạy cùng cô. Lúc đi ngang qua xác ba tên kia, hấn toát mồ hôi, mặt tái đi. Ba tên đó nằm trong vũng máu, súng rơi ra bên cạnh, mắt còn chưa nhắm. Hấn cảm giác như những ánh mắt trợn trừng đáng sợ ấy đang nhìn theo cô và hấn, như oán hận. Còn cô, tại sao bắn chết người mà lại không hề có cảm giác gì? Hấn bắt đầu nghi ngờ về cô. Rốt cuộc cô có phải là Triệu Băng Di không?

- Tôi cảm giác như họ đang nhìn chúng ta ấy Băng Di. - Hấn lắp bắp.

- Cậu suy nghĩ lung tung quá rồi. Bọn họ chết rồi mà.

- Ủ. Chắc vậy.

Cô chỉ nói vậy thôi chứ thực ra cô hiểu rõ. Lần đầu tiên nhìn thấy xác chết, ai chẳng sợ, nhất là trong tình trạng này. Nhưng bây giờ, nếu cô cũng yếu đuối thì liệu họ có thể thoát khỏi đây. Không. Bây giờ cô phải quyết định bằng lý trí, không thể dựa vào cảm xúc nữa.

Vì chạy nhanh và chỉ để ý tới đằng sau nên cô bị trượt chân xuống một cái dốc khá cao trong rừng. Khẩu súng theo đà ngã của cô mà tuột khỏi tay cô, lăn xuống. Thật may hấn nhanh chóng nắm được tay cô, hấn cố gắng kéo cô lên.

Tiếng súng, tiếng người cứ ngày một gần. Cô đưa mắt nhìn xung quanh, rồi nhìn hấn, như van nài.

- Mặc kệ tôi, cậu mau chạy đi, nhanh lên.

- Không đâu. Tôi sẽ kéo cậu lên. - Hấn quả quyết.

- Buông tay tôi ra.

- Không, cố lên Băng Di, tôi sẽ kéo được cậu lên mà.

Hấn rướn người, bằng mọi sức lực kéo cô lên. Nhưng với vị trí chênh vênh của hấn, cộng thêm độ cao của con dốc và sức nặng của cô, hấn cũng bị kéo theo và lăn xuống.

Cô chỉ kịp hoảng loạn trước tình huống đó rồi tất cả tối sầm lại, cô không còn biết những gì xảy ra xung quanh. Trong cái giây phút ấy, nước mắt cô đầm đìa, trong tâm trí cô tràn ngập hình ảnh của hấn và những kỉ niệm của hai người. Văng vẳng bên tai cô còn là giọng nói ngọt ngào của hấn, tất cả ủa về. Không. Không thể nào. Cô sẽ chết sao? Còn hấn nữa? Mọi thứ nhạt nhòa dần. Rồi chìm vào một không gian rất hư ảo.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Không Phải Fan Của Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Tạm Biệt Cậu (2)

Băng Di kéo tay hấn chạy vào một cái hang gần đó. Bọn người kia vẫn tiếp tục đuổi theo hai người.

Cả hai cùng im lặng. Nghe rõ nhịp thở dốc, tiếng tim đập nhanh trong lồng ngực. Mồ hôi nhễ nhại trên trán cô và hấn. Quần áo hai người dính đầy bụi bẩn. Mùi mồ hôi xen lẫn mùi thuốc súng thoảng đâu đây, khó chịu vô cùng.

- Băng Di... - Hấn khẽ lên tiếng

Cô đang tựa đầu vào vách hang, suy nghĩ thì hấn gọi. Cô quay sang nhìn hấn, vẻ mệt mỏi, nói :

- Tôi biết cậu đang thắc mắc, nhưng tốt hơn cậu không nên biết.

- Tại sao? - Vì chưa biết rõ lí do thành ra mang ức chế trong lòng nên hấn hơi lớn tiếng.

Cô không nói gì, chỉ nhanh tay bịt miệng hấn lại. Rồi kéo hấn vào sâu cái hang hơn. Cô khẽ nói nhỏ vào tai hấn:

- Nếu có thể thoát khỏi đây, tôi sẽ giải thích cho cậu tất cả.

- Bây giờ không được sao?

- Không. - Cô kiên quyết.

Hấn nhìn cô vẻ thất vọng. Cô hiểu, nhưng chỉ im lặng.

Nào cô căng ra, cô cố tìm mọi cách để giải quyết. Chắc chắn để tìm ra cô rất khó nên lần này, tên họ Long đó sẽ không buông tha cho cô. Chúng nhất định sẽ suy lung cô và hấn tới cùng, cho dù phải phá hết cả khu rừng này. Nên cô chỉ còn cách mạo hiểm. Điện thoại mất sóng, cô không thể gọi người đến giúp nên sẽ phải tự xoay sở một mình. Cố gắng đưa hấn thoát ra khỏi khu rừng này trước đã, rồi sau đó sẽ tính tiếp.

Khẩu súng cô để trong chiếc áo khoác ngoài hoá ra không thừa. Cô đã định vứt nó ở nhà nhưng không hiểu sao lại mang nó đi. Có lẽ là linh tính mách bảo. Đến nước này, dù hấn có nghĩ gì về cô đi nữa thì cô vẫn phải sử dụng nó.

Cạch...

Cô lên đạn sẵn khẩu súng.

Hấn nghe tiếng động, quay lại nhìn. Hấn ngạc nhiên tột độ trước sự xuất hiện của khẩu súng và cả cô.

- Cậu lấy khẩu súng này ở đâu ra vậy? Cậu có biết nó nguy hiểm lắm không? - Hấn lo lắng, dồn dập hỏi.

- Nó là của tôi. - Cô bình thản đáp .

- Của cậu? Cậu đùa tôi à?

- Không. Rồi tôi sẽ kể cho cậu tất cả. Còn bây giờ, theo tôi.

Nói rồi, cô chủ động nắm lấy tay hấn. Bàn tay lạnh buốt của cô chạm vào bàn tay ấm áp của hấn. Hấn không kịp ngạc nhiên, cô đã kéo tay hấn chạy ra khỏi hang.

Hai người mãi miết chạy. Bọn người kia đã phát hiện ra họ nên đuổi theo. Chân họ mỏi rã rời nhưng chẳng còn cách nào khác. Tiếng súng, tiếng bước chân ngày một gần hơn, ở cả hai phía.

- Chúng ta bị bao vây rồi. - Hấn nói trong tiếng thở gấp.

- Không sao đâu. Tôi lo được.

Có vài ba bóng người lao đến phía họ từ đằng trước. Đợi chúng lại gần thêm chút nữa, cô rút súng ra, bóp cò.

Đoàng... Đoàng... Đoàng...

Tiếng súng rùng rợn vang lên. Cả ba tên kia gục ngã ngay lập tức. Cô là một tay súng giỏi của tổ chức mà, chuyện này không có gì là khó cả.

Hấn bỗng loạng choạng. Cô lo sợ, tưởng hấn trúng đạn. Nhưng thật may, chỉ là hấn bị choáng âm thanh quá gần của tiếng súng.

Cô kéo tay hấn đứng dậy, động viên:

- Cố lên. Chúng ta sắp thoát khỏi đây rồi.

Hấn gạt đầu , tiếp tục chạy cùng cô. Lúc đi ngang qua xác ba tên kia, hấn toát mồ hôi, mặt tái đi. Ba tên đó nằm trong vũng máu, súng rơi ra bên cạnh, mắt còn chưa nhắm. Hấn cảm giác như những ánh mắt trợn trừng đáng sợ ấy đang nhìn theo cô và hấn, như oán hận. Còn cô, tại sao bắn chết người mà lại không hề có cảm giác gì? Hấn bắt đầu nghi ngờ về cô. Rốt cuộc cô có phải là Triệu Băng Di không?

- Tôi cảm giác như họ đang nhìn chúng ta ấy Băng Di. - Hấn lắp bắp.

- Cậu suy nghĩ lung tung quá rồi. Bọn họ chết rồi mà.
- Ủ. Chắc vậy.

Cô chỉ nói vậy thôi chứ thực ra cô hiểu rõ. Lần đầu tiên nhìn thấy xác chết, ai chẳng sợ, nhất là trong tình trạng này. Nhưng bây giờ, nếu cô cũng yếu đuối thì liệu họ có thể thoát khỏi đây. Không. Bây giờ cô phải quyết định bằng lý trí, không thể dựa vào cảm xúc nữa.

Vì chạy nhanh và chỉ để ý tới đằng sau nên cô bị trượt chân xuống một cái dốc khá cao trong rừng. Khẩu súng theo đà ngã của cô mà tuột khỏi tay cô, lăn xuống. Thật may hấn nhanh chóng nắm được tay cô, hấn cố gắng kéo cô lên.

Tiếng súng, tiếng người cứ ngày một gần. Cô đưa mắt nhìn xung quanh, rồi nhìn hấn, như van nài.

- Mặc kệ tôi, cậu mau chạy đi, nhanh lên.
- Không đâu. Tôi sẽ kéo cậu lên. - Hấn quả quyết.
- Buông tay tôi ra.
- Không, cố lên Băng Di, tôi sẽ kéo được cậu lên mà.

Hấn rướn người, bằng mọi sức lực kéo cô lên. Nhưng với vị trí chênh vênh của hấn, cộng thêm độ cao của con dốc và sức nặng của cô, hấn cũng bị kéo theo và lăn xuống.

Cô chỉ kịp hoảng loạn trước tình huống đó rồi tất cả tối sầm lại, cô không còn biết những gì xảy ra xung quanh. Trong cái giây phút ấy, nước mắt cô đầm lem, trong tâm trí cô tràn ngập hình ảnh của hấn và những kỉ niệm của hai người. Văng vẳng bên tai cô còn là giọng nói ngọt ngào của hấn, tất cả ủa về. Không. Không thể nào. Cô sẽ chết sao? Còn hấn nữa? Mọi thứ nhạt nhòa dần. Rồi chìm vào một không gian rất hư ảo.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Không Phải Fan Của Cậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.